

Voorbeeld
Oliver Kjelsson

Published: 2011
Categorie(s):
Tag(s): voorbeeld

Jarno heeft geld. Jarno woont leuk, in een groot huis met een eigen terras bij zijn slaapkamer. Jarno haalt goede cijfers op school en heeft leuke vrienden. Maar wat is dat waard als je denkt dat jouw ouders homoseksualiteit niet accepteren? Wat doe je als dat ook echt zo blijkt te zijn? Wat doe je als het echt een onhoudbare situatie wordt?

Chapter 1

Ik veegde de witte klodders uit zijn mondhoeken. Het was zelfs op zijn wang terecht gekomen. Hij glimlachte naar me zoals alleen hij dat kon, en alleen tegen mij.

‘Lief,’ zei hij mompelend.

Ik glimlachte een keer en gaf hem een kus. Zijn hand graaide naar mijn hoofd, hij trok me met mijn nek dicht tegen hem aan. Ik kreeg een kus, en wat voor eentje. Mijn wang was behoorlijk nat.

‘Gekkie,’ grinnikte ik.

Ik hield van hem. Altijd gedaan. En hij van mij. Ik was de enige die hem begreep, leek het wel. De enige die echt tot hem door kon dringen. Dat bleek nu wel weer.

‘Wil je meer?’ vroeg ik.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

‘Vond je het lekker?’

Hij knikte met een lach.

Niet veel mensen om me heen wisten van zijn bestaan. Op school al zeker niet. Ik zag de grappen al komen. Ik had geen zin om het mikpunt te zijn. Ik was best populair, en dat wilde ik zo houden. Iedere pauze hetzelfde groepje bij elkaar. Raar eigenlijk hoe dat ging. Kleding speelde een belangrijke rol. Bij ons aan tafel zaten alleen maar jongens met ongeveer dezelfde merkkleding. Ik dacht er zelf nog niet eens zo over na. Dat ging van vroeger uit al zo. Nu kocht ik ze zelf met kleedgeld, maar vroeger waren dat ook al de winkels waar mijn moeder me mee naar toe nam. Ongemerkt ging ik om met jongens die er hetzelfde bij liepen als ik. En zij met mij. Als ik er verder over nadacht was het eigenlijk nog niet zo gek. Als je voor het eerst nieuw op een school binnenkomt kijk je toch rond, kijk je toch wat voor mensen er zijn. Iedereen is onzeker, dus je zoekt naar dingen die vertrouwd zijn. En dat waren ze meteen, toen. Ik

kende iedereen nu een aantal jaren, maar de groepjes bleven. Zo was het en zo hoorde het. Vertrouwd, geen problemen.

Buiten zat altijd een groepje alternatieven, sommigen met lang haar, skatersbroeken, T-shirts met de meest raarste bandnamen waar ik vaak nog niet eens van gehoord had. Lange jassen. We hadden er weinig contact mee. Niet ons wereldje. Soms gingen er de raarste verhalen over de ronde. Eén van die jongens zou problemen thuis hebben, vaak bij anderen slapen. Ik hoorde zelfs een keer dat hij af en toe op straat sliep. Ik geloofde er maar de helft van. Ik kende hem wel, hij zat bij mij in de klas. We zeiden nooit wat tegen elkaar, hij keek altijd een beetje vijandig. Maar op straat slapen? Ik kon het me niet voorstellen. Afgetrapte kleren had hij wel, maar niet vies. Mensen zeiden zoveel. Ook over ons waarschijnlijk. Soms werd er gekeken, soms stiekem gelachen. Normaal lieten we elkaar met rust. Waarom ook niet? Ieder zijn eigen wereld. Zij wilden niets met onze wereld te maken hebben, wij niet met die van hun. Rare manier van denken hadden ze.

Maar dat was school, en nu was ik hier. Ik moest wel gaan, ik moest op tijd thuis zijn. Ik gaf hem een kus op zijn wang.

‘Tot morgen,’ zei ik.

Hij glimlachte, hield me even stevig vast en gaf me een kus terug. Daarna moest ik echt gaan. Ik was al laat. Ik draaide me om, bij de deur keek ik nog een keer om. Hij zwaaide. Ik kuste door de lucht en ging toen naar buiten. Ik hield van hem. Veel mensen zouden dat misschien niet begrijpen, maar ik had een band met hem. Hij was lief, al kon hij ook flink eigenwijs zijn. Mij maakte het niet uit.

‘Hoi, wat ben je laat?’

‘Ja, het liep wat uit.’

‘Ga maar gauw zitten. Hoe was het op school?’

‘Goed hoor. Waar is papa?’

‘Die komt wat later, hij moest nog wat doen op de zaak.’

Ik schudde mijn hoofd. Hij wel.

‘Hij heeft het druk, dat weet je toch?’

‘Ik moet altijd wel op tijd zijn, omdat het gezellig is om met elkaar aan tafel te zitten. Hij is er de helft van de tijd niet.’

‘Je weet dat het druk is. En er moet hier toch iemand het geld verdienen.’

‘Niet dat het me wat uit maakt...’

‘Ik wil niet horen dat je dat zegt,’ zei mijn moeder streng.

‘Het is toch gewoon zo?’

‘Klaar. Einde discussie. Eet smakelijk.’

De toon was weer gezet. Ik vertelde ook verder niets. Als zij niets vroeg... Waarom zou ik dan alles vertellen? Ik had een leuke middag gehad. Ik kauwde me door mijn eten heen. Ze had ook wel gelijk. Mijn vader werkte hard, het was ook niet zomaar een baan van 8 tot 5. Ik had ook wel respect voor wat hij allemaal deed. Hoge functie, belangrijke beslissingen. We woonden niet voor niets in een groot huis. Ik wou alleen dat hij thuis met ons wat minder zakelijk omging af en toe. Dat had ik hem ook wel eens gezegd: “het is hier geen bedrijf”. Hij had gereageerd met te zeggen dat ik gelijk had. Het leverde niets op, het kostte alleen maar geld. Daarna hadden we samen gelachen. Zo slecht was hij niet, dat wist ik ook wel, hij was zelfs trots op me. Op wie ik was, op mijn resultaten op school. Maar als ik dan bij Ruben was geweest, en hij was er dan ook weer eens niet bij het eten dan had ik een hekel aan hem, aan de hele situatie.

We zaten buiten, op een bankje. Daar zaten we zo vaak. Vrienden van mij. Het was een parkje aan de rand van onze wijk. Je kon het eigenlijk geen parkje noemen. Gras, wat bomen en een bankje. Sommigen rookten, iedereen had wel een blikje of een flesje bij. Diederik was er ook. Natuurlijk, die was er altijd bij. Mooie jongen. Tijd verliefd op geweest, maar dat was afgezwakt. Hij had al een half jaar verkering met Yvette. Ze hing tegen hem aan, ze zoenden. Ik kon er nog steeds jaloezers op worden. Vooral om hoe ze dat deden. Af en toe leek het op seks met kleren aan. Zij deed gewoon waar ik lange tijd alleen maar over kon dromen. Ik was er wel over heen. Ik zag Jorick kijken. Hij glimlachte. Jorick wist alles van mij. Nooit verliefd op geweest en dat maakte het wel een stuk makkelijker. Maar hij wist het wel van mij. Geraden, ik was er zelf niet over begonnen. Hij vond het wel oké. Mijn vader kwam voorbij gereden. Automatisch keek ik op mijn telefoon. Iets na acht uur, dat viel me nog mee. Hij stak even kort zijn

hand op, ik zwaaide terug. Hier ging ik nog wat over horen, zoals altijd. Jorick keek me weer aan. Die kende de discussies. Hij had ze thuis ook. We grijnsden. Ik nam een slok uit mijn flesje cola. Het ging goed met Diederik en Yvette. Ik zag het aan zijn broek.

‘Kan het wat minder,’ zei ik lachend, ‘neuken doe je thuis maar.’

Diederik keek en lachte. Yvette sloeg haar been over zijn schoot heen. Ze kuste zijn wang en griste toen het blikje uit zijn handen. Ik schudde afkeurend mijn hoofd. Afkeurend? Ik was gewoon jaloers, toch nog. Maar dat hoefden zij niet te weten.

‘Je was vanmiddag niet thuis,’ zei Jorick toen we alleen naar huis liepen.

‘Ik was bij Ruben.’

‘Hoe gaat het daarmee?’

‘Hij vindt me nog steeds lief,’ glimlachte ik.

Hij lachte. ‘Dat is mooi. Houden zo.’

‘Dat gaan we ook zeker doen,’ zei ik beslist.

‘Ik wou dat het weekend was.’

‘Wie niet?’

‘Ik denk niemand.’

‘Mensen die in het weekend moeten werken,’ lachte ik.

‘Oké, die niet. Maar verder?’

‘Morgen weer een kort dagje school.’

‘Mazzelpik. Ik heb een rooster tot vier uur.’

Hij bleef staan bij het pad naar zijn huis.

‘Ik tot twee uur. Ik ga daarna nog even naar Ruben.’

‘Tijd zat,’ glimlachte hij.

‘Fijne avond nog,’ zei ik een paar stappen bij hem vandaan.

‘Ja, dank je. Doe hem de groeten morgen.’

Ik lachte. ‘Zal ik doen.’

Hij kende Ruben alleen van de verhalen die ik vertelde. Hij had hem nog nooit gezien. Misschien moest ik hem maar eens meenemen, eens een keer afspreken. Aan de andere kant: wat schoot ik er mee op? Ik zag Ruben al zo weinig en kort af en toe. Deze week was echt een uitzondering. Geen idee of Ruben het leuk zou vinden als ik een vriend uit zou nodigen. Ik

slenterde terug naar huis Mijn vader kwam net zijn kantoor uit en liep met me mee de huiskamer in.

‘Flinke groepje vanavond,’ zei hij langs zijn neus weg.

‘Ja, lekker weer. Het is nog laat warm buiten.’

‘Ik blijf het een raar gezicht vinden.’

Van binnen zuchtte ik. Daar gingen we weer.

‘Het is net zo’n groepje hangjongeren.’

‘We staan en zitten gewoon, pap.’

‘Je weet best wat ik bedoel. Het lijkt zo net alsof we een groep probleemjongeren hebben.’

‘We maken geen problemen en dat weet jij ook.’

‘Dan nog. Het ziet er niet uit. Mensen die onze wijk binnenkomen hebben meteen een verkeerd beeld.’

‘We maken toch geen rotzooi?’

‘Dat moest er nog eens bijkomen.’

‘Het is lekker weer. Wat wil je dan? Dat ik de hele avond achter de computer ga zitten?’

Hij keek me half bestraffend aan. ‘Je snapt best wat ik bedoel.’

‘Jij ook. Eerst zaten we achteraan, bij de rand van het weiland. Niemand die ons zag.’

‘Mevrouw Van Helden had flesjes in haar tuin liggen.’

‘Flesje. Eentje. Daar waren we mee aan het voetballen en die vloog per ongeluk haar tuin in. We wilden het nog opruimen maar toen stond ze al te zeuren en te tieren.’

De toon werd grimmiger en dat merkten we allebei.

‘Ik weet ook wel dat er niets aan de hand is, jullie maken ook geen rommel,’ zei hij een stukje rustiger en begripvol. ‘Maar mensen krijgen zo’n raar beeld van onze buurt.’

‘Als je een betere plek weet.’

‘Nee, die weet ik ook niet.’

‘Daarom. Speeltuintje is voor de kinderen, mevrouw van Helden wil ons niet naast haar tuin...’

Mijn vader glimlachte. Met een hand op mijn schouder maakte hij een eind aan onze discussie. Ik wilde nog wat zeggen maar hield mijn mond. Dat had geen nut. Ik wist wanneer ik op moest houden. Het werd nu nog gedoogd. Niet gaan uitdagen nu.

Er was niet veel op tv, ik liet mijn ouders achter in de bank en ging naar mijn kamer. Ik deed de schuifpui open en snoof de lucht van de tuin naar binnen. Mijn computer zoemde. Opstarten. Even kijken of er nog wat te beleven viel. Ik klikte meteen door of ik nog berichten had. Mijn ouders moesten eens weten. Ik had een berichtje van een jongen die me beter wilde leren kennen. Meteen een voorstel om eens ergens af te spreken. Dat liet ik maar even zo. Daar had ik geen zin in. Hij zag er wel goed uit. Eerst maar eens een berichtje terug typen. Kom op zeg. Ik ga niet afspreken met zo maar iemand. Ik kijk wel uit. Waarom zou ik ook. Als mijn ouders zouden zien waar ik allemaal kwam op internet dan kregen ze meteen een hartverzakking. Ik wiste ook altijd alles. Het zou me niet verbazen als mijn vader af en toe nakeek wat ik allemaal deed. Hoewel, wanneer zou hij dat moeten doen? Hoe dan ook, ik wist wat zijn beeld over homo's was en goed was die niet. Ik had het er wel eens met Jorick over gehad en die vond het maar raar. Makkelijk gezegd, zijn ouders waren een stuk relaxter. Hij kon zich niet voorstellen dat mijn ouders het niet zouden accepteren. Ik ging de gok maar niet wagen. Ik hield mijn mond wel. Ze hoefden nog even niet te weten wat hun zoon allemaal uitspookte.

En zo ging het week in, week uit. Eigenlijk weinig problemen. Het ging goed op school, ik had een leuke groep vrienden en had alles wat ik nodig had. Op dat ene ding na dan.

'Weekend,' zuchtte Jorick tevreden terwijl hij zijn armen strekte.

We zaten achter in zijn tuin, twee ligstoelen, tafeltje ertussen.

'Heerlijk,' zei ik.

'Het is warm,' zei hij.

Hij ging rechtop zitten en keek voor zich uit.

'Ja,' zei hij na een minuut, 'afkoelen.'

Zonder verder iets te zeggen stond hij op, zette drie stappen en sprong het zwembad in. Ik lachte om zijn overdreven tevreden zucht toen hij weer boven water kwam. Hij dreef op zijn rug, maakte een paar slagen. Hij keek naar me, lachte en zwom naar de kant.

'Kom op man.'

‘Ik zit hier lekker,’ antwoordde ik met mijn ogen dicht.

‘Dit is veel koeler. Wacht, daar weet ik wel wat op.’

Hij hees zich uit het water en trok de twee opblaasbare stoelen naar de kant van het water.

‘Kom, gaan we hier in zitten.’

Geen slecht idee. Ik stond op, schopte met hem de twee stoelen het water in en dook er achteraan. Het was altijd even een gedoe om in die drijvende stoelen te komen maar als je zat was het heerlijk.

‘We zijn de glazen vergeten.’

‘Maakt niet uit.’

‘Halen. Jij.’

Ik lachte. ‘Waarom ik?’

‘Ik ben lui vandaag.’

Lachend liet ik me weer in het water zakken. Ik zwom naar de kant, zette de twee glazen op de rand van het zwembad, dook terug het water in en trok de stoel naar me toe. Dat was de enige manier. Zitten, peddelen naar de kant en dan het glas pakken. Jorick bleef liggen. Ik waadde naar hem toe, het water tot aan mijn borst.

Hij deed één oog open en tuurde naar me. ‘Waag het eens.’

Ik grinnikte.

‘Zak. Echt niet.’

Zijn voeten trappelden en schopten water naar me toe. Hij kon het toch niet winnen. Ik griste naar één van zijn enkels en toen was het snel gebeurd. Lachend ging hij ten onder. Samen liepen we met onze armen boven het water terug naar de kant, daar hees hij zichzelf terug in zijn stoel. Ik deed hetzelfde. Ik kon nog net de rand van het zwembad vastpakken, Jorick was verder weggedreven.

‘Pak mijn glas ook even.’

Ik zette de mijne in de opening in de armleuning en pakte zijn glas van de kant. Jorick peddelde naar me toe. Ik stak mijn hand uit en trok hem dichterbij. Hij nam een slok en keek tevreden. Hij hield mijn hand vast, zette zijn voeten tegen de kant en duwde zich achteruit. Ik dreef mee. Hand in hand dobberden we naar het midden van het water.

‘Dit zou ik eens met een lekker blond ding moeten doen,’ zei hij.

Ik lachte. Zijn hand kneep.

‘Maar vooruit, jij bent een redelijk alternatief.’

‘Dank je.’

Hij grinnikte. ‘Lekker toch? Beetje dobberen, glaasje erbij, wat ouwehoeren. Niks mis mee.’

‘Ideaal in het weekend.’

‘Iedere dag van de week. Zeg, ik zit te denken... Zou Ruben dit niet leuk vinden?’

‘Ruben?’

‘Ja.’

‘Ik denk niet dat dit iets voor hem is.’

‘Niet?’

Ik haalde mijn schouders op en schudde tegelijkertijd mijn hoofd. ‘Denk het niet.’

‘Het was maar een idee. Dan nodig ik die blonde stoot wel uit.’

Nu schaterde ik. ‘Waar haal je die dan vandaan?’

‘Hm, geen idee.’

‘Ik had deze week een jongen op internet die me wel eens wilde ontmoeten.’

Hij keek me meteen aan. ‘Echt? Lachen! Doen man.’

‘Nee,’ zei ik twijfelend. ‘Ik ken hem verder helemaal niet.’

‘Nou en? Daarom spreek je ook af met iemand.’

‘Hm.’

‘Er hoeft toch niet meteen van alles te gebeuren? Gewoon ergens afspreken, stad in, weet ik veel. Je moet ook niet meteen thuis in bed af te spreken.’

‘Volgens mij was dat wel zijn bedoeling. Bovendien, bij mij thuis? Zie je het al gebeuren? Als mijn ouders daar achter komen...’

‘Ik hoor de ambulance vanzelf komen.’

‘Inderdaad, dat overleef ik niet.’

‘Ben je gek. Dat gaat best meevallen. Ze zullen misschien schrikken, het niet leuk vinden in het begin... Maar kop op man. Komt wel goed.’

‘Vergeet het. Dat gaan ze nooit trekken. Maar goed,’ ontweek ik het verder, ‘ik ga het toch niet doen.’

Ik wilde het niet over mijn ouders hebben. Daar werd ik down van.

‘Waarom niet? Wat meer mensen kennen.’

‘Hij is twee jaar ouder volgens mij!’

'Twee jaar? Dan heeft hij misschien zijn rijbewijs al. Ideaal man!'

Ik lachte. 'Vergeet het.'

'Zelf weten,' zei hij veelbetekenend.

'Wat heb ik er aan? Ik kan er verder niets mee.'

'Het is al goed, het is al goed.'

Hij liet mijn hand los en nam een slok. Ik sloot mijn ogen en ontspande. Er ging van alles door mijn gedachten. Mijn ouders, Ruben, die jongen van internet waar ik nog niet eens zijn naam van wist. Jorick had gelijk, het zou allemaal wel goed komen. Al ging dat nog even duren.

'Waar denk je aan?'

Hij klonk verder weg dan ik dacht. Ik hield mijn ogen dicht.

'Nog twee jaar, dan ga ik studeren en op kamers.'

Nog twee jaar. Studeren. Nog twee jaar rustig aan, spelletje spelen met mijn ouders. Daarna kon ik doen wat ik wilde. Het ze desnoods vertellen. Wat maakte het dan nog uit? Uit huis trappen konden ze me dan niet meer. Ik zat dan wel een eind van Ruben vandaan. Daar maakte ik me wel zorgen over. Hoe vaak zou ik hem nog kunnen zien? Even op de fiets bij hem langs gaan kon dan niet meer. Dat werd een stuk met de trein. Als ik aan Ruben dacht dan was ik blij dat het nog twee jaar duurde. Dubbel gevoel. Ik kon aan de ene kant niet wachten om op kamers te gaan wonen, maar aan de andere kant wilde ik helemaal niet weg. Ik kon die studie doen vanuit thuis, het was maar een half uurtje met de trein, nog niet eens zelfs. Maar het voelde zo ver weg. De ene kant op leek korter dan terug. Ik vond er wel een oplossing op. Ik hoorde Jorick lachen.

'Wil je dit allemaal opgeven? Je kunt toch met de trein straks?'

'Dat gevoel van vrijheid, Jorick.'

Ik deed mijn ogen open en zag hem serieus kijken.

'Ik snap je wel.'

'Daarom.'

'Maar je gaat er nu al vanuit dat ze het niet pikken van je. Probeer daar eerst eens achter te komen voor je zoiets drastisch gaat doen. Ik bedoel: je woont hier al bijna op jezelf. Eigen slaapkamer met eigen badkamer, schuifpui naar een stukje eigen terras... Met een beetje mazzel heb je straks een kamer

van drie bij drie. Dat is kleiner dan jouw slaapkamer. Een heel stuk kleiner zelfs. En waar ga je die kamer van betalen? Denk jij nou echt dat ze dat gaan betalen als ze weten dat je homo bent? Er even van uitgaan dan dat ze het niet pikken van je, waar ik nog steeds aan twijfel.'

Daar had ik zelf ook al over nagedacht. 'Ik zoek wel een baantje.'

'Succes.'

Hij klonk spottend. Hij had ook wel gelijk, maar hij zat niet in mijn situatie.

"Nog twee jaar," dacht ik. "Ik heb nog twee jaar om er over na te denken."

Ik schrok op van zijn hand. Hij had die van mij weer vastgepakt. Ik verloor bijna mijn evenwicht. Jorick lachte. Ik trok mijn hand los en peddelde bij hem vandaan. Jorick zette de achtervolging in. Ik voelde dat hij mijn stoel vast had. Meteen daarna ging het verkeerd. Mijn stoel draaide om, schoot onder me vandaan. Jorick juichte triomfantelijk, dat ging over in lachen toen ik zijn voeten vasthad en hem omdraaide. Achter hem schoot zijn stoel een stukje boven het water uit. We stoeiden.

'Kut, de glazen,' zei hij ineens.

Hij dook en kwam even later met twee glazen boven. Hij zette ze op de kant en leunde ernaast op de rand met zijn ellebogen. Hij keek voor zich uit naar het huis. Ik ging naast hem hangen.

'Echt, ik moet er nog even niet aan denken om hier weg te gaan.'

'Ik ook niet,' zei ik, 'maar over twee jaar is het misschien wel anders.'

'Ja, misschien.'

Ik zag mijn ouders pas laat die avond weer. Jorick had me gevraagd of ik wilde blijven eten. Wie kon er nee zeggen tegen een barbecue? Ik slofte binnen op mijn teenslippers, in mijn korte broek en poloshirt. Mijn handdoek hing over mijn schouder. Het was al bijna middernacht en het was nog steeds warm.

'Fijne dag gehad?'

'Ja, lekker,' lachte ik, 'waarom hebben wij eigenlijk geen zwembad?'

Mijn vader keek me balorig aan. 'Wat denk je?'

'Geld?'

Hij lachte. 'Ook. Zeker als je bedenkt hoeveel dagen per jaar je er echt plezier van kunt hebben hier.'

'Dan overdek je hem toch?' zei ik onverschillig.

'Ja, het is goed met je. Ik wil geen plastic plantenkas achter in mijn tuin.'

'Jammer.'

We keken naar elkaar en glimlachten. Zo was mijn vader leuk. Even elkaar uitdagen.

'Ik hoorde dat je een paar keer bij Ruben bent geweest,' zei mijn moeder.

'Ja,' zei ik.

'Wat ging je daar doen?'

'Gewoon, gezellig.'

'Wat hebben jullie gedaan dan?'

'Gepraat,' zei ik.

Ze keek me meewarig aan. 'Gepraat?'

'Ja, gepraat.'

'Leuk,' zei ze nog, op een toon dat ze me niet helemaal geloofde.

'Ja. Ik ga even douchen.'

Ik stond op en liep naar de deur. Ik trok mijn handdoek van de stoel en nam die over mijn schouder mee. In de badkamer bij mijn slaapkamer gooide ik hem in de wasmand en trok een nieuwe van de plank. Ik gooide mijn shirt op de stapel in de hoek en trok mijn broek uit. Ik gaapte. Waar bemoeide ze zich mee? Als ik naar Ruben ging dan was dat gewoon zo. Waarom moest ze daar nou weer vragen over stellen? Was het zo raar dan, dat ik het blijkbaar goed met hem kon vinden? Ik rekte me uit en bekeek mezelf in de spiegel. Ik was best tevreden met mezelf. Niet overdreven gespierd maar ook niet mager of dik. Ik had genoeg vergelijkingsmateriaal op internet gezien: mijn piemel mocht er zijn. Ik draaide de kraan open en stapte de cabine in. Ik sloot de deur en zette toen alle stralen aan. Ik werd van alle kanten bespoten. Heerlijk vond ik dat, massagestralen op mijn rug. Als ik ze iets minder hard zette was het aan de voorkant ook lekker. Dat was meteen te merken. Langzaam rees hij omhoog. Ik dacht aan de hele dag. Jorick in het zwembad. Mooie jongen, maar niet mijn typ. Gewoon een

goede vriend. Ik dacht aan Ruben en die jongen die me op internet had aangesproken. Ongemerkt zat mijn hand al op mijn lies, mijn duim door mijn haar, langs mijn ballen. Vast ritueel onder de douche. Geen sporen, geen bewijsmateriaal. Ik deed het nooit in bed. Altijd in de badkamer. Geen vlekken en ik kon mezelf meteen ook goed bekijken in de spiegels. Daar zag ik nu niets van. Door de stoom kon ik niet meer door de deur kijken. Mat glas door de stoom, met kleine doorzichtige druppels. Op die paar witte na dan.

Ik droogde me af, bekeek mezelf nog eens in de spiegel en liep toen mijn slaapkamer in. Ik was niet helemaal tot rust gekomen onder de douche. Ik bleef nog even naakt door mijn kamer lopen en trok de schuifpui wat verder open. We hadden geen inblik van burens op het terras. Ik zette twee stappen naar buiten en genoot van de koele avondwind langs mijn lichaam. Het wond me op, maar dat deed het altijd als ik naakt buiten stond. Ik zou wel eens naakt willen zwemmen in het zwembad, maar dat was onmogelijk. Jorick zag er misschien de humor nog wel van in, maar ik ging dan zeker een stijve krijgen. Ik had hem nu weer en kon er niet van af blijven. Ik trok heel even en liep toen terug naar de badkamer. Voor de spiegel zag ik mezelf gaan, in de wastafel. Ik spoelde het weg, pakte een boxer en ging op bed liggen. Ik lag op mijn rug, handen onder mijn hoofd. Waarom begon mijn moeder nou weer over Ruben? Ze had het vast gehoord van Lisette. Die praatte alles door. Het kon me niet schelen. Ik deed toch waar ik zin in had.

Mijn vader was net voorbij gereden, afkeurende blik. Maar ik zat lekker op mijn gemak op het bankje, hij kon kijken en denken wat hij wilde. Ik nam nog een slok van mijn flesje.

‘Je vader keek weer,’ hoorde ik iemand uit het groepje lachen.

‘Moet hij zelf weten,’ zei ik nonchalant.

Er werd gelachen. De meesten van ons zaten met dezelfde discussie thuis. Volgens mij hadden verschillende ouders het er ook al over gehad met elkaar. Ze deden hun best maar. Als ze een beter idee hadden dan moesten ze dat vooral vertellen. Er liep een jongen door de wijk, ik zag hem langs de hoofdstraat lopen, in onze richting. Halve gare, het was warm en hij had

een lange jas aan. Pas toen hij dichterbij kwam herkende ik hem. De jongen uit mijn klas. Wat deed die hier? Ik zag de rest ook al kijken.

‘Wat is dat voor een loser?’

Gelach.

‘Verdwaald?’ riep iemand spottend.

Hij keek even naar ons en liep gewoon door.

‘Het is warm hoor, je kunt je jas wel uit doen!’

Hij keek weer, niet vrolijk. Bijna vernietigend. Zijn blik vond die van mij. Afkeurend. Ik stopte met lachen, dit voelde ongemakkelijk. Ik sloeg mijn ogen neer, keek naar mijn knieën. Na twee tellen keek ik weer, maar toen had hij zijn blik al afgewend, recht vooruit. Om me heen lachten ze nog toen hij bij de stoplichten stond te wachten om over te steken.

‘Loser!’ riep nog iemand.

Hij moest het gehoord hebben, maar hij reageerde niet. Het licht sprong op groen en hij begon weer te lopen. Zonder om te kijken, zonder ook maar iets te laten merken. Rare gast.

De volgende dag zag ik hem weer op school. Hij stond buiten, bij zijn vrienden, ik liep in mijn eentje langs, op weg naar binnen. De rollen omgedraaid. Hij zag me en zag hoe ik keek. Er verscheen iets van een flauwe glimlach rond zijn mond. Minachting. Anders kon ik het niet noemen. Ik liep maar gewoon door, reageerde niet. Hij zei ook niets, keek alleen maar. Ik was blij dat ik binnen was. Ik baalde, hij had gewoon gelijk. Maar wat kon ik er verder aan doen? Had ik de avond ervoor dan iets moeten zeggen? Ze zouden me uitgelachen hebben. Er was verder toch ook niets gebeurd? Na de lessen was hij er weer toen ik voorbij liep naar de fietsenrekken. Ik pakte mijn fiets en reed van het terrein af. Daar liep hij weer. Hij keek even naar me maar liep zonder iets te zeggen of een uitdrukking op zijn gezicht door. Had ik nog iets moeten zeggen? Sorry zeggen voor dat geroep van mijn vrienden? In gedachten trapte ik door. Ik ging naar Ruben en daar had ik zin in.

‘Hé, ben je er weer?’

Ik glimlachte naar Lisanne.

‘Ik heb nog yoghurt. Aardbeien.’

Ik nam altijd eerst zelf een hapje. Dat was een vast pesterijtje als grap geworden. Ruben zat in zijn stoel en graaide met zijn handen. Ze hadden hem om zijn middel vastgebonden. De tweede lepel aardbeienyoghurt was voor hem. De roze klodders zaten al snel op zijn wang. Ik veegde ze lachend weg. Ruben kraaide en zwaaide met zijn handen.

‘Typisch,’ zei Lianne toen ze achter me kwam staan. ‘Ruben is de hele dag al ongedurig, wilde nergens aan meewerken. En bij jou is hij meteen rustig en vrolijk.’

Ik glimlachte en voerde hem nog een nieuw hapje. Ze legde even haar hand op mijn schouder.

‘Lief,’ murmelde Ruben.

‘Zei hij nou lief?’

Ik knikte.

‘Normaal kun je niets van hem verstaan. Jij doet echt aparte dingen met hem.’

Ik keek stralend om.

‘Je kijkt trots.’

Dat was ik ook. Ik was zijn speciale broer. En hij die van mij.

Chapter 2

Niemand kwam aan Ruben en niemand kwam aan mij. Goed, hij kon me niet verdedigen, maar hij liet het wel merken. Lisanne had me wel eens voor de grap vastgepakt, beetje stoeien maar Ruben had flink geprotesteerd. Slaan in zijn stoel, roepen. Lisanne had met verbazing gekeken. Ruben kon meer dan de meeste mensen dachten. Hij was zwaar spastisch, had het verstandelijk vermogen van een klein kind maar ik had er contact mee. Tegen mij kon hij praten. Nou ja, ik dacht dat ik hem kon verstaan. Korte woordjes, die had ik hem geleerd. Tegen mijn ouders zei hij niet veel. Vooral mijn vader had geen contact met hem. Eigen schuld, vond ik. Hij had het nooit helemaal geaccepteerd dat Ruben zo was.

Ruben was ruim twee jaar jonger dan ik. Ik kan me dus niet meer herinneren dat hij geboren was. Voor mijn gevoel was hij er altijd al. Mijn gehandicapte broertje. Hij heeft even thuis gewoond, maar dat kan ik me niet meer herinneren. Het was te moeilijk, hij zat nu in een verzorgingstehuis. Hij kwam ook nooit thuis. Dat hadden ze wel geprobeerd, maar dat gaf teveel gedoe. En ik verdacht mijn vader er van dat hij zich voor Ruben schaamde. Hij was natuurlijk ook geen succesverhaal. Dat legde de druk helemaal bij mij. Ik moest slagen, ik moest de top bereiken. Voor mezelf en voor mijn broertje tegelijk. Voor mijn vader eigenlijk. Ik moest het grote voorbeeld zijn van ons succes als gezin.

Lisanne was een schat van een mens. Ze werkte alweer vijf jaar op de afdeling waar Ruben zat. Zorgzaam, maar niet flauw. Ik hoopte altijd dat ze dienst had als ik kwam. Vaak wist ik ongeveer wel hoe haar rooster er uit zag, daar stemde ik mijn bezoeken op af. Ze stimuleerde ook dat ik Ruben af en toe uitdaagde, hem probeerde scherp te houden. De meeste

anderen bekeken hem als een hopeloos geval, waar niets meer aan te verbeteren viel. Net zoals mijn ouders.

Mijn moeder ging er anders mee om dan mijn vader. Daar was ze moeder genoeg voor. Ze hield van hem, was zorgzaam. Volgens mij vond mijn vader dat hij genoeg gedaan had: hij had de zorg afgekocht en daarmee was het klaar. Hij had er ook geen enkele band mee. Of hij er nou was of niet, Ruben bleef hetzelfde. Op mij reageerde hij tenminste nog positief. Dat dacht ik tenminste te merken. En Lisanne zei het ook.

Lisanne glimlachte. Ruben zag er ook grappig uit. Aardbeienyoghurt om zijn mond, brede lach. Zijn verkrampte hand wreef langs zijn slaap. Die schoot door waardoor zijn hand onder de roze smurrie kwam, samen met zijn kin.

‘Gekkie,’ lachte ik.

‘Niet gek, gehandicapt,’ zei Lisanne.

‘Ja, dat is hij. Maar vandaag doet hij gek.’

Lisanne lachte en kneep in mijn schouder. Ruben lachte nog harder mee. Hij had wel erg goede zin vandaag. Ik pakte het doekje en veegde zijn hand schoon, daarna zijn gezicht. Zijn hand graaide naar me. Ik wist wat dat betekende. Ik boog naar hem toe. Opvallend precies graaide hij in mijn nek en trok mijn gezicht naar zich toe. Ik kreeg een kus. Hij plakte van de yoghurt. Hij hield me stevig vast.

‘Je plakt,’ protesteerde ik.

‘Lief.’

Ik sloeg mijn armen om hem heen. ‘Jij ook Ruben. Jij ook.’

Hij liet me niet meer los. Knuffelde me, op zijn eigen manier.

‘Hij is wel heel erg aanhankelijk, of niet?’

‘Ja,’ zei ik een beetje verbaasd.

Lisanne aaide door zijn haar. ‘Goeie jongen.’

Ze liep weg en kwam even later terug met een washandje.

‘Kom Ruben, snoet poetsen,’ introduceerde ze het warme natte ding.

Ik wurmde me los, Lisanne kwam met het washandje dichterbij. Daar moest hij niets van hebben. Hij gaf een protesterende kreun, duwde haar hand weg.

‘Wil je niet schoon worden?’

Ze probeerde het nog een keer. Ruben bleef protesteren. Zijn hand wees in mijn richting.

‘O, moet hij het doen?’

Hij lachte. Ik nam het washandje over van Lisanne en waste zijn gezicht. Hij kraaide tevreden. Zijn ogen schoten naar Lisanne, hij glimlachte breed.

‘Zit je mij nou uit te lachen?’ zei ze gespeeld boos.

Ruben kraaide. ‘Lief.’

Ik zat meteen weer vast in zijn greep. Hij was sterk. Ongecontroleerd, maar sterk. Ik liet het gebeuren. Hij werd er rustiger van. Ik zat zwaar onhandig, voorovergebogen op de rand van mijn stoel. Maar hij was rustig, hij ontspande zelfs bijna. Apart.

‘Als je belooft bij hem te blijven mak ik zijn band even los.’

‘Is goed.’

Lisanne klikte de sluitinkjes los. Ruben ging meteen meer voorover hangen. Ik sloeg mijn armen verder om hem heen. Zijn borst drukte nu tegen die van mij.

‘Wacht,’ zei Lisanne.

Ze tikte op mijn schouder dat ik hem los moest laten. Daar was Ruben het duidelijk niet mee eens.

‘Rustig maar,’ zei Lisanne, ‘ik weet wat beters.’

Ze reed zijn stoel naar zijn slaapkamer.

‘Til even mee.’

Samen tilden we hem uit zijn stoel op zijn bed. Ze deed meteen het hekwerkje weer omhoog. Ze knikte met haar hoofd naar de andere kant. Ik deed snel mijn schoenen uit en ging naast hem liggen. Achter me klikte het hekje vast.

‘Ik ben benieuwd hoe hij dit vindt,’ zei Lisanne. ‘Ik moet even verder, als er iets is dan bel je maar.’

Ruben lachte. Zijn hand graaide weer. Ik kroop tegen hem aan en knuffelde hem. Ruben hield me vast. Ik streelde zijn rug wat hij probeerde te kopiëren. Even keken we elkaar aan. Zijn ogen boorden zich in de mijne. Maar hij werd weer rustig. Daarna deed hij iets wat ik hem nog nooit had zien doen. Hij kreunde tevreden, drukte iets van een kus in mijn gezicht en deed zijn ogen dicht. Hij lag volkomen stil.

Lisanne kwam een kwartier later weer de kamer in. Haar mond zakte open.

‘Slaapt hij?’

‘Ik weet het niet,’ zei ik.

Zijn ademhaling ging rustig. Ik aaide een keer over zijn hoofd, door zijn haar. Hij deed zijn ogen open, keek me aan en sloot ze toen weer. Hij bleef rustig.

‘Mooi,’ zei Lianne zacht. ‘Jij bent echt speciaal, weet je dat?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik ben gewoon zijn broer.’

‘Nee, je bent meer dan dat.’

‘Ik moet zo naar huis.’

Ze knikte, daarna lachte ze. ‘Dat gaat hij niet leuk vinden.’

‘Ik ga naar huis,’ zei ik zachtjes tegen hem.

Het drong niet door wat ik zei. Ik liet hem los, en draaide me van hem af. Ruben liet me echter niet los. Ik pakte zijn handen en drukte ze tegen hem aan. Daarna stapte ik van het bed. Ruben mompelde, mopperde. Ik trok snel mijn schoenen weer aan en hielp hem toen terug in zijn stoel. Hij bleef rustig omdat ik zijn hand vasthield toen Lianne hem terug reed naar de centrale woonkamer. Ik gaf hem nog een kus, ontving er eentje terug vlak naast mijn neus. Ik liep van zijn stoel weg, bij de deur zwaaide ik.

‘Tot morgen.’

Ruben kraaide en zwaaide met zijn armen. Ik draaide me om en liep de gang in. Ik was onder de indruk en reed in gedachten terug naar huis.

‘Heb je die gast op internet nog gesproken?’

Jorick liep naast me, we waren allebei op weg naar het bankje.

‘Nee,’ zei ik.

‘Waarom niet? Is toch lachen man!’

‘Omdat ik hem niet meer online heb gezien.’

Hij schudde zijn hoofd. Ik liep naast hem door, blik op oneindig.

‘Waar zit je met je gedachten?’

‘Ik ben vanmiddag bij Ruben geweest.’

‘Ow, leuk. Hoe was het?’

‘Raar. Apart. Laat maar, dat kan ik niet uitleggen.’

‘Hoezo dan?’

‘Het was gewoon raar. Ik heb hem vastgehouden en hij werd rustig. Echt rustig.’

‘En dat is hij anders nooit?’

‘Nou, het gaat op en neer, zeg maar. De ene keer rustiger dan de andere. Soms als ze hem voor de tv zetten. Voetbal moet je niet doen, dan wordt hij helemaal wild. Maar soms... Een tijd geleden nog bij een documentaire met dieren. Koala’s volgens mij. Zat ie helemaal gefascineerd te kijken. Je weet het nooit vantevoren.’

‘Raar.’

‘Apart. Vanmiddag ook. Hij was zo aanhankelijk. Niet normaal. Toen ik hem vast hield en aaide werd hij helemaal rustig. Ik dacht even dat hij sliep zelfs.’

Jorick glimlachte. We hielden er over op. Ik zag ze in de verte al zitten, ik hoorde ze lachen. Ik was er niet helemaal bij met mijn gedachten. Ik dwaalde af, staarde wat in de verte. Ruben was echt lief geweest. Apart. Ik wou dat Jorick niet over die jongen op internet was begonnen. Ik had er al niet meer aan gedacht, maar hij was weer helemaal terug. Toch eens in de gaten houden. Ik moest maar eens actiever worden. Zeker als ik Diederik zo zag zitten. Ik werd er jaloers van.

‘Verliefd Jarno?’

Ik schrok op. Een jongen zat me grijnzend aan te kijken, daarna de rest ook.

‘Nee,’ zei ik zo nonchalant mogelijk.

Hij lachte.

‘Echt, andere dingen.’

‘Zonnige stranden, mooie vrouwen, snelle auto’s?’

Ik grinnikte. ‘Zoiets. Mooie auto’s, snelle vrouwen.’

Iedereen lachte. Verdachtmaking weg, ik was er weer bij. Ik zag Jorick kijken naar een vriendin van Yvette. Die blik zei me genoeg. Het leek wel of iedereen in mijn omgeving het liefdespad op ging. Misschien moest ik dat ook maar eens gaan doen.

Ik had hem een voorzichtig berichtje gestuurd, maar ik hoorde al twee dagen niets terug. Iedere avond checkte ik internet. Ik begon het al weer te vergeten totdat een halve week later ik ineens een berichtje terug kreeg. Vrolijk, beetje opdringerig. Erg opdringerig zelfs. Had ik daar zin in? Ik liet het even rusten, gaf niet meteen een reactie terug. Hij ging binnenkort naar een feest voor homojongeren, hij nodigde me uit om mee te gaan. Ik deed er maar even niets mee. Een dag later weer

een bericht van hem, hij wilde wel heel graag. Een foto erbij. Duidelijk ouder dan ik. Ik schudde mijn hoofd. Ik durfde gewoon niet. Jorick zat me wel op te juttten, maar hijzelf durfde ook niet veel met die vriendin van Yvette. Beetje kijken van een afstandje, daar bleef het nog even bij. Maar dat feest interesseerde me wel. Toen ik op school kwam hing er zelfs een poster van op het mededelingenbord. In de multimediaruimte zocht ik de website op. De meeste computers stonden zo dat bijna niemand kon zien wat je aan het doen was. Ik had mijn muis wel klaar staan op het meteen weg te klikken als dat nodig was. Het zag er interessant uit. Entreprijs viel ook nog mee. Ik grijnsde naar mijn scherm. Ik ging er gewoon naar toe. Wat kon mij het eigenlijk ook schelen? Het meest spannende was wel dat die jongen er ook zou zijn. Ik wist hoe hij er uit zag, dat wist hij van mij ook. Kleine kans dat we elkaar zouden zien. Er konden tweeduizend mensen naar binnen daar, wist ik. En wat dan nog?

‘Wat lach je?’

Tegenover me keek Bram naast zijn scherm naar me.

‘Niks,’ zei ik terwijl mijn hand de website weg klikte.

‘Kun je mij even helpen?’

‘Waarmee?’

‘Ik kom niet verder met mijn project.’

Ik stond op en liep om de tafels heen. Ik keek over zijn schouder.

‘Ik heb veel meer informatie nodig.’

‘Helpen zoeken?’

‘Als je wil... Ik weet niet waar je zelf me bezig bent?’

‘Niets bijzonders. Ik help je wel.’

‘Graag.’

Ik stond achter hem, half voorovergebogen, mijn ene hand op tafel, de andere op de rugleuning van zijn stoel. Hij schreef wat dingen op en gaf het blaadje aan mij. Ik duwde me onhoog en liep terug naar mijn stoel. Verderop zat hij weer naar me te kijken. Na die ene keer had ik hem nooit meer bij ons in de wijk gezien. Zijn blik volgde me, haakte zich vast in die van mij. Met mijn ogen nog op hem gericht ging ik weer zitten. Rare gast, met zijn vernietigende blik. Het werd ook eens tijd dat hij naar de kapper ging trouwens. Het was behoorlijk lang aan het worden. Ik keek nog een keer en concentreerde me toen op

mijn scherm. Ik zuchtte een keer, typte toen wat in. Nog een zucht.

Bram keek omhoog. 'Wikipedia zeker?'

'Uhu.'

'Ben ik al geweest. Vergeet het maar. Ik vraag het niet voor niets.'

Ik grinnikte. 'Bedankt.'

'Ik denk dat ik hetzelfde probleem heb als jij,' zei ik na een paar minuten.

'Ik duik morgen de bibliotheek wel in.'

'Goed idee.' Ik sloot mijn computer af en rekte me uit. 'Kom, we gaan naar buiten.'

Was ik nerveus? Jazeker wel. Ik stond voor het gebouw en zag allerlei mensen naar binnen gaan. De rij voor de deur was ondertussen weg. Het was druk. Ideaal, dan viel ik ook niet op. Het viel me meteen op hoe 'normaal' de mensen waren die naar binnen gingen. Ik haalde eens diep adem en liep toen naar de kassa, vlak bij de ingang. Ik kocht een kaartje en liep naar de deur. Paar grote mannen, groen shirt aan, een gouden "V" erop. De portiers. Ze keken me amper aan, terwijl ik me gruwelijk bekeken voelde. Daar ging een homo naar binnen. Na twee stappen binnen glimlachte ik om mezelf. Nogal logisch bij een homofeest. Ik gaf mijn jas af bij de garderobe en kocht wat drankmuntjes. Niet teveel, ik had nog geen idee hoe lang ik zou blijven. Geld van mijn vader notabene, hij had het me gegeven nadat ik vertelde dat ik met klasgenoten ging stappen. Ik liep naar de bar en voor ik er echt bij nadacht had ik bier besteld. Ik had het al vaker op, en zo denderend vond ik het niet. In de zaal keek ik op mijn gemak rond. Vol. Vooraan dansten mensen. En opvallend: iedereen was vrolijk. En niemand was alleen. Ik voelde me ongemakkelijk. Bijna bekeken. Ik bleef aan de kant staan, nam af en toe een slok. Niet te snel drinken nu. Lekkere muziek wel. Ik zocht, kijken of ik hem ergens zag. Het zou op zich wel lachen zijn. Mijn bier was op. Toch maar even een nieuwe halen, ik stond hier alweer een tijdje in mijn eentje. Op mijn gemak liep ik tussen de mensen door naar de bar achter in de zaal. Ik zocht een muntje in mijn broekzak en stak mijn hand op. Ik tilde mijn glas op, draaide me om en keek naar de zaal. Leuke sfeer, ik kon niet anders

zeggen. Ineens zag ik hem staan. Dat was raar. Hij was met een stel vrienden en hij liep nog naar de bar ook. Ze stonden naast me en bestelden. Ik kon niet anders, ik moest blijven kijken. Ze bleven ook aan de bar hangen. Hij praatte, lachte. Vrolijk gezicht. Volgens mij had hij al snel in de gaten dat ik hem in de gaten stond te houden, want af en toe keek hij terug. Dat kon niet goed gaan.

‘Hoi,’ zei hij na een stap in mijn richting te hebben gezegd. ‘Alleen hier?’

Ik knikte verlegen.

‘Eerste keer zeker?’

‘Ja, ook.’

‘Vind je het leuk tot nu toe?’

‘Ja hoor, best wel.’

Hij lachte. ‘Mooi zo.’

Ongemakkelijke stilte. Ik wist echt niet wat ik moest zeggen. Hij bleef wel bij me staan.

‘Hoe ben je hier terecht gekomen?’ vroeg hij. ‘Internet?’

Ik keek hem aan. Vriendelijk gezicht. Ik kon het wel zeggen volgens mij.

‘Nou, iemand sprak me aan op internet en vroeg me of ik zin had om mee te gaan.’

‘Ow, leuk,’ zei hij.

‘Ja. Jij volgens mij.’

Hij keek me nog een keer verbaasd aan en begon toen te lachen. ‘Echt? Ben jij dat? Meen je niet!’ Hij stak zijn hand uit. ‘Ralf. En hoe heet jij, want die namen op internet kloppen nooit.’

‘Jarno,’ zei ik, zijn hand schuddend.

‘Gaaf dat je toch gekomen bent.’

‘Ja,’ zei ik.

Hij keek me onderzoekend aan. ‘Was ik weer te opdringerig op internet? Sorry. Ik ga vaak naar dit soort feesten, voor mij is het zo normaal. Ik denk er al niet meer bij na dat het voor anderen wel eens anders kan zijn.’

‘Ja, och...’

‘Maar je bent er en daar gaat het om. Drink je wat van mij?’

‘Uhm, bier? Lekker.’

‘Momentje. Niet weglopen.’

Ik zag zijn vrienden kijken, Ralf stond met zijn rug naar me toe en bestelde. Hij draaide zich grijnzend om en gaf me mijn beker.

‘Proost.’

‘Dank je. Hetzelfde.’

Hij bleef bij me staan, liet zijn vrienden verder met rust. Dat zorgde ervoor dat ik me wat meer op mijn gemak ging voelen. Ik stond niet meer alleen. Niet meer zo te kijk.

‘Ik vind het wel sterk van je dat je dan toch gewoon alleen hier naar toe gaat,’ zei hij vlak bij mijn oor, ‘ik vraag me af of ik dat zou durven.’

Hij stond dicht bij me, maar niet opdringerig. De muziek stond nou eenmaal zo hard, anders praten was onmogelijk. Ik hield mijn lichaam verder van hem af dan mijn hoofd toen ik terug praatte.

‘Ik was gewoon nieuwsgierig.’

Hij lachte. ‘Dan nog.’

Ik keek weer verlegen, merkte ik.

‘Waar zijn die vrienden van jou gebleven?’ vroeg ik toen ik ze ineens niet meer zag staan.

‘Nou ja, vrienden... Ik ken ze via internet, en zie ze af en toe op dit soort feesten, meer niet hoor.’

‘Wel leuk.’

‘O, ja, dat is het zeker wel. Maar ik weet niet waar ze zijn. Dansen denk ik. Ik zie ze straks vanzelf wel weer.’

Mijn beker was al weer leeg.

‘Jij nog iets?’

‘Lekker,’ lachte hij.

Ik haalde de twee laatste muntjes uit mijn broekzak. Straks maar even bij gaan halen. Met twee bier draaide ik me weer om. Hij lachte naar me. Eigenlijk stom dat ik niet meteen met hem had afgesproken hier. Hij was leuk, gezellig. Oké, ik moest toegeven, hij zag er ook nog eens leuk uit. Leuker dan ik dacht toen ik zijn foto zag. Het bier ging ook steeds beter smaken.

‘Kom,’ zei hij met een stoot tegen mijn arm, ‘we gaan even beneden kijken.’

Ik liep achter hem aan, de zaal uit, de trap af. In de foyer was het rustiger. Er kwamen nog steeds mensen binnen, maar een stuk minder dan toen ik aan kwam.

‘Ik heb zin om iets te eten. Jij?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Ik ben zo terug.’

Ik had geen zin om op hem te wachten, ik liep met hem mee. Niet weer alleen gaan staan. Hij bestelde een broodje worst en moest er even op wachten. Ik stond schuin achter hem en keek weer rond. Er liepen leuke jongens rond. Niemand die ik kende gelukkig. Hij duwde me in mijn rug.

‘Daar kunnen we zitten.’

Het was een betonnen rand, maar breed genoeg. Hij zat naast me te eten en zag me kijken.

‘Je kijkt alsof je spijt hebt dat je zelf niets besteld hebt.’

‘Nee hoor,’ lachte ik, ‘maar het ziet er wel lekker uit.’

‘Hapje?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, hoeft niet.’

‘Kom op,’ zei hij alsof hij me niet geloofde, ‘je zit er nog net niet kwijlend naar te kijken.’

Zijn hand met het broodje hield hij al voor mijn gezicht. Zijn andere hand met een servetje hield hij iets lager, onder mijn kin.

‘Hap.’

Ik grinnikte en nam een hap van zijn broodje. We glimlachten naar elkaar. Hij beet weer een stuk van het broodje af en lachte.

‘Lekker?’

Ik knikte.

‘Vind ik ook. Doen ze goed hier. Nog eentje?’

Ik haalde mijn schouders op maar toen hield hij hem al weer voor mijn mond. Het smaakte ook goed, hij had helemaal gelijk. Dat deden ze goed hier. Hij slikte de laatste hap door en veegde met het servetje langs zijn mond.

‘Zo, dat was lekker. Jij nog iets drinken?’

‘Ik moet even muntjes halen.’

‘Kan straks ook nog,’ wuifde hij weg.

Met beker nummer vijf liep ik weer met hem terug de zaal in. Hij liep door naar de dansvloer, bleef aan de rand staan kijken. Ik zag zijn vrienden weer. Eentje van hen kwam bij ons staan. Ze praatten met elkaar, ik hield me afzijdig. Mijn lichaam bewoog mee met de muziek. Ralf praatte door tot ze de dansende meute in gingen. Hij wenkte me met zijn hoofd. Met het

bekertje in mijn hand volgde ik ze, naar het midden toe. Dansen ging vanzelf als je daar tussendoor liep. Ralf bleef bij me in de buurt, alsof hij wist dat ik dat nodig had. Wat een avond. Goed, het kwam ook door bier nummer vijf, dat wist ik ook wel, maar ik had erg goede zin. Ik wist niet hoe vaak dit soort feesten er waren, maar de volgende keer ging ik er zeker weer bij zijn. Hoe laat was het eigenlijk?

Tegen sluitingstijd werd het wat rustiger. Ik moest ook weer eens naar huis. Ik bedankte iedereen in dat vriendenclubje van Ralf voor de gezellige avond en liep naar de garderobe. Ralf liep met me mee. In de foyer bleven we staan.

‘Was gaaf,’ zei ik.

‘Volgende keer weer?’

‘Wanneer is dat?’

Hij lachte. ‘Iedere maand.’

‘Dan kom ik weer.’

‘Gezellig.’ Hij glimlachte. ‘Mooi dat je zo’n leuke avond hebt gehad.’

‘Ja, dank je. Ik had toen meteen moeten zeggen dat ik mee wilde.’

Ralf lachte, pakte mijn arm. ‘Geeft niet. Je was er.’

Hij hield me even vast. Niet verkeerd.

‘Rij veilig naar huis.’

‘Tuurlijk.’

Hij liet me los en keek me aan. Mooie ogen. Zijn hand wreef over mijn arm. Ging hij me nou... Jawel, hij gaf me een kus, op mijn wang, ter afscheid. Die moest ik eentje teruggeven. Hij glimlachte weer. Het bier in mijn buik ging gloeien leek het wel. Ik bleef tegen hem aan hangen. Als vanzelf kusten we elkaar weer. Gewoon midden in de foyer. Hier kon dat. Ralf had me tegen zich aangetrokken. Erg, hij kon voelen dat ik een stijve had volgens mij. Hij liet niets merken, kuste me voorzichtig en meteen nog een keer. En nog een keer en nog... Mijn lippen gingen iets van elkaar, ik likte zijn lippen en een halve tel later stonden we te zoenen. Langzaam, traag. Dit was geweldig! Mijn hand hing aan zijn shirt, samengeknepen vingers. Mijn andere hand haakte met één vinger aan die van hem. De andere vingers streelden elkaar. Hij speelde met mijn tong, rustig, maar intens. Hij zocht ieder plekje op. Onze lippen

lieten elkaar af en toe los om meteen daarna weer te kussen leek het wel. Ik had mijn ogen dicht, voelde alleen maar. Geen idee of er mensen stonden te kijken. Ik verzette mijn voet en raakte die van hem. Onze knieën wreven langs elkaar. Hij hapte voorzichtig, ik hapte terug. Het happen kreeg langere tussenpauzes tot een laatste kus. Ik bleef zijn shirt en zijn hand vasthouden. Hij keek me aan en glimlachte.

‘Straks ben je nog te laat.’

‘Maakt niet zoveel uit,’ zei ik nonchalant.

Ik kuste hem weer. De zoen begon weer, iets wilder nu. Laatste keer. Het duurde ook maar kort.

‘Doe je voorzichtig onderweg?’

‘Tuurlijk.’

Hij pakte me nog even stevig vast en keek in mijn ogen. Laatste kus. Voelde ik nu zijn stijve? Kon niet missen. Ik drukte me nog even tegen hem aan om het zeker te weten. Hij snapte wat ik deed, lachte er om.

‘Ik wil niet weg.’

‘Ga nou maar, ik ga zo ook naar huis, ze sluiten over een kwartiertje.’

‘Doei,’ glimlachte ik onnozel.

Blijkbaar keek ik lief want hij kuste me weer.

‘Ik zie je hier vast wel weer de volgende keer.’

Zeker weten,’ glimlachte ik.

Hij liet me los, zwaaide toen ik bij de deur nog een keer omkeek. Daarna stond ik buiten. Mijn fiets zoeken, naar huis.

Ik lag als verdoofd in bed. Wat had ik meegemaakt? Het was meer dan ik ooit had durven hopen. Het was gaaf geweest. Stom dat ik niet meteen met Ralf had afgesproken daar. Goed, het was ook wel erg spannend geweest als ik dat had gedaan. Nu kon ik hem van een afstandje bekijken. Nee, het was goed gegaan zo. Ik wilde hem weer zien. Meteen knaagde het. Wat had hij als laatste ook alweer gezegd? “Ik zie je hier vast wel weer de volgende keer.” Dat lonk niet echt alsof hij me weer snel wilde zien. Ik had geen telefoonnummer, niets. Alleen dat contact via internet en dat was zo anoniem als het maar zijn kon. Ik moest hem morgen maar snel een bericht sturen, dat ik niet wilde wachten tot het volgende feest. Ik draaide me op mijn zij. Hij was leuk. Het zoenen was lekker. Hij was lekker.

‘En, wat heb jij gedaan dit weekend?’

Ik zat naast Bram, in de kantine.

‘Niets bijzonders,’ zei ik. ‘Jij?’

Ik hoorde maar half wat hij zei. Ik dacht weer terug aan zaterdagavond, het feest, Ralf. Ik had hem nog een bericht gestuurd maar nog geen reactie ontvangen. Ik staaarde voor me uit.

Bram naast me lachte. ‘Weet je zeker dat je niets bijzonders hebt gedaan?’

‘Ja, hoezo?’

‘Omdat je er nu nog met je gedachten bij zit. Hoe heet ze?’

‘Leuk, Bram. Er is niets.’

‘Mijn god,’ zei een andere jongen, ‘wat heeft hij nou weer gedaan?’

‘Wie?’ vroeg ik.

‘Daar, Stijn. Zeg nou niet dat je die niet binnen ziet komen.’

Ik zag hem inderdaad meteen toen ik me omdraaide. Als hij het erg vond dat er over hem gepraat werd, dat de meest rare verhalen over hem de ronde deden, dan vroeg hij er ook wel om. Zijn haar was geknipt. Niet egaal, maar stukken eruit. En het was knalrood. Zijn gezicht zag er anders uit door die kleur. Hij keek nog steeds strak, zoals altijd. Schijnt aan alles. Ik schudde mijn hoofd.

‘Rare gast,’ verwoordde Bram naast me mijn gedachte.

Ik volgde hem met mijn blik. Hij zag me wel kijken, maar na een korte strakke blik terug liep hij gewoon door. Die jongen spoorde echt niet. Wat bezielde hem eigenlijk? Iedereen keek naar hem. Als hij aandacht te kort kwam dan had hij het goed voor elkaar. Wat een loser. Hij verdween weer de gang in. Er was meer rumoer in de kantine. Ik merkte nu pas dat het stiller was geworden toen hij binnenkwam. Ik schudde mijn hoofd.

‘Als ik zo thuis kwam dan moest ik ook op straat slapen,’ lachte een jongen bij ons aan tafel.

Iedereen lachte. Aan de ene kant ergerde ik me. Als iemand maar een beetje anders was dan hoorde hij er niet bij. Ik dacht aan Ruben. Maar die kon er niets aan doen. Stijn vroeg er zelf om.

Aan het einde van de week begon de zomervakantie. Hij had wel de hele vakantie de tijd om het er uit te laten groeien. Als ik hem was dan zou ik dat zeker doen. Maar goed, dat was zijn probleem. Ik had zin in de zomervakantie. Ik kon langer bij Ruben blijven, doen wat ik wilde. Misschien wel leuke dingen doen met Ralf. Die had dan ook gewoon vakantie, nam ik aan. Ik fietste snel naar huis, ik startte meteen nieuwsgierig mijn computer op, om te kijken of hij al gereageerd had. Mijn hart sloeg een keer over. Hij had gereageerd. Snel klikte ik het aan en begon te lezen.

Ha, Jarno. Het was zeker leuk zaterdag. Leuk om je ontmoet te hebben. Ik schrok dat je het zoenen verkeerd begrepen hebt. Daar moet je verder niets achter zoeken, jongen. Een keer zoenen is gewoon lekker, maar dat wil niet zeggen dat je meteen meer met elkaar wil. Sorry. Ik zie je de volgende keer vast weer. Liefs, Ralf.

Ik kreeg weer dat aparte gevoel in mijn maag, maar niet op de goede manier deze keer. Ik las het nog een keer en nog een keer. Ik was kwaad, teleurgesteld. Vooral kwaad op mezelf. Ik had me mee laten slepen, meteen aan het dromen geslagen. Mijn moeder riep dat het eten klaar was. Ik duwde mijn stoel achteruit en slofte in gedachten naar de kamer. Wat een lul was ik ook. Zonder iets te zeggen ging ik aan tafel zitten. Mijn vader was een keer op tijd thuis. Samen met mijn moeder keek hij me verbaasd aan. Ze zeiden er verder niets van.

Na het eten ging ik onderuit in de bank zitten en zapte door de kanalen heen. Bij een muziekkanaal bleef ik hangen. Ik ging op mijn zij liggen. Er kwam een nummer voorbij dat ze zaterdag ook draaiden. Ging ik de volgende keer? Jawel, dat ging ik zeker doen. Ik ging een leuke jongen ontmoeten, en voor de ogen van Ralf met hem zoenen. Ik ging hem mooi jaloers maken. En als dat niet lukte dan zoende ik wel met Ralf. Op mijn manier. Geërgerd ging ik weer zitten. Natuurlijk ging ik daar geen jongen ontmoeten die meteen met me wilde zoenen. Dat durfde ik toch niet. En Ralf wilde vast niet nog een keer met mij zoenen. Die keek wel uit. Mijn vader kwam de kamer weer in en keek naar me. Hij keek strak. Ja, ik had een kuthumeur, mocht ik? Hij moest me maar gewoon even met rust laten, dit ging wel weer over.

'Ik was net achter,' begon hij, 'op jouw kamer.'

Kut! Het bericht van Ralf, had ik dat nog weggeklikt?

'Ik keek even op jouw computer,' zei hij rustig. Daarna veranderde zijn toon. Boos, dwingend. Hij had een vraag en eiste een antwoord.

'Wie is Ralf? Waar ben jij geweest zaterdag?'

Chapter 3

Ik slikte. Ik hoorde de hakken van mijn moeders schoenen door de hal. Ze kwam de kamer in en keek bezorgd. Was het wel bezorgd? Ze keek net zoals mijn vader. Goed, hij had haar dus gewaarschuwd, ze had het ook gelezen.

‘Waar ben jij geweest zaterdag?’ vroeg mijn vader weer.

‘Uit,’ zei ik, ‘met vrienden. Dat weet je toch?’

‘Niet zo bijdehand. Wie is Ralf?’

‘Iemand die ik daar tegenkwam.’

‘Lieg niet Jarno.’

‘Als je het allemaal weet, waarom vraag je het dan?’

‘Je hebt die jongen op internet leren kennen toch?’

Oké, die had verder zitten klikken.

‘Ja,’ zei ik maar.

‘En dan spreek je daar zo maar mee af? Ben jij gek geworden of zo?’

‘Ik had er niet mee afgesproken. Ik kwam hem daar tegen, toevallig.’

‘Jij liegt tegen ons dat je met vrienden van school gaat stappen en dan ga je naar zo’n... zo’n... homofeest.’

Hij sprak het met walging uit. Dat stak me.

‘Het was gewoon gezellig,’ verdedigde ik me.

‘Je weet toch wat daar allemaal gebeurt. Je hebt godv... nog staan zoenen ook met hem! Dat soort types duikt met iedereen het bed in! Ben je gek geworden? Wie weet wat je daar aan over hebt gehouden!’

‘Doe normaal pa. Ik heb wat biertjes gedronken en heb iemand gekust. Meer niet.’

‘Mond dicht. Ik wil het niet eens horen. Je gaat daar niet meer naar toe, duidelijk? De komende weekenden blijf jij gewoon thuis.’

‘Ja hoor,’ zei ik geërgerd en stond op.

Ik ging naar mijn kamer. Een paar weken niet weg op zaterdagavond, big deal. Het eerst volgende feest was toch pas minimaal een maand verder.

‘En jouw internet gaat eraf,’ riep hij achter me aan.

Ik bleef staan en draaide me om.

‘Waarom?’ riep ik.

‘Alsof jij dat niet begrijpt. Je hebt even geen contact meer met die viespeuken.’

Ik stampte de hal door en smeed de deur van mijn kamer dicht. Het scherm van mijn computer stond nog op het berichtje van Ralf. Snel maar iets terugtypen, dan wist hij dat ik er even niet was. Ik wilde hem mijn nummer sturen, dan konden we sms'en. Ik wilde met hem praten, dit ging hier thuis helemaal fout. Ik klikte verder maar kreeg een wit scherm. Mijn vader had beneden de netwerkkabel al losgetrokken. Rustig blijven nu. Het was de eerste reactie van mijn vader. Hij moest dit gewoon even verwerken, er even over nadenken. Natuurlijk was hij er van geschrokken. Ik lag op mijn rug op mijn bed en was kwaad. Jorick stuurde een sms met de vraag waar ik bleef. Die zat bij de rest op het bankje. Ik had geen zin. Niet nu. Mijn vader kwam mijn kamer op.

‘Blackberry inleveren,’ zei hij alleen maar.

‘Wat is dat voor onzin?’

‘Internet.’

‘Doe normaal.’

‘Inleveren,’ zei hij met gestrekte hand.

Met een protesterende zucht gooide ik mijn telefoon naar hem toe. Hij draaide zich om en zonder dankjewel te zeggen trok hij de deur achter zich dicht. Waarom had mijn moeder niets gezegd? Dacht die er ook zo over? Ik kon het haar nu niet vragen. Niet waar mijn vader bij was. Mijn vader kwam terug mijn kamer op.

‘Gebruik je oude telefoon maar, ik wil je wel altijd kunnen bereiken.’

Hij legde achteloos mijn SIM-kaart op de hoek van mijn bureau. Weg was hij weer. Morgen op school ging ik wel naar de multimediaruimte. Daar kon ik als het niet druk was nog wel snel een bericht sturen naar Ralf. Ik grijsde. Dat gaf me moed. Pa kon lullen wat hij wilde, ik ging mijn eigen gang wel. Hij kon me mooi niet tegenhouden.

Natuurlijk was het er druk. Laatste week van school, zoveel hoefden we niet meer te doen. Hoe dan ook, ik moest Ralf een berichtje sturen. Ik had gelukkig een computer te pakken waar niet al teveel mensen zicht hadden op mijn scherm. Ik werkte snel, typte een korte tekst met mijn telefoonnummer en klikte daarna meteen de site weg. Zo, dat was geregeld. Ik keek mijn mail nog even na. Ineens zat Bram naast me, hij schoof een stoel dichterbij.

‘Mail checken? Dat mag hier toch niet?’

‘Ik zal wel moeten.’

Hij keek verbaasd.

‘Pa heeft mijn internet afgesloten.’

Bram lachte. ‘Teveel porno gekeken?’

Ik grijnsde maar. ‘Zoiets. Dus moet dit hier maar even. Ik zag vanmorgen dat hij beneden de stekker van de kabel heeft geknipt.’ Ik haalde een oud telefoontje uit mijn zak. ‘Ik kreeg mijn SIM-kaart terug, maar mijn internettelefoon ben ik ook kwijt.’

‘Jezus. Voor hoelang?’

Ik zuchtte. ‘Geen idee.’

‘Da’s kut, ik hoop voor je dat het niet langer duurt dan deze week,’ zei hij met een knik naar het scherm.

‘Als het langer duurt dan ben ik de lul,’ zei ik.

‘Niet meer computers in huis?’

‘Jawel, maar die laptop is van mijn moeder. Als ze merken dat ik daar op bezig ben geweest...’

‘Hebben jullie draadloos internet thuis?’

‘Voor zijn laptop, mijn computer zit aan een kabel. Zat aan een kabel.’

‘Daar hebben ze kastjes voor, sukkel. Draadloos.’

Dat ik daar zelf niet aan gedacht had.

‘Inpluggen, en hopla. Niet doen als hij thuis is. En verstoppen als je klaar bent.’

‘Bedankt,’ zei ik.

‘Maar wat heb je dan gedaan?’

‘Heel verhaal. Laat maar. Vertel ik je nog wel een keer.’

Ik sloot af en schoof mijn stoel achteruit. Duidelijk hoopte ik, ik wilde het er verder niet over hebben. Bram keek me

verbaasd na. Hij bleef een paar tellen zitten maar kwam toen achter me aan.

‘Jarno!’

‘Bram, ik wil het er niet over hebben.’

‘Het gaat echt niet goed hè?’

‘Bram,’ zei ik zeurderig.

‘Oké, oké, ik hou er al over op. Als ik kan helpen dan roep je maar.’

“Ik ben niet te helpen,” dacht ik zuur.

Bram keek me nog een keer aan en liet me toen gaan. Hij ging naar de kantine, ik ging dus naar buiten. Ik wilde even niemand zien.

‘Hoi, Jarno,’ lachte Lianne.

‘Hoi,’ zei ik.

Ze schrok van mijn tamme reactie. ‘Alles goed?’

‘Jawel,’ zei ik ontwijkend.

Zonder verder iets te zeggen liep ik naar Ruben. Hij zat voor zich uit te staren, naar een of ander onduidelijk punt buiten, maar zijn gezicht klaarde op toen hij me zag. Hij kraaide, stak zijn arm uit. Ik sloeg mijn arm om zijn schouders en kuste zijn wang.

‘Lieve Ruben,’ zei ik zacht.

Hij stootte een klank uit waar ik niets van kon maken. Zijn hand klauwde in mijn nek, hij liet me niet meer los. Zijn natte lippen drukten iets wat een kus moest lijken op mijn wang. Ik ontspande. Mijn broer. Hij reageerde tenminste normaal. Of ik nou homo was of niet, hij hield onvoorwaardelijk van mij.

‘Lief,’ murmelde hij in mijn oor, alsof hij wist waar ik aan zat te denken.

‘Jij ook,’ fluisterde ik zachtjes.

Ik kreeg nog een kus. Het werd me teveel. Ik voelde mijn ogen volstromen. Zachtjes huilde ik. Ruben moest het voelen, het schokken van mijn schouders. Zijn arm klemde nog meer. Daarna stootte hij een kreet uit. Hij was in paniek. Lianne kwam verontrust om de hoek kijken. Ze zag ons zitten, mij huilend in Rubens wurggreep.

‘Ruben, Jarno!’

Ze liep snel naar ons toe, haalde me los.

‘Wat gebeurt hier?’

‘Niets,’ zei ik.

Ze had de woede van Ruben op haar hals gehaald door mij van hem af te trekken en me aan te kijken met haar handen op mijn schouders. Hij schreeuwde, sloeg met zijn hand op de leuning van zijn stoel. Er kwam een andere verpleegster binnen.

‘Gaat het?’

Lisanne haalde haar schouders op. ‘Ik denk het.’

Ze liet me los, duwde me voorzichtig terug naar Ruben die mij meteen weer vastpakte.

‘Jarno, wat gebeurde er?’

Ik snifte nog.

‘Wat is er jongen?’ vroeg ze bezorgd.

Haar hand streelde mijn rug. Ruben liet het toe.

‘Wat gedoe thuis.’

‘Erg?’

‘Gaat wel.’

Ze lachte schamper. ‘Gaat wel. Zo erg onder controle zelfs dat je hier zit te huilen. Jarno, wat is er?’

Ik zuchtte, voelde een traan over mijn wang lopen. Ruben was bezorgd en dat hielp me niet echt mezelf onder controle te houden. Ik keek rond, we werden in de gaten gehouden door andere mensen die op bezoek waren. Lisanne zag me kijken.

‘Kom,’ zei ze.

Ze pakte de stoel en reed Ruben weg, met mij er achter aan. Ruben had volgens mij door wat er ging gebeuren, anders was hij nooit zo rustig gebleven. Op zijn kamer pakte ze mijn hand.

‘Ik ga je niet dwingen, maar als je wilt praten dan ben ik er voor je.’

Ze hoefde niet aan te dringen. Het hele verhaal kwam er uit. Het jarenlange verborgen houden, Ralf, de reactie van mijn vader. Ze streelde mijn rug, sprak bemoedigende woordjes. Ruben merkte het en stak zijn hand uit. Ik kon niet anders, ik liet de hand van Lisanne van me af glijden en nestelde me in de arm van Ruben. Zijn andere arm kwam er bij, hij kustte me. Met een echte kus ook nog. Lisanne glimlachte.

‘Hem maakt het niet uit wie je bent,’ zei ze.

‘Ja,’ zei ik.

‘Mij ook niet.’

Ze glimlachte en gaf me een kus op mijn voorhoofd. Ruben kraaide protesterend. Lianne lachte.

‘Jaloerse jongen ben jij toch ook hè?’

Ruben glimlachte, hij lachte haar uit. Hij hield me kram-
pachtig vast.

‘Til hem even mee op bed,’ zei ze.

Samen tilden we hem uit de stoel, op zijn bed. Ik trapte mijn
schoenen uit en ging naast hem liggen.

‘Laat hem maar even tot rust komen, laat hem merken dat
alles goed is. Dat het niet aan hem ligt.’

Ik knikte en keek hem aan. Hij glimlachte, zijn hand gleed
ongecontroleerd over mijn wang. Lianne gaf me een kus en
daarna hem.

‘Dank je wel,’ zei ze tegen ons allebei.

Ze zag mijn vragende gezicht en glimlachte.

‘Jullie maken mijn werk leuk.’

Daarna was ze weg. Ruben hield me vast. Ruben streeelde
mijn rug. Ruben gaf me nog een kus. Het ging niet zachtjes
maar het was me wel duidelijk: Ruben wilde me troosten. Ik
brak weer en kroop dicht tegen hem aan.

Ik reed met een raar gevoel naar huis. Lianne had me nog
even apart genomen toen ik afscheid had genomen van Ruben.
Als ik een keer klem zat en wilde praten dan kon ik altijd bij
haar terecht. Dat steunde me. Ik kon mijn verhaal bij haar
kwijt. En bij Ruben. Ook al wist hij natuurlijk niet wat er aan
de hand was, hij begreep me, leek het wel. Hij hield van mij.
Hij wel. Bij mijn ouders twijfelde ik. Mijn moeder zei kort hallo
toen ik thuis kwam maar dat was het. Ik ging maar naar mijn
kamer. Verveeld startte ik uit gewoonte mijn computer op.
Geen internet. Mijn ergernis groeide weer. Ze konden het
hebben van me. Ik ging niets meer zeggen, niet meer vertellen
als ze ergens naar vroegen. Als ze niet alles van mij wilden
weten, dan maar helemaal niets meer. Ik staarde naar het
scherm. Morgen maar eens zo’n kastje halen. Geen idee wat
dat kostte.

Mijn vader was er tijdens het eten. Opvallend, dat kon geen
toeval zijn. We aten zwijgend. Hij vroeg hoe het op school ging
maar meer dan een “gaat wel” en wat ophalende schouders

kwam er bij mij niet uit. Ik irriteerde hem, dat was duidelijk te zien. Hij mij ook, dus wat dat betreft stonden we gelijk. Mijn telefoon ging af in mijn broekzak. Ik liet het ding bellen. Ik ging al bijna weer wennen aan mijn beltoon van een jaar geleden.

‘Moet je niet opnemen?’ vroeg mijn vader.

‘Ik zit te eten,’ zei ik.

Hij was nieuwsgierig. Normaal had ik nooit mijn telefoon op mogen nemen aan tafel. Ik had hem het antwoord gegeven dat hij altijd als argument gebruikte: “we zitten te eten”. Het ergerde hem dat ik hem terugpakte met zijn eigen argumenten. Ik kon het niet laten te grijzen, wat hem zichtbaar nog meer ergerde. Raar, hij zei er niets van. Het werd een zwijgende oorlog, dat wist ik wel. En ik genoot er op een of andere manier van. Ik tegen hem. Ik samen met Ruben tegen hem. Nu had hij twee zonen waar hij problemen mee had. Samen kregen we hem wel klein. Ik was toch nieuwsgierig naar wie me gebeld had. Maar de strijd met mijn vader weerhield me om even stiekem te kijken wie het was geweest. Nog een piep in mijn broekzak. Berichtje. Niet kijken, volhouden! Ik at door alsof er niets aan de hand was. Ik bleef zelfs zitten na het eten. Samen met mijn vader keek ik naar het nieuws. De telefoon bleef in mijn zak. Ik zag mijn vader af en toe schuin naar me kijken, maar ik gaf niet toe. Tot het einde van het nieuws. Daarna trok ik mijn schoenen aan en ging naar buiten.

‘Waar ga je naar toe?’ kon hij niet nalaten te vragen.

‘Bankje,’ zei ik, ‘zoals altijd.’

Zonder zijn reactie af te wachten ging ik de kamer uit, naar buiten. Toen ik zeker wist dat ik buiten het zicht van ons huis was trok ik mijn oude telefoon uit mijn broekzak. Onbekend nummer. Het berichtje was van mijn voicemail. Er had iemand ingesproken. Ik luisterde het bericht af en kreeg het warm van de stem die ik meteen herkende. Ralf. Hij vroeg of ik terug wilde bellen. Dat deed ik meteen.

‘Hey, Jarno,’ nam hij op, ‘wat is er allemaal aan de hand?’

Ik kreeg het warm van binnen, hij klonk bezorgd.

‘Ja, nou, wat ik je heb geschreven. Mijn ouders zijn er achter waar ik geweest ben zaterdag.’

‘Op zich nog niet zo erg toch?’

‘Hallo, hij heeft jouw bericht gelezen op mijn computer. Hij weet dat we gezoend hebben.’

‘En nu?’

‘En nu denkt hij dat ik met een enorme viespeuk heb staan zoenen en dat ik onverantwoordelijk bezig ben. Je weet toch wel hoe dat zit met homo’s? Altijd een ander, enge ziektes....’

Hij kon lachen om mijn cynische reactie.

‘Lach maar, ik zit nu zonder internet, heb mijn BlackBerry in moeten leveren en ik word de hele tijd in de gaten gehouden.’

‘Red je het wel?’

‘Ik hoop het. Echt, ik kan even geen kant op.’

Jorick kwam langslopen. Hij zag dat ik aan het bellen was en liep door. Ik stak mijn hand op. Hij zwaaide terug.

‘Kan ik iets voor je doen?’ hoorde ik in mijn oor.

‘Nee, dank je. Maar ik ben blij dat ik nu jouw nummer heb.’

‘Als er iets is dan bel je maar. Zullen we binnenkort afspreken? Dat praat wat makkelijker.’

‘Is goed. Ik weet alleen nog niet wanneer.’

‘Volgende week vakantie.’

‘Precies. Ik kijk wel even. Ik bel je nog.’

‘Is goed.’

‘Ralf?’

‘Ja?’

‘Bedankt.’

‘Graag gedaan, jongen. Hou je haaks.’

Ik sloot af en liep naar de rest. Jorick keek me onderzoekend aan. Die moest ik nog even alleen hebben vanavond. Ik wilde mijn verhaal kwijt. Ik bleef stil, keek de groep rond. Diederik zat met zijn vriendin op schoot. Hij had het toch gewoon een stuk makkelijker dan ik. Ze kusten elkaar en daar werd ik chagrijnig van. Ik zag ze bezig, ze zoenden. Dat deden Ralf en ik lekkerder, dat kon ik zo zien. Ralf. Ik wilde hem nu gewoon bij me hebben, ik wilde zoenen. Ik wilde zijn lichaam tegen mij aan voelen, mijn vingers laten spelen met die van hem, zijn...

‘Wakker blijven.’

Ik schrok van de elleboog tegen mijn arm. Ik wreef over de plek en grijnsde.

‘Ik ben wakker.’

Jorick keek van een afstandje. Hij lachte niet. De jongen naast me lachte wel.

'Ik merk het. Jaloers op Diederik?'

'Nee,' zei ik.

'Hoef je ook niet te zijn,' zei hij zacht.

'Hoezo?'

'Haar ouders. Vinden hem niet goed genoeg.'

'Niet goed genoeg?'

Hij knikte en hield verder zijn mond. Er begonnen mensen mee te luisteren. Ik keek nog een keer naar Diederik. Ik kende haar ouders niet. Ik gaapte. Ik was moe in mijn hoofd. Ik keek naar Jorick. Hij snapte mijn gezicht. Ik knikte met mijn hoofd. Samen stonden we op, groetten de rest en liepen terug de wijk in.

'Ik heb een probleempje.'

'Vertel.'

'Ik ben zaterdag uit geweest, ik heb die jongen van internet ontmoet.'

'Echt? Gaaf! Hoe was het?'

'Leuk, gezellig.'

Hij zag mijn grijnzende gezicht. 'Waar was dat dan?'

'Dat homofeest afgelopen weekend.' Ik lachte om zijn bedenkelijke gezicht. 'Het was leuk, echt.'

'Maar je hebt dus toch met hem afgesproken?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Maar ik wist dat hij daar was. En ik zag hem. Hij begon tegen me te praten omdat ik vlak bij hem stond.'

'Hij wist dat jij het was?'

'Toen ik hem dat zei ja. Maar het was leuk.'

Hij keek naar me. 'De manier waarop jij dit zegt...'

Ik keek schuldig, balorig. 'We hebben gezoend.'

Jorick lachte. 'Gaaf man. Jarno heeft een vriendje.'

'Nou... Nee.'

'Niet?'

'Nee. Ik had niets van hem, geen nummer, geen adres. Ik heb hem via die site een berichtje gestuurd en zijn antwoord was duidelijk. Zoenen betekent niets, ik moet verder niets verwachten.'

'Kut?'

'Het ergste komt nog. Ik had het gelezen en daarna riep mijn moeder dat we gingen eten. Ik heb het niet weg geklikt, mijn vader heeft het gelezen.'

'Wat zei hij?'

'Hij werd gek. Hij heeft me verboden nog met Ralf om te gaan.'

'Ralf? Leuke naam.'

'Ja. Maar hij vindt dat het viespeuken zijn, altijd met een ander in bed duiken en meer van dat soort dingen.'

Jorick schudde zijn hoofd.

'Ik heb geen internet meer, ben mijn BlackBerry kwijt.'

'Wat?' Jorick klonk verontwaardigd.

Ik haalde mijn oude telefoon uit mijn zak. Jorick schudde zijn hoofd.

'Ik heb Ralf op school nog een berichtje kunnen sturen met mijn nummer. Hij heeft me vandaag gebeld.'

'Jezus, Jarno.'

'Ik zei je toch dat ze het niet zouden accepteren?'

'En nu?'

'Ik ga een kastje kopen zodat ik draadloos met mijn pc verder kan. De connector van de kabel heeft hij er vanaf geknipt.'

'Hij is gek.'

'Hij was woest.'

'Hoe is de sfeer nu thuis?'

'Sfeer?' vroeg ik spottend.

'Duidelijk.'

'Ik zie het wel. Eerst dat internet terug, al kan ik dat alleen gebruiken als hij er niet is. Volgende week is het vakantie, dan zie ik wel verder. Hij kan me toch niet de hele dag controleren.'

'En Ralf?'

'Ik kan hem bellen als ik hulp nodig heb.'

'Dat is mooi. Ga je dat ook doen?'

Ik knikte. 'Ik wil hem nog wel een keer zien ja.'

We stonden al een tijdje voor mijn huis, ik voelde mijn vader kijken.

'Ik ga naar binnen.'

'Trusten. Sterkte.'

'Dank je,' mompelde ik.

Ik ging naar binnen, liep meteen door naar mijn kamer. Ik trok mijn kleren uit en ging douchen. Ik liep daarna naakt terug mijn kamer in en keek op mijn telefoon. Ralf had een berichtje gestuurd. Hij hoopte dat ik goed kon slapen. Met drie

kusjes erbij. Ik glimlachte. Ik belde hem. Terwijl zijn telefoon over ging liep ik door de schuifpui naar buiten.

‘Hoi,’ zei hij meteen, ‘hoe is het?’

‘Gaaf. Met vrienden buiten gezeten.’

‘Waar ben je nu?’

‘Ik kom net onder de douche vandaan, ik sta nu buiten op mijn terras.’

‘Mijn terras?’

‘Ja, mijn kamer is beneden, ik loop zo de tuin in.’

Ik hoorde hem verbaasd lachen. ‘Gaaf.’

‘Ja,’ zei ik. ‘Je zou eens moeten komen kijken.’

Ik keek naar mijn blote voeten op de tegels.

‘Dat lijkt me nu niet echt verstandig.’

Ik nieste. ‘Nee, dat denk ik ook niet.’

‘Gezondheid. Vat geen kou.’

‘Het is nog warm buiten. Maar ik had beter wat aan kunnen trekken.’

Hij lachte. ‘Aan kunnen trekken? Heb je nu niets aan dan?’

‘Nee,’ zei ik verbaasd. ‘Ik zei toch dat ik net onder de douche uit kom?’

‘Jij staat nu naakt in de tuin?’

‘Ja, op mijn terras.’

‘O, man, dat wil ik zien.’

Ik grinnikte. Hij maakte me vrolijk. ‘Kom maar langs.’

Zijn ademhaling werd zwaarder in mijn oor. Hij lachte. ‘Jij bent gek.’

Mijn hand speelde met mijn ballen, wreef langs de lengte. Hij werd dikker. Het gesprek met Ralf wond me op, op een of andere manier.

‘Ik ga ophangen,’ zei hij. ‘Anders loopt het uit de hand.’

‘Nou en?’ vroeg ik balorig.

Hij lachte. ‘Slaap lekker Jarno.’

‘Jij ook.’

Achter me ging de deur open. Ik draaide me om, hield mijn hand voor mijn kruis.

‘Wat sta jij te doen?’ vroeg mijn vader.

‘Te bellen.’

‘Trek eens wat aan. Waarom sta je naakt in de tuin?’

‘Ik kwam net onder de douche vandaan toen mijn telefoon ging. En het is warm, ik liep even naar buiten.’

‘En dan ga je maar in je blote reet naar buiten? Van wie heb je dat geleerd? Van die homovriendjes van je?’

Ik zei niets, liep terug mijn kamer in en gooide mijn telefoon om mijn bed. Ik griste de boxershort van een stoel en trok hem aan. Toen had mijn vader mijn telefoon al vast.

‘Wie belde jou net nog?’

Ik kon niet antwoorden, hij had al zitten bladeren.

‘Wie is Roelof?’

‘Jongen van school, die had nog even een vraag over huiswerk.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Die tijdsplanning van jullie...’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Wat kwam je doen eigenlijk?’

‘Normaal kom je nog even gedag zeggen als je thuis komt.’

‘Ja, nou, vandaag niet. Ik ga slapen.’

‘Jarno... Maak het nou niet moeilijker dan het al is.’

‘Ik? Ik maak het moeilijker?’

Hij keek vijandig, vooral door de manier waarop ik het zei. Het knakte in mijn hoofd.

‘Ik doe niet moeilijk. Dat ben jij. Ik ben een keer een avond gaan stappen en jij trekt mijn internet eruit, ik mag niets meer. En dan maak ik het moeilijk?!’

‘Je weet best waarom.’

‘O, je bent het niet eens met waar ik ben geweest? Dat ik iemand heb leren kennen?’

‘Het is niet normaal, en je weet niet half wat je je op je nek haalt met dat soort types.’

‘Het is wèl normaal! Jezus, wat ben jij een ouwe lul!’

‘Niet zo’n toon!’ bulderde hij.

Ik trok een shirt over mijn hoofd. Ik ging hem negeren. Ik liep de badkamer in en begon mijn tanden te poetsen. Mond vol, geen antwoord meer mogelijk, wat hij ook zei. Hij keek kwaad, draaide zich om en trok de deur hard achter zich dicht. Ik spoelde, gorgelde en deed het licht in de badkamer uit. Ik trok mijn shirt weer uit, te warm. In mijn boxer liep ik weer naar buiten. Ik was kwaad. Ik ging terug naar binnen, pakte mijn telefoon en aarzelde. Ging ik Ralf nog een berichtje sturen? Vertwijfeld stond ik weer buiten op het terras. Wat was het nut? Ik bladerde door mijn lijst. Roelof. Ik wist wel dat ik hem een andere naam moest geven. Als mijn vader een Ralf tegen zou komen in mijn telefoonlijst dan had ik helemaal geen

telefoon meer. Ik twijfelde en gooide toen de telefoon naar binnen op mijn bed. Ik ging op de grond zitten, mijn blote rug tegen de glazen pui. Dat was fris, ik kreeg kippenvel op mijn armen. Ik wreef ze warm en keek de tuin in. Mijn moeder liep de tuin in. Ik zag haar voorbij het hegje lopen dat tussen mijn stukje terras en het grote terras stond. Ze zag me zitten en liep naar me toe.

‘Jarno,’ zei ze zacht.

Ik zei niets, bleef kwaad vooruit kijken. Ze pakte een tuinstoel en ging zitten.

‘Jarno, maak het nou niet zo lastig allemaal.’

‘Hij moet niet zo moeilijk doen.’

‘Jarno, probeer hem een beetje te begrijpen.’

‘Het valt hem tegen dat zijn zoon homo is?’

‘Ben je dat wel echt?’

‘Ja,’ zei ik dwars.

Ze zuchtte. ‘Dat denk je maar. Maar dat hoeft helemaal niet zo te zijn. Je gaat gewoon met de verkeerde mensen om.’

‘Als ik met vrienden hier in de wijk bij elkaar zit is het niet goed, als ik uit ga is het niet goed...’

‘Jorick is toch een aardige jongen?’

‘Ja. Die accepteert me tenminste zoals ik ben. Hij is de enige geloof ik.’

‘Die weet het van jou?’

‘Ja. En hij doet er normaal over.’

Mijn ouders en zijn ouders kenden elkaar goed, flitste door me heen.

‘Hij is zelf niet zo trouwens. Gewoon hetero. Maak je geen zorgen. En toch accepteert hij me. Apart hè?’

Ik zei het cynisch en dat kwam over.

‘Vroeg of laat kom je gewoon een leuk meisje tegen en dan blijkt het allemaal maar een fase te zijn.’

Ik zuchtte. ‘Ik denk het niet. En papa moet gewoon niet zo ouderwets doen.’

‘Dat is het niet, dat snap jij toch ook wel? Het klopt gewoon niet Jarno, wat je doet. Verzet je dan ook eens. Hij heeft het er moeilijk mee. Eerst Ruben, en nu dit... Je kunt voor hem toch wel je best doen?’

‘O, is dat het probleem? Hij heeft geen enkele normale zoon op de wereld kunnen zetten? Is dat het?’ Ik keek haar strak aan. ‘Sorry dan.’

‘Niet zo dwars, Jarno. Het lijkt wel of je het expres doet om hem dwars te zitten.’

‘Denken jullie dat echt? Denken jullie dat ik het zelf leuk vond? Overal lacht iedereen erom, schelden ze op homo’s. Hoe denk je dat zoiets voelt?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Doe het dan ook niet.’

Ik leunde met mijn achterhoofd tegen het glas en sloot mijn ogen. Ik schudde mijn hoofd en zuchtte. Zr stond weer op.

‘Denk nog maar eens na over wat ik gezegd hebt.’

‘Ja,’ zei ik maar.

Ze verdween, ik bleef zitten tot ik het echt koud kreeg. Ik sloeg mijn armen om me heen en wreef over mijn armen. Ik dacht aan Ralf, zijn verbaasde reactie over mijn terras. Zeker toen hij hoorde dat ik er naakt stond te bellen. In het schijnsel van de tuin zag ik dat mijn ouders het licht uit deden. Ze gingen slapen. Hun slaapkamer was aan de andere kant van het huis. Ik ging naar binnen en deed het licht uit. Mijn ogen wenden aan de duisternis. Buiten kon ik nog genoeg zien. Ik krabde aan mijn kruis. Zou Ralf nu nog aan mij denken? Ik trok mijn boxer uit. Hoe zou hij er uit zien, naakt? Ik zag de flauwe weerspiegeling van mezelf in de ruit. Een tijdje gelden had ik dat ook gedaan, mezelf bekeken in die ruit. Begin van de avond, mijn ouders niet thuis. Ik had naar mezelf gekeken toen ik me aftrok, de tuin in de weerspiegeling achter me. Als mijn vader dat wist dan werd hij gek. Dat was misschien nog wel het leukste ervan. Ik liet mijn voorhuid over mijn eikel glijden. Ik werd geil van het idee dat Ralf me hier zo zou kunnen zien. Nog beter, hij er bij, zoenend, naakt. Ik werd hard, trok me steeds sneller af. Ik ging op het gras liggen, het kietelde. Met een gesmoorde kreun kwam ik klaar op het gras. Niet uitvegen, zo laten opdrogen. Ik kreeg het nu echt koud. Ik ging naar binnen, sloot de schuifpui en kroop mijn bed in. Naakt. Dan liet ik maar wat vlekken achter. Ze mochten het voortaan weten van me.

Ik had geld gepind, rekende het draadloze apparaatje cash af. Niet traceerbaar op mijn bankrekening. Ik ging overal

rekening mee houden. Mijn vader liet me niet los, dus kon ik maar beter voorzichtig zijn. Een beetje zenuwachtig was ik wel toen ik het installeerde. Maar het werkte! Ik was weer verbonden met de buitenwereld. Nu nog een plek vinden waar ik het ding kon opslaan. Makkelijk bereikbaar maar geen plek waar ze het snel konden vinden. Ik stuurde Ralf een bericht dat ik weer online kon zijn. Triomfantelijk. Ik keek naar het scherm en rekte me tevreden uit. Nog een paar dagen, dan was het vakantie. Tijd genoeg om dingen te doen overdag op internet. Ik ging dit winnen.

Chapter 4

Ja, we waren vrolijk, uitgelaten. De laatste dag zat er op. Lachend reden we bij school weg. Tot over zeven weken. De groeten. We wilden de stad in, wat drinken. Dit moest gevierd worden. Man, vrij voor een week of zes. Heerlijk. Ik nam een slok van mijn bier en keek tevreden over het plein. Na biertje nummer drie belde ik naar huis. Ik kwam niet thuis eten, dat deden we wel in de stad. Mijn moeder reageerde niet echt enthousiast, ze had op me gerekend. Toch wenste ze me veel plezier. Ik ging lekker onderuit zitten. Ja, ik was tevreden. Ik was over, met ruime punten, ik had vakantie, de zon scheen en ik had draadloos internet thuis waar ik na vandaag de hele dag gebruik van kon maken. Tot mijn moeder thuis kwam met haar deeltijdbaan natuurlijk. Maar als ik zorgde dat ik voordat ze thuis kwam naar Ruben ging, dan was er niets aan de hand. Ik kreeg er goede zin van. Maar toen belde mijn vader.

‘Waar ben je?’ vroeg hij meteen toen ik opnam.

‘Op het terras. Heeft mama je dat niet verteld?’

‘Met wie?’

‘Vrienden van school. Ook dat heb ik verteld.’

Er begonnen al wat jongens verbaasd te kijken.

‘Ik geloof er niets van.’

‘Toch is het zo.’

‘Is die Roelof er ook bij?’

‘Nee,’ zei ik, ‘die ging naar huis.’

Om me heen snapten ze er nu niets meer van.

‘Je komt nu naar huis.’

‘Dat dacht ik niet. We gaan zo ergens wat eten.’

‘Je komt nu gewoon naar huis zei ik.’

‘Vanavond. Eerst eten.’

Hij begon te tieren maar dat kapte ik af.

‘Tot vanavond,’ zei ik en drukte mijn telefoon uit.

Daar ging mijn goede zin. En daar ging mijn telefoon alweer. Ik drukte hem weg. Nog een keer. Dan maar uit. Als hij me zo graag wilde zien dan kwam hij me maar zoeken. Kon hij meteen zien dat ik met vrienden van school was, en niet met Ralf.

‘Wat was dat?’ vroeg Bram.

‘Mijn vader. Doet een beetje moeilijk.’

‘Nog steeds?’

Ik knikte. De rest begon ook vragen te stellen maar daar had ik geen zin in.

‘Kunnen we het ergens anders over hebben? Dank je.’

Ik klonk dwingend, beslist. Ze deden het ook nog. We leegden onze glazen en stonden op. Tijd om wat te gaan eten.

Ik ging de woonkamer niet meer in. Ik liep meteen door naar mijn slaapkamer. Ik hoefde niet zachtjes te doen, ze hadden me al in de straat zien komen aanfietsen. Ik gooide mijn cijferlijst op mijn bureau. Ik kon er niet meer blij mee zijn. Ik rekte me uit en trok mijn shirt over mijn hoofd. Douchen, en daarna op bed naar tv kijken. Mijn broek gooide ik op mijn shirt, ik liet mijn boxer zakken en stapte eruit. Ik trok mijn sokken uit en kneep met mijn tenen zodat ik mijn boxer van de grond op kon pakken. Ik zwaaide hem oomhoog, ving hem op en gooide hem op de rest van mijn kleren. Ik liep naar de badkamer en knipte het licht aan. Toen kwam mijn vader binnen.

‘Ja?’ vroeg ik met mijn hand voor mijn kruis.

‘Loop je nou alweer naakt rond?’

‘Jij zoekt altijd precies de tijd uit dat ik ga douchen, dat is mijn schuld niet.’

‘Waarom kwam je niet meteen naar huis?’

‘Omdat we ergens zouden gaan eten. Had ik allang met mama geregeld.’

‘Als ik zeg dat je meteen naar huis komt dan kom je meteen naar huis.’

‘Waarom?’

‘Dat weet je best.’

‘Vanwege Ralf? Denk je nou echt dat ik daar nog contact mee heb? Denk eens na! Ik heb geen internet, geen BlackBerry meer, hoe zou dat moeten?’

‘Je zult zijn nummer wel hebben.’

Ik schudde afkeurend mijn hoofd. 'Dat heb ik niet. Bovendien, je hebt zelf zitten neuken, je hebt zelf kunnen lezen dat hij verder niets met me wil. Denk je nou echt dat ik nog zin heb in zo'n loser?'

Ik wachtte het antwoord niet af. Ik knalde de deur dicht en deed hem op slot. Water aan, dan wist hij dat ik even niet terug zou komen. Ik hoorde hem nog wat zeggen maar ik ging gewoon onder de douche staan. Wat dacht hij wel niet? Wat een wantrouwen.

Goed, ik loog ook wel natuurlijk. Ik had wel internet. Ik wilde Ralf ook weer zien, ik had zijn nummer. Maar hij was er gewoon van overtuigd dat ik met hem in de stad was en niet met mijn vrienden van school. Hij kon het krijgen. Als hij er dan toch van overtuigd was? Ik kon maar beter gehoorzamen aan zijn manier van denken toch? Het was nu weekend, maar de komende week ging ik afspreken met Ralf. Ik rekte me uit op mijn bed en draaide op mijn zij, afstandsbediening in mijn hand. Er werd geklopt, voorzichtig. Dat was mijn moeder, dat kon niet anders. Ze keek om de hoek.

'Jarno?'

'Ja,' zei ik verveeld.

'Jarno,' zei ze weer toen ze binnen was.

'Mam, als je het wil hebben over dat ik niet meteen naar huis kwam, vergeet het. Doe geen moeite. Ik heb jou gebeld, ik heb uitgelegd waar ik was. Als hij me zo blijft wantrouwen, daar ga ik geen rekening mee houden.'

'Zie je die jongen echt niet meer?'

'Mam, na die ene avond heb ik hem echt niet meer gezien.'

Ze knikte.

'Geloof me.'

'Hou een beetje rekening met hem.'

Ik zuchtte om het gesprek af te sluiten. 'Ik zeg er niets meer over. Jullie kennen mijn standpunt. Welterusten.'

Ze schudde haar hoofd en ging toen weer. Met mijn duim klikte ik op het pijltje naar boven. Volgende zender.

'Wij gaan zo naar Ruben,' zei mijn moeder de volgende dag. 'Ga je mee?'

Nou was de verleiding heel groot om dat dus juist niet te doen, lekker dwars. Bovendien had ik dan even het huis voor mezelf alleen. En dus ook internet. Maar ik wilde hem wel zien, ik was er de dag ervoor ook al niet geweest.

‘Is goed,’ zei ik, ‘roep maar als jullie willen gaan.’

Ze glimlachte, was blij met mijn antwoord. ‘Doe ik. Half uurtje denk ik.’

‘Oké,’ zei ik vrolijk.

Ik ruimde nog wat dingen op, trok een ander shirt aan en spoot nog even snel een lekker luchtje op. Daarna riep mijn moeder. Lang geleden dat ik met mijn ouders bij Ruben was geweest. Ik ging meestal na school, zij in het weekend, op zaterdag of zondag. Ik zag Lianne kijken toen we binnen kwamen. Ze knipoogde naar me. Ruben zat in zijn stoel naar buiten te kijken. Ongemerkt keek ik ook, maar er was niets te zien. Hij reageerde lauw, maakte even een geluid en liet zich kussen door mijn moeder. Mijn vader kneep even in zijn schouder. Geen reactie.

‘Hey, Ruben,’ zei ik.

Hij was afwezig. Ik kneep in zijn hand en legde mijn hand op zijn been. Hij keek me een keer aan. Dat veranderde wat in hem. Zijn mond ging open, zijn hand graaide naar me. Ik glimlachte. Ik bukte voorover en dat was genoeg. Hij bereikte mijn nek en trok. Ik knuffelde hem.

‘Lief,’ zei ik.

‘Lief,’ zei hij terug.

Ik wurmde zijn hand los en ging rechtop zitten. Er zat weer leven in Ruben. Lianne kwam met koffie.

‘Wil jij ook wat,’ zei ze tegen Ruben. ‘Ja, wil jij ook wat?’

Ze lachte, Ruben lachte mee. Ik zag mijn vader kijken. Was het afkeurend? Hij vond het in ieder geval raar dat ze tegen hem praatte en een antwoord verwachtte.

‘Doe jij het?’ vroeg ze aan mij.

‘Is goed.’

‘Loop maar even mee.’

Ik volgde haar naar de keuken.

‘Raar hoor,’ zei ze daar terwijl ze een yoghurtapje uit de koelkast pakte. ‘Ik zie jullie hier nu samen terwijl ik weet wat er is.’

Ik glimlachte.

‘Ik... Nou, hier, lepeltje. Doekje ligt... Dat weet je trouwens wel.’

‘Wat wou je zeggen?’

‘Niets. Nou ja... Laat maar. Ik wou zeggen dat ik nu een nog grotere hekel aan hem heb, maar dat hoor ik niet te zeggen over familie van onze gasten.’

Ik lachte, ze keek terug met een samenzweerderige knipoog.

‘Laat maar eens zien wat je met hem kunt. Wat Ruben zelf kan.’

Ik pakte de stoel naast hem, hij had meteen in de gaten wat er ging gebeuren. Zijn armen reikten naar voren en weer terug.

‘Gaaf dat, jongen,’ vroeg mijn moeder.

‘Ja hoor,’ zei ik. ‘Hè, Ruben?’

Ruben kraaide. Ik nam het eerste hapje zelf. Hij verwachtte het al niet meer, hij kende me. De tweede was voor hem. Na drie hapjes zat zijn kin al onder. Mijn moeder pakte het doekje en begon liefdevol te vegen.

‘Dat wordt zo toch een rommeltje?’

‘Dat is de helft van het plezier dat we hebben. Of niet dan, Ruben?’

Zijn handen graaiden al weer naar de volgende lepel. Ik voerde hem op mijn gemak. Ik keek naar mijn moeder. Ze zat vertederd te kijken.

‘Jij ook een keer?’

‘Nee,’ zei ze, ‘het gaat goed zo.’

Ik glimlachte. Ruben hapte maar hij schoof de helft van de lepel voordat het goed en wel in zijn mond zat. Ik pakte snel het doekje en hield het onder zijn kin. Mijn vader keek strak, vond het allemaal maar niets. Hij stond op en liep naar Lisanne, die een eind verder papieren zat in te vullen aan een tafel. Ze praatten. Hij vroeg, zij antwoordde, dat kon ik wel zien. Het ging vast over Ruben, over hoe het ging met hem. Het bakje was leeg.

‘Op,’ zei ik.

‘Ja,’ zei Ruben.

Mijn vader kwam samen met Lisanne teruggelopen.

‘Dus het is stabiel.’

Lisanne knikte, keek naar Ruben en lachte.

‘Wat maak je er weer een puinhoop van.’

Ik veegde zijn gezicht schoon en aaide een keer door zijn haar. Hij lachte.

‘Gekkie,’ grinnikte ik.

Ik kreeg een klap van hem, onbedoeld. Hij was iets te enthousiast.

‘Au,’ lachte ik. ‘Kijk je uit?’

Ruben keek een beetje verschrikt. Ik legde mijn arm om zijn nek en gaf hem een kus op zijn wang.

‘Lief,’ zei ik.

Ruben gaf me een natte kus terug. Hij drukte zijn lippen vlak bij mijn oor tegen mijn wang en schoof er mee door tot bijna aan mijn mondhoek.

‘Lief,’ murmelde hij.

Ik glimlachte en gaf hem een lange kus op zijn wang terug. Hij kraaide.

‘Het is zo wel goed Jarno,’ zei mijn vader, ‘hij wordt er alleen maar onrustig van.’

Ik ontplofte bijna maar hield me in.

‘Hij wordt er juist vrolijk van,’ zei ik.

‘Lief,’ zei Ruben ter bevestiging.

‘Zei hij nou lief?’ vroeg mijn moeder verbaasd.

‘Dat lijkt maar zo,’ zei mijn vader.

‘Ja,’ negeerde ik hem. Ik gaf Ruben nog een dikke kus. ‘Mijn lieve broertje, hè Ruben?’

Ruben kreeg er niet genoeg van, mijn wang werd nog natter.

‘Het is wel goed zo, Jarno.’

Lisanne keek afkeurend, maar zei niets. Ik liet Ruben een stukje los en keek naar hem. Ik zat naast hem en hield zijn hand vast. Mijn duim wreef over de bovenkant van zijn hand. Hij werd weer rustiger. Mijn moeder glimlachte. Ik keek naar mijn vader. Hij had een uitdrukingsloos gezicht. Hij dacht na, zag ik. Waar zou hij aan zitten denken? Af en toe keek hij rond naar de andere bezoekers als Ruben een klank uitstootte. Schaamde hij zich nou? Net als even daarvoor, toen de yoghurt langs zijn kin liep? Wat ging er in zijn hoofd om? Ruben probeerde mijn aandacht te trekken. Ik zag mijn vader kijken. Ging ik daar rekening mee houden? Hij keek al weer afkeurend genoeg. Ruben rukte zijn hand los en zwaaide ermee naar me toe. Ik lachte en boog weer naar voren.

‘Ja,’ kraaide hij. Of zoiets.

Ik gaf hem nog een kus. Daar werd hij vrolijk van.

‘Jarno,’ hoorde ik mijn vader zeggen.

Ik trok me er niets van aan. Ruben en ik lachten, knuffelden. Hij ging steeds schever in zijn stoel hangen. Het werd tijd om te gaan. Mijn vader had zijn jas al weer aan. Hij kneep in Rubens schouder, maar die reageerde er bijna niet op. Mijn moeder gaf hem een kus, dat beviel hem al wat beter. Mij pakte hij vast. Hij protesteerde bijna toen ik wegging. Ik zwaaide naar Lisanne, ze knipoogde.

Mijn vader mokte. Hij was het er duidelijk niet mee eens hoe ik met Ruben omging, maar hij kon er de goede woorden niet voor vinden om het me te zeggen, leek het wel. Hij had het er wel met mijn moeder over. Ik kon het niet woord voor woord volgen toen we thuis waren, maar de toon van het gesprek was me wel duidelijk. Mijn moeder praatte het een beetje goed. Het kon me niet schelen. Het gaf me gewoon een goed gevoel dat ik een beter contact met Ruben had dan mijn vader. Sterker nog, ik had contact met hem, mijn vader helemaal niet. We waren zwijgzaam aan tafel. Zoals altijd sinds de ontdekking dat ik homo was. Mijn telefoon rinkelde in mijn broekzak. Ik gaf geen reactie. Mijn vader keek, maar zei niets. Deze keer bleef ik niet hangen, meteen nadat we gegeten hadden ging ik naar mijn kamer. Voor ik bij de deur was had ik mijn toestel al uit mijn broek gehaald en keek wie er gebeld had. Strakke blik van mijn ouders. Ik kreeg het wat warmer, het was Ralf geweest die gebeld had. Op mijn kamer belde ik hem meteen terug.

‘Hoi,’ zei hij.

‘Sorry dat ik net niet opnam, ik zat te eten.’

‘Geeft niks, hoe gaat het?’

‘Niet anders dan anders. Beetje stilzwijgend hier allemaal.’

‘Erg.’

‘Ja. Maar het is vakantie,’ zei ik meteen weer vrolijk.

‘Zeker. Zin om een keer wat leuks te gaan doen?’

‘Mij best,’ zei ik terwijl ik de schuifpui open maakte. Het piepte. ‘Iets in gedachten?’

‘Waar ben je?’ lachte hij.

‘Thuis, op mijn kamer. Ik loop nu net de tuin in.’

‘Kleren aan?’

Ik grinnikte. 'Ja, deze keer wel.'

'Jammer.'

Ik rekte me uit en lachte. 'Ik zal de volgende keer bellen als ik net uit de douche kom.'

'Dat wil ik een keer zien.'

'Mij naakt of de tuin?'

'Nou, ik ben ook wel benieuwd naar de tuin en dat privéterras.'

'Waarom kom je niet kijken?'

'Dat kan toch niet?'

'Overdag wel. Ze werken allebei. Mijn moeder is altijd wat vroeger thuis, maar tot drie uur is hier niemand.'

'Lijkt me leuk. Maar weet je dat zeker?'

'Tuurlijk. Als je wil, kom maandag maar hierheen.'

'Ik weet niet hoor, stel dat ze het ontdekken. Je hebt al genoeg problemen zo.'

'Zelf weten. Na negen uur zijn ze weg.'

'Dat is te vroeg.'

'Gelukkig, ik heb ook vakantie. Elf uur?'

'Oké,' reageerde hij twijfelend.

Ik gaf hem mijn adres. 'Je komt echt hè?'

'Ik kom.'

Dat klonk al wat zekerder.

Ik was toch vroeg wakker. Ik had mijn kamer nog een keer extra opgeruimd en de twee ligstoelen afgedaan. Wat mij betreft kon hij komen. Ik had een short aangetrokken, het werd een warme dag. Ik dacht nog na over schoenen maar ik bleef gewoon op blote voeten lopen. Onrustig zat ik in de woonkamer naar de tv te kijken, zo kon ik meteen de straat in de gaten houden. Ging het me nou eigenlijk om Ralf of om mijn vader dwars te zitten? Ik wist het niet, maar bij elkaar voelde het goed. Het gaf me het gevoel dat hij me niet klein kon krijgen. Ik ging gewoon mijn eigen gang. Toch ging er even een schokje door me heen toen ik hem zag fietsen, zoekende blik naar het huisnummer. Ik stond op en zwaaide. Dat zag hij gelukkig. Hij glimlachte toen ik de deur open maakte.

'Hey,' zei ik, 'kunnen vinden?'

'Damn, wat een huis zeg.'

'Ja,' lachte ik, 'het heeft wel wat.'

‘Mooi hoor,’ zei hij toen we door de hal naar mijn kamer liepen.

Ik stuurde hem naar mijn kamer. Hij keek rond, ik liep door naar de tuin.

‘Eigen badkamer, dat zou ik ook wel willen.’

‘Dat is wel lekker ja. Ga zitten joh.’

Ralf pakte een van de twee ligstoelen.

‘Ben zo terug,’ zei ik. ‘Wat wil je drinken?’

‘Maakt niet uit, als het maar geen koffie is. Heb ik al genoeg van op.’

‘Het is elf uur,’ lachte ik, ‘hoe lang ben jij al wakker?’

‘Uurtje of twee.’

Ik schudde mijn hoofd en liep naar de keuken. Ik dacht even na. Ralf was hier, op mijn kamer. Schijt aan alles.

Ralf schrok op toen ik zijn glas naast hem op het tafeltje zette. Ik schoof mijn stoel dichterbij.

‘Mooie tuin.’

‘Achter het hegje loopt het verder door naar links. Langs de woonkamer en de slaapkamer van mijn ouders. Maar die zit om de hoek.’

‘Echt gaaf. Alleen jammer dat er geen zwembad is,’ grapte hij.

‘Ja, vind ik ook. Maar een vriend van mij een paar huizen verder heeft er eentje.’

Ralf lachte. ‘Toe maar.’

‘Maak ik vaak genoeg gebruik van.’

‘Zou ik ook doen.’

Ik lachte.

‘Hoe gaat het nu met je?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Gaat. Het is een stilzwijgende oorlog. Zij zeggen niets, ik zeg niets. Maar als mijn telefoon gaat dan wordt ik meteen in de gaten gehouden, ze zijn nieuwsgierig wie er dan belt.’

‘En wat doe je dan?’

‘Niet opnemen. Gewoon om te fucken. Ik deed dat anders wel altijd.’

‘Maar je kunt toch zien wie er belt? Of het veilig is om op te nemen of niet?’

Ik schudde mijn hoofd. 'Zelfs dat niet. Ik laat hem in mijn zak zitten. Worden ze alleen maar gekker van.'

Ralf schudde zijn hoofd.

'Wat?'

'Je zet het zo op scherp. Als je wil dat hij er aan went, aan het idee, dan moet je hem niet de hele tijd op zijn zenuwen werken.'

'Hij wil er niet aan wennen.'

Ralf nam een slok. 'Raar allemaal.'

'Hoe ging het bij jou thuis dan?'

'Gewoon. Ze dachten het al wel geloof ik. Ik ging dood van de zenuwen om het ze te vertellen hoor, maar dat was achteraf helemaal niet nodig.'

'Gaaf.'

'Nou ja, leuk vonden ze het niet echt volgens mij. Maar wat kun je er aan veranderen? Ze accepteren het, hopen dat ik gelukkig word.'

Ik dacht na. Zo wilde ik het ook wel. Waarom moest mijn vader nou weer zo idioot doen? Echt steun van mijn moeder hoefde ik niet te verwachten. Zij dacht er volgens mij net zo over. Iets meer begrip misschien, maar verder... Ze vond het volgens mij wel makkelijk dat mijn vader zo'n stelling nam, dan hoefde zij er niets meer aan toe te voegen. Ik had mijn ogen dicht.

'Echt lekker hier,' hoorde ik naast me.

Ik glimlachte en keek naar hem. Hij was anders dan die avond bij het feest. Ik had na dat feest het gevoel dat ik een eenmalig avontuurtje was voor een avond, maar hij was nu echt geïnteresseerd in me. Hij lachte terug.

'Dat je hier af en toe ook naakt zit.'

'Ja, och.'

'Het kan makkelijk, niemand die je ziet.'

'Precies. Niemand ziet me hier.'

Hij gaf me een begripvolle blik na mijn dubbelzinnige uitspraak. Ik rekte me uit en stond op.

'Jij nog iets drinken?'

'Graag.'

'Ben zo terug.'

Ik had de fles in de wasbak op mijn badkamer staan, met een zoi ijsklontjes. Dat deed ik wel vaker, hoefde ik niet naar de

keuken te lopen. Ik keek naar mezelf in de spiegel. Ik had het warm. Ik trok mijn shirt uit en gooide die door de deuropening met een boog mijn kamer in. Met de twee glazen liep ik terug.

‘Alsjeblieft,’ zei ik.

‘Dank je,’ hoorde ik.

Meteen daarna keek hij. ‘Warm?’

‘Vind jij van niet dan?’

‘Jawel,’ lachte hij.

Ik lachte mee, maar hij hield zijn shit wel aan. Ik rekte me uit.

‘Zeven weken vakantie.’

‘Ja,’ antwoordde hij tevreden. ‘Heerlijk. Ga je nog ergens naar toe?’

‘Drie weken Toscane.’

‘Mooi.’

‘Alweer,’ zei ik er achteraan.

Ralf lachte.

‘En jij?’ vroeg ik.

‘Portugal. Over twee weken gaan we.’

‘Wij volgende week al.’

‘Je klinkt niet alsof je er zin in hebt.’

‘Nou,’ zei ik onverschillig. ‘Ene kant wel, maar aan de andere kant.... Hier kan ik ze nog een beetje ontwijken. Daar niet.’

‘Je komt daar vast wel mensen tegen.’

‘O, jawel,’ zei ik terwijl ik opstond. ‘Ik hoop maar dat pa daar dan weer niets achter gaat zoeken. Even naar toilet.’

Ik keek weer naar mezelf in de spiegel. Ik krabde aan mijn schouder toen ik terug liep. Ik keek naar buiten en glimlachte. Zijn shirt hing over de armleuning naast hem. Mooie jongen. Strakke buik. Ik nam een slok en zette de rugleuning van mijn stoel wat verder achterover. Benen gestrekt, armen ontspannen op de armleuningen. Ogen dicht. Ik ging me ongemakkelijk voelen. Er vielen af en toe stiltes. Ik keek door een spleetje van mijn ogen en zag dat hij ook zijn ogen dicht had. Ik keek even goed. Ja, mooie jongen. Ik had wat om over na te denken onder de douche. Ik zuchtte.

‘We kunnen nog even de stad in gaan als je wil,’ zei ik.

Hij opende zijn ogen weer en keek me aan. ‘Nee, ik zit hier wel lekker. Schaduw, lekker rustig. Ik vind het goed zo.’

‘Je kunt ook gaan zonnen,’ zei ik met een knik naar het grasveld waar geen schaduw was.

Hij glimlachte. ‘Even kleurtje kweken?’

‘Ja, waarom niet.’

Hij zat al rechtop om op te staan.

‘Handdoek halen?’

‘Nee,’ zei hij, ‘ik ga zo wel in het gras liggen.’

Ik lag er eerder, kussen uit mijn stoel onder me. Hij had het kussen van hem toch ook maar gepakt. Hij legde die naast me neer en ging op zijn rug liggen.

‘Lekker dit.’

‘De zon brandt flink,’ zei hij.

‘Ja, inderdaad. Wel lekker toch?’

‘Moeten we ons niet insmeren?’

‘Ik heb geen zin om op te staan.’

Ralf lachte. ‘Ik ook niet.’

Hij trok de broekspijpen van zijn short wat verder omhoog. ‘Anders blijft het zo wit.’

Ik grinnikte.

‘Wat lach je?’

‘Ik lig vaak genoeg naakt te zonnen.’

‘Hmm, is ook een optie.’

‘Ik hou je niet tegen,’ plaagde ik.

‘Ja, dag. Dan jij ook.’

Ik lachte hem uit. Daarna was het stil. Durfde ik dat? Willen wel in ieder geval.

‘Je zegt niets meer,’ hoorde ik naast me.

Ik lachte weer.

‘Doen?’

Ik dacht na. Zonder iets te zeggen deed ik langzaam mijn short uit en bleef half zitten in mijn boxershort. Ik keek hoe hij zijn short losmaakte. Hij keek me aan.

‘Niet eerlijk.’

‘Wat?’

‘Jij hebt nog een boxershort aan, ik niet. Dit ding heeft een vaste binnenbroek.’

‘Jouw probleem,’ lachte ik.

Hij grijnsde. Ik gaf toe, terwijl hij zijn short verder uittrok duwde ik mijn boxer naar mijn voeten. Met een tevreden zucht ging ik weer op mijn rug liggen, handen achter mijn hoofd. Die

tevreden ontspannen zucht speelde ik. Ik was doodnerveus. Zoiets had ik nog nooit eerder meegemaakt. Ik zag hem kijken. Hij glimlachte. Hij zat nog, met zijn voorkant naar me toe. Mooie pik met ballen. Hij wreef een keer over zijn voeten en ging toen liggen. Op zijn rug. Hij keek opzij.

‘Apart.’

Het klonk nuchter, grappig. Ik lachte.

‘Zeker nu met zijn tweeën.’

‘Met zijn tweeën, gewoon in een tuin. Er zijn dagen dat ik het niet meemaak.’

We lachten. Hij draaide zich op zijn zij, leunde op zijn elleboog. Ik keek opzij.

‘Wat kijk je?’ vroeg ik.

‘Gewoon. Mooi om te zien.’

‘Dank je.’ Ik bleef even stil. ‘Jij ook,’ zei ik toen.

Ralf boog voorover. Ik wist wat er ging gebeuren. Zijn hand raakte mijn borst, tegelijk met zijn lippen op mijn mond. Hij likte, ik likte terug. Daarna keken we elkaar aan met een grijns. Ik lag nog steeds stil op mijn rug.

‘Gaat het?’

Ik knikte. Alsof ik wakker werd. Ik streelde zijn arm, daarna zijn rug. Ik trok hem naar me toe. Ik wilde zoenen. Nu. Ik duwde mijn bekken omhoog, raakte met mijn stijve zijn been. Dat voelde hij. Zonder te stoppen met zoenen kroop hij op me. Hij was hard. Hij pakte me vast en draaide op zijn rug. Daarna stopte hij de kus en duwde mijn bovenlichaam omhoog. Ik keek meteen tussen ons in. Hij duwde een keer met zijn bekken. Ik sidderde van het gevoel. Ik duwde terug, begon hem langzaam te berijden. Ik leunde op gestrekte armen en gleeed heen en weer. Korte bewegingen.

‘Lekker,’ kreunde Ralf.

Hij kwam wat omhoog voor een kus. Ik boog voorover, ging op hem liggen. Ralf trok zijn benen op en sloeg ze om me heen. Ik stootte traag door terwijl we zoenden. Hij hijgde.

‘Ga door,’ zei hij, ‘maak het af. Ik kom bijna.’

Ik duwde me weer iets omhoog en keek.

‘Jij ook?’ vroeg hij.

Ik knikte.

‘Kom hier dan.’

Hij trok me weer naar benden, hield me klem met zijn armen en benen. Hij kreunde. Ik voelde mijn orgasme komen.

‘Ik kom,’ hijgde ik.

‘Lekker.’

Hij kwam eerder. Hij trok zijn armen strakker, ik voelde zijn zaad tussen ons in. Warm, heet bijna. Daarna ontplofte ik. Mijn eerste straal trok een lijn over zijn buik. Met de laatste schokken lagen we weer stil. Hij kustte me weer.

‘Dat was lekker,’ zuchtte ik.

‘Zeker weten,’ grinnikte hij. Ik ging op hem zitten, zijn slappe piemel onder me. Ik zette mijn handen op zijn borst en kneedde zachtjes. Hij glimlachte, streelde mijn bovenbenen. Mijn buik zat onder het zaad. Dit voelde goed. Dit had ik veel eerder moeten doen. Dit was heerlijk. Ik had de perfecte eerste keer seks gehad. Wat mij betreft straks nog een keer. Het waaide zachtjes, bladeren ruisten. Rust, perfect. Ik sloot mijn ogen, ging helemaal recht zitten op hem en zuchtte tevreden. Toen ik mijn ogen weer opende schrok ik. In de open schuifpui van mijn kamer stond mijn vader, de rode vlekken in zijn nek.

Chapter 5

‘Wat is dit?’ bulderde hij.

Wat kon ik daar op antwoorden? Waar zag het naar uit? Ik zat zonder kleren op een naakte jongen, in de tuin, zaad nog op mijn buik. God, wat was dit gênant. Die schaamte was wel het laatste waar ik me zorgen om maakte. Ik had nu echt een dik probleem. Ralf lag nog onder me, keek geschrokken om. Daarna draaide hij zich meteen naar mij, paniek in zijn ogen. Mijn vader kwam naar me toe gelopen. Hij pakte mijn arm en trok me omhoog.

‘Ga douchen,’ commandeerde hij.

Hij rukte hard aan mijn arm en gaf me een schop na.

‘En jij,’ hoorde ik achter me, ‘wegwezen. En snel.’

Ik draaide me om en zag dat hij Ralf omhoog probeerde te trekken aan zijn arm. Ralf was snel, stond binnen een paar tellen op zijn benen.

‘Raak me niet aan,’ zei hij pissig.

Hij griste zijn kleren van de stoel en de grond en wilde zijn broek aantrekken. Mijn vader duwde hem richting mijn kamer.

‘Rustig,’ zei Ralf kwaad, ‘ik ga al.’

We keken elkaar niet aan. Hij trok zijn shirt snel over zijn hoofd en stapte in zijn schoenen. Toen hij aangekleed was duwde mijn vader hem mijn kamer in, naar de deur.

‘Ralf,’ zei ik, ‘sorry...’

‘Mond dicht, jij ging douchen. Ik praat zo wel met jou, eerst gooi ik dit hier buiten.’

Ralf keek me met opengesperde ogen aan. ‘Laat je niet kisten, Jarno.’

Daarna was hij weg, samen met het gevloek van mijn vader. Ik ging de badkamer in, deed de deur op slot en zette de kraan aan. Ik spoelde alles van me af. Mijn vader was duidelijk weer terug. Hij probeerde de klink, bonkte daarna op de deur.

‘Als je klaar bent kom je naar de woonkamer!’

Dag, mooi niet. Ik bleef hier nog wel even staan. Hij was gek geworden, zo kwaad had ik hem nog nooit gezien. Ik zakte door mijn knieën en sloot mijn ogen. Het water stroomde over me heen. Ik had het echt verknald nu. Wat deed hij ook ineens weer thuis? Ik werd kwaad. Gewoon naar huis gekomen om mij te controleren waarschijnlijk. Hij was ziek, knettergek. Dit ging niet goed aflopen.

‘Jarno, opschieten!’

‘Nee!’

Hij riep vanuit de gang, maar stond daarna duidelijk aan de andere kant van de deur. Zijn vuist bonkte.

‘Nu!’

‘Nee!’

‘Jarno...’ klonk het dreigend. ‘Jij komt NU die badkamer uit.’

‘Flikker op, koel eerst maar af!’

Hij bonkte weer. Ik duwde mijn handen op mijn oren, hield mijn kop onder de douchekop. Ik wilde hem niet meer horen. Ik trilde, begon te janken. Vaag in de verte hoorde ik hem nog tieren. Mijn handen duwden harder, het water kletterde op mijn hoofd. Na een tijdje luisterde ik weer, het was rustig. Was hij weg? Ik stapte voorzichtig uit de douche en luisterde aan de deur. Niets. Hij was weg. Ik ging weer onder de douche staan en sloot mijn ogen. Het water stroomde nu al bijna twintig minuten. Ik kon weer rustig nadenken. Even mezelf herpakken. Wat moest ik doen? Wat kon ik doen? Ik moest toch een keer onder die douche uit en mijn kamer in. Ik kon me niet blijven opsluiten. Ik draaide de kraan dicht en pakte een handdoek. Ik droogde de spiegel af en keek naar mezelf. Ik had een rode vlek op mijn schouder. Ik grijsde. Tandem van Ralf. Hij had zijn mond er op gedrukt en daar gehouden. Ik keek hoe ik mezelf afdroogde. Mijn vader had gehoord dat mijn douche uit was, hij stond weer voor de deur.

‘Jarno, kom er uit.’

‘Ben je afgekoeld?’ vroeg ik vijandig.

Waarom deed ik dat nou weer? Hij was al kwaad genoeg. Zijn reactie verbaasde me.

‘Ja,’ zei hij serieus.

‘Ik kom zo.’

Het bleef stil. Met een zucht ging ik op het deksel van het toilet zitten.

'Jarno, waar blijf je?'

'Ik wacht tot mama thuis is.'

'Die is thuis. Schiet op.'

Wat? Die was al thuis? Ze waren gek geworden. Had hij haar nou echt gebeld en verteld wat er gebeurd was? Tot daar aan toe, maar was ze hier meteen voor naar huis gekomen? Ik stond weer op en deed voorzichtig de deur van het slot. Traag opende ik de deur en keek. Niemand. Gelukkig. Ik liep naar mijn bed en zag buiten mijn kleren nog liggen. De kussens waren weer terug in de stoelen gelegd. Ik stapte door de schuifpui naar buiten en trok snel mijn broek aan. Mijn shirt lag nog op de grond in mijn kamer. Weer aangekleed liet ik me op bed vallen. Wat een puinhoop. Ik keek naar buiten. Daar in het gras was het gebeurd. Ik zag het weer voor me. Het was gaaf geweest. Superlekker. Ralf was een leuke jongen, mooi ook. Waarschijnlijk wilde hij nog steeds niets van mij, was dit gewoon een avontuurtje voor hem. Het maakte me niet meer uit. Ik had meegemaakt wat ik wilde. Met een jongen die ik leuk vond, of hij nou verder iets met me wilde of niet. Hoewel... Hij was niet voor niets gekomen, hij had niet voor niets contact met me opgenomen nadat ik hem dat berichtje had gestuurd. Dan moest hij toch wel iets om me geven, toch? Ik draaide me glimlachend op mijn zij. Ralf vond mij ook gewoon leuk. Ik werd gestoord door de deur die weer open ging. Mijn vader. Nors.

'Waar blijf je?'

'Ik kom.'

'Nu.'

Hij bleef staan. Ik stond op, liep achter hem aan naar de woonkamer. Dit ging niet leuk worden. Mijn moeder zat in de bank. Had ze nou rode ogen? Waarom dat nou weer? Ik voelde me ineens schuldig. Ik had het nooit moeten doen. Niet hier. Niet thuis. En zeker niet in de tuin. Stomme lul die ik ben.

'Zeg het maar,' zei ik vanuit het niets.

'Zeg het maar? Zeg het maar? Ik denk dat wij een uitleg van jou willen hebben.'

'Ik heb niets uit te leggen.'

'Dat denk ik toch wel,' zei mijn vader kwaad. 'Wij hadden je verboden nog met die jongen contact te hebben, en dan lig je er naakt mee te rotzooien in de tuin!'

‘Dat was ook niet de bedoeling.’

‘O, nee, natuurlijk niet. Je nodigt zo’n jongen gewoon alleen maar uit.’

‘Echt.’

‘Je weet toch wat dat soort jongens willen? Doe nou niet dat het je verraste. Zo zijn ze. En dat weet jij ook. Daar zijn ze op uit.’

Ik wilde wat zeggen maar mijn moeder was sneller.

‘Heeft hij je iets laten doen tegen je wil?’

Ze vroeg het voorzichtig. Bezorgd. Gevaarlijke vraag. Wat ik ook antwoordde, het was fout. Als ik ja zei dan gingen ze achter Ralf aan. Als ik nee zei...

‘Nee. Het was mijn idee.’

‘Ik vraag me echt af wat ik erger vind,’ nam mijn vader het gesprek weer in handen, ‘dat je toegeeft aan die smerige dingen, of dat je tegen ons liegt.’

‘Ik lieg niet. Ik heb niets tegen mijn wil gedaan.’

‘Je liegt. Je zei dat je geen contact meer met hem had. Je bent nog geen dag alleen thuis of je ligt al met hem te vozen hier in huis. Hoe kan ik jou ooit nog vertrouwen?’

Ik zweeg. Ik wist het ook niet.

‘Vanaf nu heb je huisarrest. Je blijft gewoon binnen. Ik heb jouw telefoon al meegenomen, die heb je toch niet meer nodig. Ik werk de komende tijd thuis.’

‘Wat?!’

‘Geen grote mond nu Jarno. Je bent echt te ver gegaan.’

Ik stond vloekend op.

‘Jarno! Zitten! En geen grote bek nu! Zolang je hier woont leef je naar onze regels. En dat betekent geen rare dingen met jongens. De komende week blijf je gewoon binnen. Dat zal je leren niet toe te geven aan jongens zoals die Ralf.’

‘Het is godverdomme mijn gevoel, niet dat van jou! Ik doe wat ik wil! Als ik met jongens af wil spreken dan doe ik dat! Jij hoeft het toch niet te doen?’

‘Jarno!’

Ik stond op, wilde niets meer horen. Ik liep naar de deur.

‘Jarno, blijf zitten.’

Ik liep gewoon door, smeed de deur van de kamer achter me dicht.

‘Jarno kom terug!’

Ik gaf geen reactie. Mijn vader kwam achter me aan, trok de deur weer open.

‘Terugkomen!’

Ik had de deur van mijn slaapkamer al in mijn hand. ‘Flikker op!’

Achter me knalde de deur van mijn slaapkamer dicht. Mijn vader zou hem zo wel weer open duwen. Ik was verbaasd toen dat niet gebeurde. Ik liep de tuin in en staarde voor me uit. De kleine kinderen van de burens sprongen in het zwembad in hun tuin, hoorde ik. Mijn ogen prikten weer. Ik ging terug naar binnen, liet me op bed vallen en trok het dekbed over me heen. Ik wilde even helemaal niets meer.

Mijn moeder maakte me wakker. Ze schudde voorzichtig aan mijn schouder.

‘Jarno... Jarno. Word je wakker?’

Met dikke ogen kwam ik met mijn hoofd onder het dekbed vandaan. ‘Huh?’

Ze glimlachte. ‘We gaan eten.’

Ik kreunde, nog steeds maar half wakker. ‘Ik heb geen honger.’

‘Je moet wat eten, jongen.’

‘Ik heb geen honger.’

Haar glimlach verdween een beetje. ‘We eten over vijf minuten.’

Ze draaide zich om en ging. Ik draaide op mijn rug en kreunde weer. Langzaam zakten mijn ogen dicht. Ze had gelijk, mijn maag knorde.

‘Jarno!’ riep mijn vader.

Ik zwaaide mijn benen van mijn bed en ging zitten. Met de handen naast me duwde ik me verder omhoog. Ik had buikpijn. Met tegenzin slofte ik naar de woonkamer. Mijn ouders zaten al aan tafel. Afkeurende blik van mijn vader. Ik ontweek hem, keek niet meer terug. Ik ging zitten, bleef naar mijn bord starren. We aten zwijgend, zonder elkaar aan te kijken. Af en toe gluurde ik, mijn vader speelde alsof er niets aan de hand was. Doodrustige blik naar zijn bord of recht vooruit. Mijn moeder tegenover me keek wel naar me. Ik zei niets, probeerde neutraal te blijven kijken en at rustig door. Het smaakte niet, het lag als een klomp in mijn maag. Ik at niet alles op wat me

commentaar van mijn vader opleverde. Ik reageerde niet, bleef naar de muur kijken.

‘Jarno,’ probeerde mijn moeder.

‘Mam, ik heb echt genoeg. Ik krijg geen hap meer weg.’

Met een zucht ruimde ze alles af. Mijn vader en ik bleven zitten. Hij keek naar me, voelde ik. Ik keek niet terug. De klootzak.

‘Wel een toetje?’ vroeg mijn moeder alsof er niets aan de hand was.

Ik haalde mijn schouders op.

‘Natuurlijk wel.’

Ze praatte tegen me op de manier toen ik nog een jaar of zes was. Haar kleine jongen. Het ontroerde me. Ik liet het voor me neerzetten. Citroenijs, mijn favoriet. Ik zag de blik van mijn vader. Afkeurend. Ik had huisarrest, en dan ging zij me verwennen met mijn favoriete ijs. Het smaakte ineens een stuk beter.

‘Nog wat?’

Ik knikte naar mijn moeder. Ze vertroetelde me.

‘Blijkbaar was er toch nog ruimte genoeg in die maag van je,’ kon mijn vader niet nalaten te zeggen.

Ik antwoordde met een ruk met mijn schouders en at gewoon door. Zijn lepel ging feller in het ijs voor hem dan anders. Hij ergerde zich. Dat ging nog een gesprek worden tussen hem en mijn moeder. Ik voelde me weer schuldig. Kreeg zij ook nog woorden met hem door mij. Ik at mijn ijs op en wachtte tot zij klaar waren. Mijn moeder ruimde weer af. Mijn vader bleef zitten, ik stond op.

‘Welterusten,’ zei ik toen ik naar de deur liep.

Hij zei niets terug. De boodschap was wel duidelijk, ik ging en wilde ze de rest van de avond niet meer zien. Ik keek hoe laat het was. Nog een half uurtje, dan kwamen de meesten weer bij elkaar op het bankje. Even weg van die shit thuis.

Jorick was vroeger dan normaal. Hij belde aan. Ik kwam net uit mijn kamer toen mijn vader de voordeur al open deed.

‘Jarno blijft thuis vanavond,’ zei hij meteen, ‘Hij heeft de komende tijd huisarrest.’

Jorick keek verbaasd, eerst naar hem, daarna naar mij.

‘Ik kan toch wel even met de rest naar buiten?’ zei ik verdedigend.

‘Huisarrest is huisarrest,’ was zijn simpele antwoord.

Ik protesteerde. ‘Pap...’

‘Jij blijft gewoon binnen!’

Jorick zijn mond viel open, hij zette al weer een paar stappen achteruit. Mijn vader knikte nog even naar hem en deed toen de deur weer dicht. Ik wilde nog wat zeggen, maar zijn blik sprak boekdelen. Ik smeed de deur van mijn kamer dicht en ging weer op bed liggen, dekbed over mijn kop. Ik wilde slapen.

Dat lukte me niet. Een uur later kwam mijn moeder de kamer in, nadat ze voorzichtig op de deur had geklopt. Ze zette een glas cola naast mijn bed op het nachtkastje neer.

‘Hier, je wilt vast wel wat drinken.’

Ze was lief.

‘Dank je.’

Ze glimlachte, wist duidelijk niet wat ze moest zeggen.

‘Mam?’

‘Ja?’

‘Waarom is papa zo? Waarom doet hij dit?’

Ze schudde haar hoofd, keek alsof ze me begreep.

‘Hij is kwaad omdat je gelogen hebt tegen hem.’

‘Maar ik kon toch ook niet anders? Hij was zo kwaad omdat ik Ralf had leren kennen...’

‘Waarom doe je dat dan ook?’

‘Ik was nieuwsgierig.’

‘Nieuwsgierig?’

‘Ja. Ik had hem via internet leren kennen en ik wilde hem wel eens ontmoeten. Hij is gewoon een gezellige gast mam, echt. Niet zoals hij denkt.’

Ik zei het met een afkeurende blik naar de deur, alsof ik mijn vader daar doorheen in de woonkamer kon zien zitten.

‘Hij is gewoon boos omdat je dat achter onze rug om gedaan hebt.’

‘Ik had hem hier ook niet uit moeten nodigen.’

‘Je had gewoon helemaal niet met hem af moeten spreken, ook op dat feest niet.’

‘Ik had ook niet met hem afgesproken op dat feest. Ik wilde er gewoon zelf naartoe.’

‘Waarom dan?’

‘Ik was nieuwsgierig. Ik weet al een tijdje van mezelf dat ik homo ben.’

Ze glimlachte. ‘Dat denk je maar, Jarno.’

‘Mam, ik ben het echt. Ik weet toch wat ik voel?’

Ze legde haar hand op mijn knie. ‘Je bent nog jong. Er gebeurt van alles met je. Hormonen... Je lichaam verandert. Natuurlijk ga je op zoek naar jezelf. Daar hoort twijfel bij, dat is heel normaal. Maar daar moet je niet altijd aan toegeven. Je komt vanzelf een keer een leuk meisje tegen en dan zul je zien dat er niets aan de hand is.’

‘Mam...’

‘En tot die tijd moet je niet zo over jezelf twijfelen, jongen. Geloof me, het komt allemaal goed. Je moet alleen niet aan die twijfel toegeven want dan ga je er in mee.’

‘Mam, hou op. Ik ben wie ik ben.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Probeer nou maar gewoon tot rust te komen, dan wordt het wel duidelijk voor je.’

Ik schudde mijn hoofd.

‘En hou een beetje rekening met je vader. Hij heeft het er al moeilijk genoeg mee. Hij verwacht veel van je. Je doet het goed op school, gooi dat nou niet weg.’

‘Dat doe ik toch ook niet?’

‘Gewoon sterk zijn,’ ontweek ze me.

Ze stond op en liep naar de deur nadat ze nog een keer op mijn bovenbeen had getikt met haar hand.

‘Mam?’

Ze draaide zich om.

‘Verwacht hij zoveel van mij vanwege Ruben?’

‘Hij wil een echte man van je maken. Je bent de enige zoon die dat kan, Jarno.’

‘Ik ben een echte man. Maar ik kan mijn gevoel niet veranderen.’

Haar gezicht vertrok. ‘Dat kun je wel.’

Daarna was ze weg. Ik stompte mijn vuist in mijn kussen en stond op. Ik trok met een ruk de schuifpui verder open en ging buiten staan. Ik dacht een goed gesprek met mijn moeder te hebben, maar ze was net zo gek als mijn vader. Ik liep terug

naar binnen en ging op bed liggen. Kijkend naar het plafond liet ik alles nog eens voorbij komen. Vooral wat mijn moeder had gezegd. Hoe kon ik dit nou zo draaien dat ik weer een beetje normaal kon leven hier in huis? Hoe kon ik ze ooit overtuigen dat er niets mis was met mij?

Ik schrok wakker van een hand op mijn schouder.

‘Ssst,’ siste Jorick meteen.

‘Wat doe jij hier? Hoe laat is het?’

‘Het is bijna twaalf uur.’

‘Wat doe je hier?’

‘Ik heb gewacht tot jouw ouders gingen slapen. Ik ben door de struiken gekropen, achterom.’ Hij grijnsde. ‘Je schuifpui stond nog open.’

‘Ik ben in slaap gevallen denk ik.’

‘Jarno, wat is er allemaal aan de hand? Je nam de hele dag je telefoon al niet op, reageerde niet op sms’jes... En toen ik hier voor de deur stond wist ik helemaal niet wat ik meemaakte.’

‘Ze zijn gek geworden, echt.’

‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Dat wil je niet weten.’

Jorick keek me aan en glimlachte. ‘Jarno...?’

‘Ralf was hier vanmorgen. Mijn vader kwam thuis om me te controleren.’

‘Oh-oh...’

‘We lagen in de tuin.’

‘Lagen?’

Ik knikte.

‘In wat voor staat? Zoenen?’

‘Kleren uit, al lang.’

Hij lachte zachtjes. ‘Mijn god. Sukkel.’

‘Hij komt anders nooit overdag thuis, en mijn moeder was ook op haar werk.’

Jorick schudde zijn hoofd.

‘Ik heb huisarrest en geen telefoon meer. Hij blijft deze week thuis werken om me in de gaten te houden. Internet met dat draadloze kastje durf ik nu ook niet meer te gebruiken.’

‘Hij is echt gek.’

‘Ik zei het toch altijd al?’

‘Kan ik iets voor je doen?’

‘Ik zou zo niet weten wat. Ik weet het ook even niet meer.’

‘Ik kom morgen nog wel een keer langs.’

‘Dank je, echt.’

Jorick stond op van de rand van mijn bed en ging naar buiten. Ik schoof de pui dicht en zag hem door de struiken wegkruipen. Ik glimlachte. Vriend door dik en dun.

Ik was pas laat in slaap gevallen en werd pas tegen twaalf uur wakker. Ik slofte naar de badkamer en slofte daarna naar de keuken. Ontbijt. De deur van het kantoor stond open. Mijn vader zat achter zijn bureau te werken. Hij zat aan de telefoon met iemand. Ik keek, hij keek terug. Ik draaide mijn hoofd weg en ging wat te eten pakken. Ik zat onderuit in de bank en zapte door de kanalen van de tv. Geen reet te beleven. Mijn vader kwam even binnen om een kop koffie te pakken. Negeren die vent. Ik was niets waard, net zoals mijn broertje. Ruben. Ik was van plan om naar hem toe te gaan. Ik was er al twee dagen niet geweest.

‘Pap?’ zei ik voor ik er erg in had. ‘Ik wou vanmiddag naar Ruben.’

‘Je gaat de deur niet uit.’

‘Ruben kan hier niets aan doen, die heeft recht op bezoek.’

‘Ik zei dat je de deur niet uitgaat. Daar had je dan maar eerder aan moeten denken.’

‘Ik ga toch.’

Hij stond nu stil. ‘Jij weet echt van geen ophouden hè? Jij,’ zei hij met een wijzende vinger, ‘blijft thuis. Basta.’

Hij beende de kamer uit, terug naar zijn kantoor. Ik hoorde de deur klappen. Ik bleef mokkend in de bank zitten. Hij liet me zelfs niet naar Ruben gaan. Hier ging ik het met mijn moeder over hebben. Dit sloeg echt nergens meer op. Ruben kon er toch niets aan doen? Kon ik er niet gewoon tussenuitknijpen? Via dezelfde manier als Jorick de afgelopen nacht? Ik ging terug naar mijn kamer, deed mijn schoenen aan en schoof de pui voorzichtig een stukje open. Ik sloop naar buiten, door de struiken heen. Ik pakte mijn fiets voorzichtig uit de garage en reed als een idioot de straat uit. Ik grijsde. Ik was buiten! En ik ging naar Ruben. Die had me nodig. Ik trapte snel door. Ik had nog de hele middag, tegen de tijd dat we gingen eten was vroeg genoeg om terug te komen. Ruben zag me

binnenkomen en reageerde meteen. Ik glimlachte. Mijn broertje.

‘Ja,’ zei hij toen ik hem vastpakte.

‘Ruben lief,’ zei ik.

Lisanne kwam binnen en glimlachte. ‘Ik dacht al, waar blijf je?’

‘Ja, er kwam wat tussen.’

Lisanne keek me aan. ‘Wat is er, Jarno?’

‘Ja,’ zei Ruben.

‘Ik heb huisarrest.’

‘Heb of had? Nog steeds?’

‘Nog steeds.’

‘Wat doe je dan hier?’

‘Ik ben ontsnapt.’

‘Jarno... Niet slim. Maar waarom heb je huisarrest?’

‘Mijn vader kwam ineens thuis, ik had een jongen op bezoek.’

‘Een jongen?’

Ik keek schuldig. ‘Ja.’

‘Leuke jongen?’

Ik knikte lachend.

‘Hij heeft jullie toch niet betrappt hè?’

‘Jawel. Daarom heb ik ook huisarrest. Hij ging door het lint.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Kon je geen smoes verzinnen?’

‘Uhm...’

‘Hij heeft je heel erg betrappt?’

‘In de tuin.’

‘Kan toch gewoon een vriend zijn, als je in de tuin zit?’

‘Liggend? Zonder kleren aan?’

Lisanne lachte. ‘Sukkel.’

Ik grinnikte.

‘Serieus Jarno, kijk uit. Je weet hoe hij er over denkt. Nodig dan zo’n jongen ook niet bij jou thuis uit. Had voor mijn part mij gebeld. Ik had gerust voor je willen verklaren dat je bij Ruben bent geweest terwijl je bij die jongen bent. Dit is wel heel erg dom.’

‘Ja, dat weet ik nu ook.’

Ruben klaagde, vroeg om aandacht. Lisanne aaide een keer over zijn bol.

‘Hij heeft je gemist.’

‘Ik hem ook.’

Ze glimlachte en liep naar de deur. Hoofdschuddend.

‘Naakt in de tuin... Je vraagt er om.’

Ze keek bij de deur nog een keer om en knipoogde. ‘Was het lekker?’

Ik lachte. Daarna trok Ruben aan mijn arm.

‘Ja!’

‘Ruben lief,’ glimlachte ik.

Ik kreeg een veeg over mijn wang van zijn natte mond. Hij lachte, ik lachte mee.

Ik had mijn fiets in de garage gezet en liep naar binnen. Mijn vader stond al in de hal te wachten.

‘Waar ben jij geweest?’

‘Bij Ruben.’

‘Je liegt!’

‘Niet. Ik ben bij Ruben geweest.’

‘Je bent bij die smeerlap geweest, ik weet het zeker. Jij gaat nu je kamer in. Ga alsjeblieft douchen, ik wil niet weten wat je gedaan hebt. En je eet op je kamer. Ik wil niet aan één tafel eten met een viezerik.’

Hij raasde, hij tierde. Ik schrok er van. Ik had wel verwacht een uitbrander te krijgen, maar dit? Ik zei niets meer terug. Ik ging mijn kamer in en deed de deur achter me dicht. Goed, niet slim, dat wist ik ook wel. Maar hij wilde me gewoon niet meer geloven, wat ik ook deed, wat ik ook zei. Ik kon me niet voorstellen dat dit nog ging veranderen deze vakantie. Ik schoof de deur naar het terras wat open en ging op de grond zitten. Ik staarde de tuin in. Mijn moeder kwam de kamer in. Ik keek om en zag dat ze een bord vast had met eten. Ze zette het op mijn bureau.

‘Mam, ik ben echt bij Ruben geweest. Dit slaat toch nergens op?’

‘Je had niet moeten gaan, Jarno. Je maakt het zo alleen maar erger.’

‘Wat moet ik dan? Ik kan toch moeilijk de hele vakantie binnen blijven zitten?’

Mijn vader kwam de kamer in.

‘Jij gaat nu gewoon je mond houden! Zolang je het niet snapt kom je de deur niet meer uit. Ik hou voortaan de deur van mijn kantoor open, zodat ik zie waar je heen gaat. Als je ook maar

jouw hand op de klink van de voordeur legt heb je al een probleem!’

Hij draaide zich weer om en vertrok. Mijn moeder keek streng, schudde haar hoofd en volgde hem. Daar zat ik, aan mijn bureau, te eten. Ik vroeg me af of de vakantie naar Toscane nog wel door zou gaan. Dat ging me wat worden. Het zou me niet verbazen als mijn vader het zou afzeggen. Aan de andere kant, zo had hij me wel een eind weg bij Ralf. Ik had er in ieder geval geen zin in. Ik moest er niet aan denken om samen met hem in een vakantiehuisje te gaan zitten voor drie weken. Als zij gingen dan was er natuurlijk geen denken aan dat ik thuis kon blijven. Dat stond hij nooit toe. Ik stak het laatste stukje vlees in mijn mond en kauwde. Nee, wat er ook gebeurde, ik ging niet mee op vakantie. Dat nooit. Ik stond op, pakte het bord en bracht het naar de keuken. Daarvoor moest ik wel door de woonkamer. Mijn vader keek me na vanaf de tafel.

‘Al gedoucht?’

‘Nee, Ruben maakte er geen rotzooi van vandaag.’

Hij wou wat zeggen, maar mijn moeder legde haar hand op die van hem. Ze keek me bestraffend aan. Ging ik nog wat zeggen? Ik hield mijn mond maar.

‘Volgende week Toscane,’ hoorde ik mijn vader tegen haar zeggen, ‘dan is hij even weg van alles.’

Ik draaide me meteen om. ‘Ik ga niet mee.’

‘Dat dacht ik toch wel.’

‘Vergeet het.’

‘Jij denkt toch niet dat we jou hier drie weken alleen laten? Dan zit die jongen hier zeker drie weken in huis.’

‘Die is ook op vakantie.’

‘Jij gaat gewoon mee.’

‘Ik ga zo niet met jou drie weken in een huisje zitten. Pas als je weer normaal doet ga ik mee.’

Hij werd rood, stond op.

‘Ik heb het zo gehad met jou! Leer eerst maar eens gewoon te luisteren naar je ouders. Jij gaat gewoon mee!’

‘Vergeet het maar. Ik blijf hier. Als je me niet vertrouwd dan blijf je ook maar lekker thuis!’

Hij kwam naar me toe, wilde slaan.

‘Genoeg!’ schreeuwde mijn moeder.

Ze stond ineens tussen ons in. Mijn vader snoof, keek dwars door me heen. Ik niet minder.

‘Naar je kamer,’ zei ze tegen mij. ‘Er is geen discussie over de vakantie. We gaan gewoon, omdat we dat allemaal nodig hebben.’

‘Nee!’ schreeuwde ik, nog steeds kokend.

‘Jij gaat nu meteen je grote bek houden!’

Mijn vader en ik stonden tegenover elkaar, bijna voorhoofd tegen voorhoofd. Ik zag buiten Jorick voorbij lopen, hij keek naar binnen. Zijn mond viel open. Hij bleef staan. Ik keek mijn vader nog een keer aan, en draaide me toen om. Terug naar mijn kamer.

Jorick zal wel vragen gaan stellen als hij nog even langs kwam. Misschien kon ik wel bij hem thuis blijven. Nee, dat was ook niet mogelijk. Hij ging ook weg. Mijn vader zou het sowieso niet goed vinden. Wat er ook gebeurde, ik moest mee. Volgens mij gingen we voor de grens in de auto al ruzie hebben. Ik bleef op bed liggen, wachten tot ze naar bed gingen. Wachten tot Jorick zou komen. Ik luisterde naar de tv in de woonkamer en wachtte. Wat kon ik doen de komende tijd? De deur uit ging me niet meer lukken, hij hield me nu constant in de gaten. Het geluid in de woonkamer ging uit. Ik hoorde ze door het huis lopen, naar hun slaapkamer. Na een kwartier was het stil. Heel voorzichtig deed ik de deur open. Ik sloop naar zijn kantoor en trok een la van zijn bureau open. Mijn hart bonkte in mijn keel. Bij de onderste la had ik beet. Mijn BlackBerry en mijn oude telefoon lagen erin. Ik pakte mijn oude telefoon en zette hem aan. De simkaart zat er nog in. Mooi. Ik nam hem mee terug naar mijn slaapkamer en hing hem aan de oplader. Met een volle batterij kon ik zeker vijf dagen vooruit. Hij was nog redelijk opgeladen, ik schatte dat het een half uurtje zou duren voor hij vol was. Ik trok mijn rugzakje uit de kast. Niet teveel indoen. Twee shirts, twee boxers. Een extra paar sokken. Voor een andere broek had ik geen plek. Het moest licht van gewicht zijn. Ik sloop de keuken in en sloop terug met een pak koekjes en drie blikjes cola. Ik schrok van Jorick toen ik terug in mijn kamer kwam.

‘Wat ben jij aan het doen?’ vroeg hij met een blik naar mijn rugzakje en naar de blikjes in mijn hand.

'Ik ga op vakantie,' zei ik cynisch.
'Jarno... Wat ga je doen?'
'Ik ga weg.'
'Waar naar toe? Naar die jongen?'
'Ik weet nog niet eens waar ie woont.'
'Wat dan?'
'Maakt me niet uit, alles is goed zolang het maar niet hier is.'
'Wat was dat vanavond, ik dacht dat jullie gingen vechten.'
'Het scheelde niet veel geloof ik. Ze willen dat ik zaterdag mee ga op vakantie, en daar heb ik dus geen zin in.'
'En dus ga je maar weg?'
'Wat moet ik anders?'
Daar had hij geen antwoord op.
'Dus ga ik weg,' antwoordde ik voor hem.
'Waarheen dan?'
Ik had alles al in mijn rugzakje gestopt en keek naar mijn telefoon. Vol.
'Zie ik nog wel. Ik ben bereikbaar,' zei ik en hield mijn telefoon omhoog.
Jorick schudde zijn hoofd.
'Slaap bij mij,' zei hij ineens, 'kijken we morgen verder.'
'Nee,' zei ik. 'Daar gaan ze als eerste zoeken. Hou er maar rekening mee dat ze bij je aan de deur staan morgen.'
'Jarno...'
'Ik ben weg,' zei ik en liep naar de tuindeur.
Jorick volgde me. Ik schoof de deur zachtjes dicht tot de klink aan de binnenkant vast klikte. Ik had de sleutels van de voordeur in mijn zak, maar die klik voelde alsof er geen weg meer terug was. Ik volgde Jorick door de struiken. Bij de straat bleven we staan. Dit voelde raar.
'Ik kan je echt niet tegenhouden hè?'
Ik schudde mijn hoofd.
Hij grijnsde. 'Ik denk dat ik hetzelfde had gedaan.'
Ik probeerde te glimlachen maar kon het niet.
'Je belt als er iets is hè?'
'Doe ik,' zei ik onrustig.
Ik wilde weg, niet langer blijven staan. Ik bleef ook met een schuin oog naar ons huis kijken. Alles bleef donker. Ik stak mijn hand op, Jorick pakte hem vast.
'Doe voorzichtig.'

‘Tuurlijk.’

Hij kneep, ik kneep terug. Ik liet hem los en liep weg. Jorick bleef even staan, keek me na. Ik liep de straat uit en ging de hoek om zonder om te kijken.

Wat ging ik doen? Ik zat te denken aan een hotelletje, maar daar was het nu te laat voor. Ik kon moeilijk de hele avond door blijven lopen. Ik had geen slaap, ik stond strak van de spanning. Jorick had wel gelijk, waarom ging ik dit doen? Wat kon ik er mee bereiken? Het eerste wat ik wilde bereiken was het niet doorgaan van de vakantie. Dat was doel nummer één. Daar moest ik minstens drie dagen voor wegblijven. Aan de rand van de stad was een groot park. Overdag druk met mensen, er was ook een grote speeltuin. Zonder er verder over na te denken liep ik daar naar toe. Daar kon ik vast wel een rustig plekje vinden, misschien zelfs een beetje slapen. Ik liep het park in. Achter de speeltuin waren nog een aantal paden, wist ik. Ik was er als kind vaak genoeg geweest. Jorick en ik had er vaak op de fiets wedstrijdje gehouden, het glooide daar ook. Veel struiken, ooit hadden we er eens een soort hut gebouwd. Niemand die dat wist. Daar kon ik me wel terugtrekken. Het was donker, het was raar om een lege speeltuin te zien in het donker. Stom, er was geen verlichting. Nooit bij nagedacht als ik er overdag was. Het was een heel andere sfeer nu. Ik liep de speeltuin voorbij en schrok. Er bewoog wat. Er liepen twee mannen de struiken in. Ik stond even stil. Nee, het was een man met een jongen van een jaar of twintig. Ik kwam weer in beweging. Ik wilde weg. Ik zocht het paadje op dat ik kende. Daarachter hadden we toen een hut gebouwd. Hoe oud waren we? Een jaar of tien, elf misschien? Er zou wel niets meer van over zijn, maar die plek kende ik. Ik kende iedere struik, ieder open stukje daartussen. Ik draaide met het pad mee. Straks kwam ik een bankje tegen, daarna nog een bocht en daar moest ik de struiken in. Ik draaide de bocht om en stond meteen stil. Er zaten een paar mannen op het bankje. Dronken, duidelijk. Ze keken ook meteen mijn kant op. Eentje stond op. Ik stond aan de grond genageld.

‘Zo, wat doe jij nog zo laat op straat?’

Ik hield mijn mond. Hij stond nu voor me en bekeek me van top tot teen.

'Fancy kleding. Rich boy. Interessant. Volgens mij hoor je hier niet.'

Ik wilde omdraaien, weg. Hij lachte en had mijn rugzak al vast. Ik had hem met een band om mijn schouder hangen, hij had de andere band vast. Ik trok. Hij trok terug. Harder ook. Voor ik er erg in had trok hij hem van mijn schouder en was ik hem kwijt. De rest lachte.

'Eens kijken wat je bij je hebt.'

Hij ritste hem open, mijn sokken en een boxer vielen op de grond.

'Op reis, jongen?' zei hij smalend.

Ik bukte, griste het van de grond en probeerde mijn rugzak terug te pakken.

'Geef terug,' zei ik.

Hij lachte, treiterde me door traag door mijn spullen te zoeken.

'Hmm, koekjes.'

Hij gooide het pak naar de rest.

'Geef terug!'

Ik had geen schijn van kans. Hij bleef maar door mijn tas zoeken terwijl hij me grijnzend aan keek. Ik was nog geen twee uur van huis en het liep al helemaal verkeerd. Ik schatte het in. Kon ik niet beter gewoon gaan, dan was ik maar wat kleren kwijt. Gewoon terug naar huis, veilig mijn eigen bed in. Er vloog een blikje cola door de lucht naar de rest. Ik voelde me vernederd, uitgelachen. Ik was blij dat mijn telefoon en mijn portemonnee in mijn broekzakken zaten. Als hij daar maar niet naar ging zoeken. Hij hield lachend een boxer omhoog.

'Zo... Duur ding. Sjiek hoor.'

Ik sprong naar hem toe en trok het uit zijn hand.

'Je kunt maar beter geen grote bek hebben,' zei hij nu dreigend.

'Geef hem zijn spullen terug,' hoorde ik ineens.

De man die mijn tas vast had keek meteen om. Ik herkende die stem. Er kwam iemand van de andere kant aanlopen, ik kon hem bijna niet zien. Hij pakte het pakje koekjes af van de rest, en het blikje. Hij kwam naar ons toe met gestrekte hand, hij wilde mijn tas hebben om het er in terug te stoppen.

'Kom op man, deze rich boy kan dat wel missen.'

'Terug,' klonk het dwingend.

Hij gaf op, stak zijn arm met de rugzak naar me uit. Ik griste het terug, en stopte mijn kleren er weer in. Toen kwam de stem uit de schaduw van de bomen, hij kwam tevoorschijn in het maanlicht. Hij? Ik herkende hem meteen. Raar geknipt haar, rood geverfd. Hij keek naar me en grijnsde.

Chapter 6

Ik was verbaasd.

‘Heb je alles?’ vroeg hij zakelijk toen hij me de koekjes en het blikje had terug gegeven.

‘Ja,’ zei ik en ritste mijn rugzak weer dicht.

‘Kom,’ zei hij.

Hij wenkte me, ik volgde. We liepen langs de groep op het bankje en gingen de hoek om. Ik keek nog een keer om, maar niemand volgde.

‘Wat doe je hier?’ vroeg hij.

‘Gewoon...’

‘Gewoon?’ Hij lachte. ‘Je loopt midden in de nacht door het meest obscure park van de stad, waarvan iedereen weet dat je daar niet moet komen op dit tijdstip omdat er van alles gebeurt.’

‘Echt?’

Hij schudde lachend zijn hoofd. ‘Jij weet het echt niet hè?’

‘Nee.’

‘Rich boy,’ zei hij spottend.

Ik voelde me onnozel. Dom.

‘Kom,’ zei hij.

We gingen het pad af, de struiken stonden hier echt dicht op elkaar. Takken krasten langs mijn armen, met mijn hand duwde ik ze voor mijn gezicht weg. Hij ging zitten, ik bleef staan en keek naar hem.

‘Zitten,’ zei hij. ‘En nou vertel je me wat je hier doet.’

‘Ik moest even weg van thuis.’

‘Ojee,’ spote hij, ‘probleempjes met de ouders? Zakgeld niet hoog genoeg?’

‘Het is erger.’

‘Tuurlijk, dat zeggen ze allemaal.’ Hij klonk alsof hij me niet geloofde. ‘Geef me dat blikje cola eens, ik heb dorst.’

Ik aarzelde te lang blijkbaar want hij zei het nog een keer.

‘Ik heb je net gered, kom op met dat blikje.’

Hij duldde geen tegenspraak. Ik maakte mijn tas open en gaf hem een blikje. Ik lustte er zelf ook wel eentje. Hij maakte het open en nam twee flinke slokken. Achter hem graaide hij onder een berg bladeren en trok er een tas onderuit. Hij pakte een fles rum en vulde zijn blikje aan. Hij hield hem omhoog naar mij. Ik nam een slok en strekte mijn arm. Voorzichtig vulde hij mijn blikje aan. Hij nam een slok en grijnsde.

‘Lekker. Altijd puur gaat ook zo vervelen.’

Ik glimlachte, maar dat verging me wel toen ik een slok nam. Ik hoestte.

‘Niet veel gewend?’

‘Dit drink ik nooit, af en toe een biertje.’

‘Went wel. Morgen weer naar huis zeker?’

‘Weet ik nog niet.’

‘Zo, vasthoudend typje. Valt me nog mee van een jongen zoals jij, die alles heeft. Is het zakgeld zo laag?’

‘Dat is het niet,’ zei ik kwaad.

Hij ging me irriteren.

‘Ook goed,’ zei hij onverschillig. ‘Het zal wel erger zijn dan ik denk.’

‘Geloof me maar.’

‘Nee, dat doe ik niet.’

Ik keek verbaasd.

‘Ik geloof niet dat het zo erg kan zijn dat je in deze shit wil leven. Echt niet.’

‘Ik heb ruzie thuis.’

‘Joh, echt?’ Hij lachte erbij.

‘Huisarrest, telefoon ingepikt. Geen contact met de buitenwereld.’

‘Wat erg.’ Het klonk minachtend.

‘Ik heb bijna gevochten met mijn vader.’

‘Tsjonge.’

Ik werd kwaad.

‘Dan geloof je het niet,’ zei ik dwars, hard.

‘Stt,’ siste hij. ‘Niet zo hard. Ze hoeven niet te weten waar we zijn.’

‘Sorry.’

Hij maakte een gebaar met zijn hand en nam nog een slok. ‘Gewoon voorzichtig zijn hier.’

‘Ze luisterden anders goed naar je.’

‘Soms. Ik heb af en toe wat geld, en koop dan wat te drinken. Dan heb je snel vrienden hier.’

‘Handig.’

‘Soms. Ze wennen snel. Als je dan een keer niets bij je hebt dan is dat snel voorbij hoor. Daarom heb ik mijn eigen plek hier.’

‘Daar weten zij niets van?’

‘Geen idee. Ze weten nooit wanneer ik in het park ben. Ik ben hier niet altijd. Ik kom vaak genoeg thuis.’

‘Waarom ben je hier dan hier af en toe?’

‘Waarom zou ik jou dat vertellen? Jij vertelt ook niet alles volgens mij.’

Hij had gelijk. Om geen antwoord te hoeven geven nam ik nog maar een slok.

‘Hoe lang denk je hier te blijven?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Geen idee.’

‘Geen plannen?’

‘Nee. Zaterdag gaan we eigenlijk op vakantie naar Toscane, en daar heb ik...’

Hij lachte. ‘Vakantie! Toscane! Daar kan ik alleen maar van dromen. En dan wil jij niet mee?’

‘Niet met mijn vader op dit moment.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik wil niet weten wat er gebeurd is, maar het moet wat zijn als je dat niet wilt.’

Mijn blikje was leeg. Ik kneep hem samen en liet het voor me op de grond vallen.

‘Heb je nog meer?’

‘Nog eentje.’

Hij wenkte met zijn hand. Ik viste het uit mijn rugzak en gaf het hem. Hij trok het open, nam drie flinke slokken en vulde het weer aan.

‘We delen wel,’ zei hij en stak zijn arm uit.

Ik nam een flinke slok. Die was sterker dan de vorige.

‘Slaap je goed van,’ grijnsde hij. ‘En het helpt af en toe vergeten.’

Dat klonk serieus, wrang bijna. We dronken snel, zonder nog veel te zeggen. Hij had de laatste slok, hij liet het blikje bij de rest vallen.

‘Ik ga wat slapen,’ zei hij.

Ik knikte.

‘Wat heb je allemaal in die tas zitten?’

‘Cola, maar die is op nu. Koekjes...’

‘Is mooi voor ontbijt. Iets van een slaapzak of zo?’

‘Nee.’

Hij schudde lachend zijn hoofd. ‘Jij moet nog veel leren.’

Hij trok een grotere tas onder de bladeren vandaan. Hij trok er een deken uit.

‘Delen?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Zeg maar ja, anders ben je morgen steenkoud.’

‘Oké.’

Hij legde de deken neer en ging er op liggen. Ik ging onwennig naast hem liggen.

‘Je zult even moeten draaien, beetje duwen in de grond.’

Ik zocht een goede plek om te liggen.

‘Dichterbij, zo groot is die deken nou ook weer niet.’

Ik schoof op, lag bijna tegen hem aan. Hij grinnikte en kroop dichterbij me. Daarna sloeg hij de deken over me heen.

‘Jouw taak om hem een beetje dicht te houden.’

Ik draaide op mijn zij, hield voor me de twee uiteinden tegen elkaar. Hij sloeg zijn arm om me heen. Zo bleven we liggen. Langzaam ontspande ik. Ik dacht terug aan het begin, de groep die mijn rugzakje te pakken had.

‘Stijn?’

‘Hm?’

‘Waarom doe jij dit voor mij?’

‘Je had hulp nodig. En je moet nog veel leren.’

‘Maar...’

‘Wat wil je zeggen? Op school, jullie die mij altijd nakijken? Om me lachen? Ik heb er schijt aan. En jij bent wel oké. Altijd al geweest.’

‘Vind je?’

Hij grinnikte. ‘Ja. Jij wel.’

Hij wiebelde wat, lag nog wat strakker tegen me aan.

‘Het wordt nog best wel fris,’ zei ik.

‘Niks gewend jij,’ plaagde hij. ‘Rich boy.’

Ik moest lachen, hij ook.

‘Mag je nog blij zijn dat het niet regent. Nou, slapen. Morgen is het weer vroeg licht, en je moet hier op tijd weg zijn.’

‘Waarom?’

‘Het park is druk overdag. En er is controle. Als ze je uit de struiken zien komen dan heb je problemen.’

Ik zuchtte, sloot mijn ogen.

‘Ik kan me niet voorstellen dat het je gaat lukken, maar ik zeg het toch.’

‘Wat?’

Hij grinnikte. ‘Slaap lekker, Jarno.’

Hij had gelijk, ik had slecht geslapen. Ik was meer wakker geweest dan dat ik had geslapen. Ik schrok wakker van ieder geluid, en die waren er genoeg. Ik had liggen piekeren. Over thuis, over mezelf, over Stijn. Hij was dit gewend. Hij deed dit vaker, had zijn spullen goed voor elkaar. Hoe moest dat voelen? Wat was er bij hem thuis aan de hand, dat hij hier kwam? Vast erger dan mijn probleem. Wat zeurde ik nou? Als ik even mezelf gedeisd zou houden, gewoon mee op vakantie zou gaan en alles tot rust liet komen... Ralf zag ik op die feesten wel, of na school. Net zoals Ruben. Ik kreunde. Ruben. Die mocht ik niet laten vallen. Maar kon ik daar nog wel naar toe? Ze gingen me vast zoeken.

‘Alles goed?’ hoorde ik achter me.

Zijn arm lag nog om me heen, zijn stem was vlak bij mijn oor. Ik liet de deken los en draaide me half om.

‘Je kreunde. Je hebt de hele nacht liggen woelen volgens mij.’

‘Vanalles door mijn hoofd.’

Stijn glimlachte. ‘Ja, je hebt tijd genoeg om na te denken hier.’

Hij trok de deken van ons af en ging zitten. Ik wilde nog even blijven liggen.

‘Opstaan, we kunnen niet blijven liggen.’

Met tegenzin ging ik zitten en gaapte. Stijn trok de deken onder me vandaan en vouwde hem op. Alles verdween onder de bladeren.

‘Heb je sneldouche bij je?’

‘Sneldouche?’

‘Spuitsbus. Deo. Je weet wel.’

Hij maakte een gebaar van het sprayen onder zijn oksels.

‘Nee.’

‘Altijd zorgen dat je fris ruikt. Als ze je dan aanhouden hier en vragen gaan stellen, dan kom je verzorgd over. Scheelt een stuk als je beweert hier niet te slapen.’

Hij zocht met zijn hand onder de bladeren, ik hoorde een plastic tas ritselen. Hij haalde een spuitbus tevoorschijn.

‘Hou vast.’

Ik nam het busje aan, hij trok zijn shirt en trui over zijn hoofd. Hij hield zijn hand naar me uit, pakte het busje en spoot onder zijn oksels. Ik schrok, hij had een flinke blauwe plek op zijn zij, net onder zijn ribben.

‘Wat heb je daar gedaan?’ vroeg ik.

‘Ik was net iets te laat weg.’

‘Waar?’

‘Thuis.’

‘Thuis?’

Hij gaf me de bus en trok zijn shirt weer aan. ‘Ja, thuis.’

Ik moet er dom hebben staan kijken.

‘Mijn vader drinkt een beetje teveel af en toe. En dan wordt hij een beetje vervelend. Jij ook nog?’

Hij knikte naar de bus in mijn hand.

‘O, ja, dank je.’

Ik trok mijn shirt omhoog, spoot onder mijn armen en gaf de bus weer terug.

‘Nou ja, een beetje... ,’ zei hij terwijl hij op zijn knieën de spuitbus weer opborg, ‘hij zuipt en dan is het een klootzak.’

‘En jouw moeder?’

‘Al een tijd niet meer gezien. Die is al jaren weg bij hem. Gelijk heeft ze. Nieuwe vriend, maar dat werkte met mij erbij niet echt.’

Ik was er stil van.

‘En wat is jouw excuus om op deze vijfsterrencamping te verblijven?’

Hij vroeg het met een grijns, waardoor ik lachte.

‘Hij accepteert me niet zoals ik ben.’

‘Dat doet die van mij dan weer wel. En wat ben je dan?’

Ik slikte. Moest ik hem dat nou zomaar vertellen?

‘Hé, je hoeft het me niet te vertellen hoor.’

‘Hij heeft me betrappt.’

‘Betrappt?’

‘Ja, ik lag met iemand in de tuin, en dat vond ie niet leuk.’

‘Ojee, een gewoon burgermeisje? Beneden jullie stand?’

‘Een jongen.’

Zijn ogen werden groter, alsof hij schrok. ‘Je bent homo?’

Ik knikte.

‘Ik heb vannacht mijn deken gedeeld met een homo? Ik heb tegen een homo aangelegd? Wow.’

‘Ja, sorry.’

‘Hé, het is cool. Ik zei toch al dat je wel oké bent?’

‘Dank je.’

‘Kom we gaan lopen. Even uit dit park weg.’

We worstelden ons door de struiken heen. Hij liep meteen naar de uitgang. Die mannen van de vorige avond zag ik nergens.

‘Maar dat is kut Jarno.’

‘Wat?’

‘Dat jouw vader jou niet accepteert als homo. Da’s kut.’

‘Nou, als ik jouw verhaal zo hoor...’

Hij maakte een gebaar alsof hij het wegwuifde. ‘Hij accepteert me zoals ik ben. Alleen als hij teveel drinkt dan slaat hij wel eens door. Stom gezegd, of ik het nou ben waar hij zich op afreageert of een tv-kastje, dat maakt niet uit. En ik kan terugslaan als ik wil. Maakt vaak nog indruk ook. Ik heb er alleen niet vaak zin in, dus ga ik weg voor een dagje of wat. Maar jij... Godverdomme, jij kunt er niets tegen beginnen.’

‘Nee, misschien niet.’

Hij keek naar me en sloeg zijn arm om mijn schouders. ‘Van mij mag je zijn wat je wil. Maar je moet weg uit dit park, Jarno, echt. Geen goede plek voor jou.’

‘Voor jou wel dan?’

‘Voor mij is het te laat. Ik red me wel. Kom, haal die koekjes eens uit je tas.’

‘Waar lopen we naar toe?’

‘Station. Niet langer dan een half uur op een bankje zitten, daarna weer verder.’

‘We kunnen daar wel iets gaan drinken, appeltaart erbij of zo.’

‘Betaal jij?’

‘Best.’

‘Rich boy,’ grijnsde hij. ‘Laat die koekjes maar zitten.’

‘Maar hij had je betrappt zei je?’ vroeg hij een half uurtje later.

Ik keek hoe hij zijn vorkje in de punt appeltaart prikte en genoot toen hij een hap nam.

‘Ja, ik lag er mee in de tuin.’

‘Ja, en? Dat maakt toch niet zoveel uit?’

‘Zonder kleren?’

Hij lachte. ‘Oei. Nog lekker bezig dus?’

‘Ik had het zaad nog op mijn buik zitten,’ zei ik lacherig.

Waarom vertelde ik hem dat? Ik vertrouwde hem ineens wel heel erg. Hij lachte.

‘Hij was dus net te laat voor de grote show?’

‘Gelukkig wel.’

Hij zat tegenover me en keek naar me, ondeugende ogen.

‘Seks in de buitenlucht. Het kan leuk zijn.’

De manier waarop hij dat zei zette me aan het denken. Wat bedoelde hij daar mee? Er zat een ondertoon in.

‘Ja, kan,’ zei ik.

Zijn gezicht stond weer op neutraal, hij nam een slok thee.

‘Wat gebeurde er toen?’

‘Hij werd woest, trok me aan mijn arm, stuurde me de douche in. Ralf moest meteen vertrekken. Die werd nog kwaad, hij wilde eerst zijn kleren aan trekken. En mijn vader maar vloeken. Huisarrest, ik was een smeerlap, homo’s waren viespeuken die niet te vertrouwen waren, noem maar op. Hij werkt nu ook thuis, zodat hij me in de gaten kan houden.’

Stijn schudde zijn hoofd.

‘Gisteren was ik het huis uitgeglipt, en toen was hij helemaal niet meer te houden toen ik thuis kwam. Hij wist zeker dat ik bij Ralf was geweest, wilde dat ik ging douchen en ik moest op mijn kamer eten. Hij wilde me niet zien. Terwijl ik helemaal niet bij Ralf was geweest.’

‘Waar dan?’

‘Bij Ruben.’

‘Ralf? Ruben? Toe maar,’ onderbrak hij me lachend.

‘Ruben is mijn broer.’

‘Die woont niet thuis?’

‘Nee, in een verzorgingstehuis. Hij is gehandicapt. Ga ik vaak naar toe.’

Hij glimlachte. ‘Lief. Maar Ralf is dus jouw vriendje?’

‘Nee,’ zei ik half teleurgesteld. ‘Ik denk het niet.’
Er verscheen een frons op zijn gezicht. ‘Kut.’
Ik haalde mijn schouders op. ‘Misschien. Ik wist het
vantevoren.’ Ik keek rond. ‘Jij nog een kop thee?’
‘Ik heb mijn geld nog hard nodig.’
‘Ik betaal.’
Hij glimlachte. ‘Rich boy.’

‘Waar gaan we heen?’ vroeg ik een uur later.
‘Geen idee.’
‘Ik verveel me nu al.’
‘Wen er maar aan. Ik heb het ook hoor. Maar goed, het is
vakantie. Van mij mag de school weer beginnen op dit soort
dagen.’
‘Kan ik me voorstellen.’
‘Zeker als het kutweer is. Te lang in de V&D hangen bijvoor-
beeld kan ook niet, ze hebben je meteen in de gaten.’
‘Sorry dat ik het zeg, maar vind je het gek met dat haar.’
Ik keek opzij, naar zijn gezicht. Was ik te ver gegaan?
‘Ha,’ lachte hij, ‘inderdaad. Die kleur was niet zo slim, ik
weet het.’
‘Waarom doe je het dan?’
Hij haalde zijn schouders op. ‘Verschillende redenen.’
‘Zoals?’
‘Gewoon, verschillende redenen.’
Hij zei het strak, ontwijkend. Hij wilde het er duidelijk niet
over hebben.
‘Wil jij de stad wel in eigenlijk?’ vroeg hij.
‘Waarom niet?’
‘Nou, ik kan me voorstellen dat ze nu wel naar je op zoek
zijn. Iedereen ziet je hier.’
‘Niet over nagedacht.’
‘We lopen wel een andere kant op.’
Zouden ze me aan het zoeken zijn? Ik haalde mijn telefoon
uit mijn broekzak en zette hem aan. Batterij sparen, had ik be-
dacht. Meteen begon het ding te piepen. Ik had een paar
voicemailberichten.
‘Ja, zet je telefoon aan. Kunnen ze je goed traceren.’
Ik keek en haalde mijn schouders op. De eerste twee voice-
mails waren van mijn vader. Tierend, dreigend. Ik moest maar

niet denken dat ik er nog in kwam thuis. Ik glimlachte ongewild, ik was al weg toch? De derde was van Jorick. Die klonk een stuk serieuzer.

‘Neem je telefoon op lul, ik wil weten hoe het met je gaat.’

Ik moest hem meteen bellen.

‘Eindelijk,’ zei Jorick meteen toen hij opnam. ‘Waar was je?’

‘Ik had mijn telefoon uit staan, anders is de batterij te snel leeg.’

‘Ik heb je nog een paar keer proberen te bellen. Hoe gaat het?’

‘Weet ik niet. Het is nog raar allemaal.’

‘Waar ben je nu?’

‘In de stad.’

Stijn keek me aan en schudde zijn hoofd.

‘Maar ik weet nog niet waar ik naar toe ga vandaag,’ ging ik verder.

Ik hoorde hem zuchten.

‘Hoe is het daar?’ vroeg ik verder.

‘Niets. Ik hou jullie huis wel in de gaten, maar ik heb nog niets gezien of gehoord.’

‘Ze zullen wel denken dat ik vanmorgen vroeg naar Ralf ben gegaan.’

‘Zoiets.’

‘Ze komen er wel achter vanavond.’

‘Hou me op de hoogte. Bel me als er iets is. Waar heb je geslapen vannacht?’

‘Dat ging goed,’ zei ik maar.

Ik hing op.

‘Wie was dat?’

‘Goede vriend van mij.’

‘Die weet dat je weg bent?’

Ik knikte.

‘Slim. Hoewel, als ze vragen gaan stellen moet je uitkijken dat hij niet doorslaat. Ik zou hem niet alles vertellen als ik jou was.’

‘Doe ik ook niet.’

‘Mooi.’

‘Waar gaan we heen?’

‘Goeie vraag.’

We slenterden door, zochten een bankje en gingen zitten. Ik verveelde me vreselijk, en het was nog ochtend.

Rond de middag gingen we terug naar het park. We hadden nog een broodje gegeten, die ik had gekocht. Ik had slaap, de onrustige nacht begon zijn tol te eisen. Stijn ging mee. We kropen naar ons plekje toe, rolden de deken uit en gingen liggen.

‘Je ziet er echt moe uit,’ lachte hij.

‘Ik ben kapot.’

‘Slapen dan, als je kunt. Vannacht weet je nooit.’

Ik draaide op mijn zij en deed mijn ogen dicht. Stijn bleef wakker en dat voelde goed. Ik voelde me beschermd. Een uur of twee later werd ik wakker van hem. Hij stond en keek betrapt.

‘Waar ga je naar toe?’

‘Even lopen. Blijf lekker liggen.’

Hij was nerveus, had duidelijk gehoopt dat ik was blijven slapen.

‘Wat ga je doen dan?’

‘Doet er niet toe. Je hoeft niet alles te weten. Ik ben over een half uurtje terug.’

Ik keek hem verbaasd na. Wat ging hij doen? Het was geen normaal iets, anders had hij het wel gezegd. Ik was nog steeds moe. Ik probeerde wat te slapen maar dat lukte niet meer. Ik ging zitten en gaapte. Ik was nog steeds niet bijgeslapen. Ik vouwde de deken op en stopte hem weg, ingepakt in een grote plastic tas. Hij had het goed voor elkaar. Ik wilde door het park lopen, herinneringen ophalen. Ik wurmde me tussen de takken door, vlak bij het pad keek ik voorzichtig of er niemand aan kwam lopen. Het was rustig. Ik slenterde door het park heen, ging kijken bij de speeltuin. Er speelden kinderen, ouders zaten op een bankje te praten en te kijken. Mijn moeder was hier ook wel eens met mij geweest, samen met Jorick en zijn moeder. Lang geleden. Later kwamen we hier wel eens alleen, op de fiets. Ik glimlachte en liep naar het pad waar we altijd begonnen met onze wedstrijd. Veel veranderd was het niet. Ik was wel meer op mijn hoede. Het zag er nu een stuk vrolijker en vriendelijker uit dan afgelopen nacht, maar die mannen op dat bankje was ik nog niet vergeten. Ze waren er niet, het was

rustig. Ik schrok van een fietsbel achter me. Ik draaide me om en werd hard voorbij gereden door een jongen. Hij lachte. Meteen daarna kwam er nog eentje voorbij gevlogen, duidelijk in de achtervolging. Ik werd er weemoedig van. Ik wou terug naar die tijd. Gewoon lol trappen met Jorick, wist ik toen veel dat ik homo was. Gewoon spelen, geen zorgen. Ik slenterde naar het bankje en ging zitten. Ik had het gevoel dat ik kon huilen, maar dat deed ik niet. Ze kwamen weer voorbij. Aan de tijd te zien tussen de eerste en de tweede keer reden ze hetzelfde rondje als wij toen. Ik moest verder, niet blijven zitten. Daar werd ik alleen maar triester van. Ik stond op, liep langs de speeltuin naar het stuk park waar ik vroeger weinig kwam. Ik glimlachte, Stijn zat op een bankje.

‘Hé,’ zei ik.

Hij schrok. ‘Wat doe jij hier?’

‘Beetje lopen, ik kon niet meer slapen.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Eigenlijk moet je al niet in dit park willen komen, maar hier in dit stuk moet je echt weg blijven.’

‘Waarom? Wat gebeurt hier dan?’

‘Ik wil dat je nu gaat.’

‘Maar...’

‘Jarno, ga. Nu.’

‘Maar...’

‘Jarno, ga. Weg hier. Ik zie je straks wel. Ga bij de speeltuin op een bankje zitten, dan ben ik daar over een half uurtje, drie kwartier wel. Maar nu wil ik dat je gaat.’

Ik wilde nog wat zeggen maar ik zag aan zijn gezicht dat hij het meende. Ik stond op, keek nog een keer en ging. Ik liep verder, het pad maakte een bocht. Ik liep nu eigenlijk achter Stijn langs. Ik stopte, dacht na. Als ik wilde weten wat hij ging doen moest ik nu de struiken in. Nee, dat hoorde hij vast. Ik liep nog een stukje door, zag iets van een opening en wrong me tussen de takken. Ik deed rustig aan, moest me even oriënteren. Er liep een man, maar een klein stukje van mij vandaan over het pad. Ik bleef staan en keek hem na. Ik hoorde de hakken van zijn schoenen. Overhemd, stropdas. Zakelijk kapsel. Hij liep door en liep Stijn voorbij zag ik. Hij knikte, Stijn knikte terug. Na een paar tellen stond Stijn op en volgde hem. Een klein stukje verder verdwenen ze uit mijn zicht. Ik liep en kroop door de struiken verder. Ineens stopte ik. Ik

hoorde een stem. Ik zakte door mijn knieën, keek onder de bladeren door. Het eerste wat ik herkende waren Stijn zijn schoenen. Daarnaast die van die man. Zijn broek lag er voor het grootste gedeelte overheen. Stijn stond, benen recht, zijn broek nog gewoon aan. Oh, nee, toch niet, hij zakte een beetje, niet veel. Ze zeiden weer wat, maar ik kon het niet verstaan. Ineens zette de man een stap achteruit en kreunde. Daarna ging het snel. Stijn had zijn broek alweer gewoon aan, de man trok zijn broek omhoog. Tussen de takken door zag ik dat hij zijn hand in die van Stijn stak. Er zat een biljet van 20 euro tussen.

Chapter 7

Ik had niets gezegd, niets gevraagd. We waren elkaar gewoon tegengekomen bij de speeltuin. Ik zag het nog allemaal voor me. Ik kon het nog niet helemaal geloven. Hij lag naast me, alsof er niets gebeurd was. Hij sliep. Ik had me omgedraaid en keek naar hem. Zijn gezicht was ontspannen, alsof er niets gebeurd was. Ik sloot mijn ogen maar wist dat het geen nut had. Dit ging weer een slapeloze nacht worden.

‘Weer op het station ontbijten?’ vroeg ik toen hij me wakker had gemaakt.

Ik was dus toch nog in slaap gevallen, maar dat was diep in de nacht.

‘Lekker,’ zei hij.

We ruimden alles op en liepen naar de uitgang. We waren vroeg, nog niet iedereen van de nachtploeg, zoals Stijn ze noemde, was al weg. Schuin voor ons zat er nog eentje op een bankje.

‘Môgge,’ zei Stijn.

‘Hé, jongen, nieuw maatje bij je?’

‘Ja, tijdelijk.’

‘Dat dachten we allemaal, jongen.’

Stijn grijnsde en stak zijn hand op. We liepen door.

‘Niemand kent mijn naam hier. Tegenwoordig noemen ze me rooie. Geen idee waarom.’ Hij lachte. ‘Maar ze kunnen maar beter je naam niet weten.’

‘Ik vraag me af hoe ze mij dan gaan noemen.’

‘Dan ben jij al weer weg hier.’

‘Dat bepaal ik zelf wel.’

Stijn ging stilstaan en keek me dwingend aan. ‘Jij gaat hier weg. Bovendien, ik ga vanavond naar huis, dus dan zul je het alleen moeten doen.’

‘Naar huis? Is de kust weer veilig?’

‘Ik denk het wel. Ik ga vanavond even kijken. Meestal heeft ie een dagje of twee de kuren, daarna gaat het wel weer.’

We liepen verder. Vannacht alleen. Ik moest eens voor slaapmateriaal gaan zorgen.

‘Je mag mijn deken wel lenen als je wil. Maar kijk goed uit dat niemand ziet waar je heen gaat. Ik hou die plek graag geheim. Als die anderen er achter komen, dan ben ik binnen een dag alles kwijt.’

‘Waarom neem je het dan niet mee?’

‘Teveel. Als ik daar weer mee terug kom lopen, dan weten ze meteen dat ik in het park ga blijven.’

We gingen aan een tafeltje zitten en bestelden hetzelfde als de vorige ochtend.

‘Bovendien, als hij ineens de kolder in zijn kop krijgt, moet ik meteen weg kunnen,’ ging hij verder.

Ik kon het me allemaal nog niet voorstellen. Hij glimlachte.

‘Ander onderwerp. Vandaag ga ik weer eens thuis kijken. Het zal wel weer wat rustiger zijn.’

‘Wanneer kom je terug?’

‘Geen idee. Morgen, volgende week, over een maand... Dat weet je nooit.’ Hij zag mijn gezicht. ‘Maar ik kom tussendoor altijd wel weer even kijken. Of mijn spullen nog in orde zijn. Drink ik iets met ze.’

Ik was iets meer gerustgesteld.

‘Ik kom morgen nog wel weer terug, kijken hoe het met je gaat. Maar je zult moeten leren het alleen te doen.’ Hij keek me indringend aan. ‘Of je gaat gewoon naar huis.’

‘Nee,’ zei ik. ‘Nu nog niet.’

‘Zelf weten. Beloof me één ding. Blijf weg uit dat stuk park waar je me gisteren gevonden hebt.’

Ik deed maar of ik niets gezien had. ‘Wat gebeurt daar dan?’

‘Doet er niet toe. Gewoon foute boel. Beloofd?’

Ik knikte. We namen nog een kop thee, ik vond het wel prima.

‘Ik ben blij voor je, maar toch vind ik het jammer dat je gaat.’

‘Je gaat het wel redden. Beetje wegblijven van die gasten op dat bankje en als je het niet kunt vermijden dan neem je wat drank mee.’

‘Oké.’

‘Niet die dure rum hè? Daar blijven ze vanaf. Gewoon goedkope flessen wijn, als er maar alcohol in zit. Aldi, geen Albert Heijn.’

Ik lachte. We stonden op.

‘Ik betaal,’ zei hij.

Hij haalde twee briefjes van twintig euro uit zijn broekzak.

‘Nee,’ zei ik, ‘laat mij nou maar. Ik heb mijn pinpas bij me. Er staat nog genoeg op mijn rekening.’

Ik kreeg de rekening, haalde mijn pas door de gleuf en typte mijn pincode in.

‘Makkelijk, zo’n pas,’ lachte hij toen we buiten waren.

‘Heb jij er geen dan?’

‘Jawel, maar dan moet er wel genoeg op staan.’

‘Ik kan nog wel even vooruit.’

We liepen samen door, bij de rand van het park namen we afscheid.

‘Let goed op jezelf.’

‘Doe ik. Ik ga nu nog wat proberen te slapen. In de nacht lukt me dat niet erg.’

Hij grijnsde. ‘Had ik ook. Het went wel.’

We omhelsden elkaar kort.

‘Doe geen domme dingen.’

‘Jij ook niet,’ deed ik zelfverzekerd.

Ik keek hem na. Achter me hoorde ik kinderen lachen. Vakantietijd. Hij keek nog een keer om en zwaaide. Ik stak mijn hand op en voelde me ineens erg alleen. Alsof het nu pas echt begon allemaal. Ik slenterde rond en ging terug naar onze slaapplek. Raar, alsof ik aan het inbreken was. Ik trok de deken tevoorschijn en ging liggen. Ik zette mijn telefoon aan. Er was een flink aantal keren gebeld. Mijn vader voornamelijk. Ook het nummer van mijn moeder stond in de lijst. Ik zuchtte. Ik zocht het nummer van Jorick en belde.

‘Hoe gaat het?’ vroeg ik meteen.

‘Ze zijn hier geweest, vroegen of ik wist waar je was.’

‘Wat heb je gezegd?’

‘Dat ik dat niet wist. Ze denken dat je bij die Ralf bent. Ze zijn je aan het zoeken.’

‘Mooi.’

‘Ik weet niet of het mooi is Jarno. Ze zijn in alle staten, echt.’

‘Dan kan ik maar beter nog even wegblijven.’

'Jarno, gaat dit niet te ver?'

'Hij ging te ver.'

'Nou, ze houden ons op de hoogte. Mijn ouders zijn net zo bezorgd om je.'

'Heb je hun wat verteld?'

'Nee, nog niet.'

'Nog niet?'

'Ik hou mijn mond wel. Maar jouw vader maakt er zo'n gedoe van.... Ik heb moeite om mijn mond te houden.'

'Kijk uit.'

'Jij ook.'

Ik zette mijn toestel weer uit en keek naar de bladeren boven me. Liep het nou echt uit de hand?

Ik had wat geslapen en kreeg last van mijn rug. Ik ruimde alles weer op en ging een stukje lopen. Niet veel later was ik weer in het verboden gebied. Tenminste, het gedeelte waar ik volgens Stijn beter niet kon komen. Het zag er uit zoals de rest van het park. Niks mis mee. Het was er wel rustiger, leek het. Ik liep door, ik wilde ieder pad van het park kennen. Gewoon, voor het geval dat. Welke situatie dat dan moest zijn wist ik ook niet, maar het gaf me een rustig gevoel om precies te weten hoe het park in elkaar stak. Er kwam een man aangelopen. Toen hij vlak bij me was glimlachte hij. Ik knikte een keer kort en keek meteen de andere kant op.

'Is jouw roodharige vriend er niet bij?' hoorde ik opeens.

'Nee,' zei ik kort.

'Jammer. Weet je wanneer hij weer hier is?'

'Geen idee. Hij is weg, komt vandaag ook niet meer.'

Ik zag hem even nadenken.

'Wil jij dan wat verdienen?' Hij vroeg het voorzichtig.

'Verdienen?'

'Je weet wel... Jij... Ik...'

Hij kneep voorzichtig in zijn kruis.

'Nee, dank je.'

'Volgende keer dan misschien,' zei hij vrolijk.

Ik liep door, voelde me nagekeken. Bij de bocht keek ik nog een keer om. Hij stond er nog, keek me na. Hij grijnsde.

Goed, dat ging ik dus niet doen. Ik vond het raar dat Stijn dat wel deed. Zou hij echt zo'n geldgebrek hebben dan? Man, wat erg. Mijn maag knorde. Ik ging het park weer uit en besloot in de stad wat te gaan eten. Misschien had ik dan wel de kans dat ik gezien zou worden, maar dat kon me niet zoveel schelen. Hoewel... Maar beter weer op het station, daar had ik minder kans herkend te worden. Ik ging zitten en bestelde een broodje en een glas cola. Ik keek naar buiten, zeg mensen met koffers zeulen, jongens en meisjes hand in hand lopen. Ik at rustig, ik had alle tijd. Teveel tijd zelfs. Ik dacht aan Stijn. Ik hoopte maar dat het goed ging bij hem thuis. Ik miste hem wel, maar ik kon niet van hem verlangen om voor mij onder die kutdeken te gaan slapen. Ik zag de man weer voor me. Engerd. Ik zag de schoenen van Stijn weer voor me, samen met die van die ene man, met zijn broek op zijn enkels. Wat zou hij gedaan hebben? Ik moest er niet aan denken. Hij deed het ook redelijk vaak volgens mij. Vaak genoeg in ieder geval zodat hij bekend was bij die kerels. Ik werd in ieder geval al herkend door die ene vent. Hij was er maar meteen vanuit gegaan dat ik er dan ook wel voor te porren zou zijn. Gadverdamme. Zo laag ging ik niet zinken. Mijn telefoon ging. Jorick.

'Hé, man, hoe gaat ie?'

'Goed, ik zit te eten.'

'Heb je wat te doen vanmiddag?'

Ik lachte hem uit. 'Wat denk je?'

'Zin om vanmiddag even ergens af te spreken?'

'Mij best. Waar?'

'Dat kun jij beter zeggen. Waar ben je?'

'Op dit moment op het station.'

'Ik kom daar wel naar toe.'

'Gaaf. Zie je zo.'

Ik rekende af en liep naar buiten. Ik zag de mensen van het restaurant mij nakijken. Ik begon hier te vaak te komen, kreeg ik het idee. Ze begonnen zich af te vragen wat ik daar zo vaak deed. Toch maar eens een andere plek gaan zoeken. Jorick zwaaide.

'Hier wat drinken?' vroeg hij.

'Nee, ergens anders.'

'Mij best, spring maar achterop.'

Ik ging op zijn bagagedrager zitten en hield mijn evenwicht. Dat ging na een paar dagen lopen toch wel lekker snel.

‘Terrasje?’ hoorde ik voor me.

‘Ja,’ zei ik tegen zijn rug, ‘maar niet midden in het centrum.’

‘Okidoki.’

Hij trapte door en stuurde om de binnenstad heen. Rustig terras, niet teveel mensen die door die straat gingen.

‘Wat wil je?’

‘Bier.’

Jorick grijnsde en ging het binnen halen.

‘Red je het allemaal nog?’ vroeg hij toen hij zat.

‘Ja hoor.’

‘Waar slaap je dan? Toch bij die Ralf?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Die heb ik niet meer gesproken. Ik slaap buiten.’

Zijn mond viel open. ‘Buiten?’

‘Buiten. Verstoopt hoor, in struiken.’

‘Jij bent gek.’

‘Ik heb een deken, maak je geen zorgen.’

‘Waar heb je die vandaan?’

‘Jongen leren kennen, daar deel ik hem mee.’

‘Jongen?’

‘Laat maar, vertel ik allemaal nog wel een keer.’

Jorick keek me aan. Hij snapte het allemaal nog niet zo geloof ik. We bestelden nog een biertje, en nog een. Ik werd er vrolijk van. Aan het einde van de middag ging Jorick weer naar huis. Ik liep naar binnen en wilde afrekenen. Ik haalde mijn pas door de gleuf en tikte mijn pincode weer in. Daarna kwam het oordeel. “Pas ongeldig”. Ik schrok er van.

‘Er gaat iets niet goed denk ik,’ zei het meisje aan de bar.

‘Ik probeer het gewoon nog een keer.’

Ik keek gespannen naar het schermje van het apparaat maar het bleef hetzelfde. Ongeldig. Kut. Ik keek in mijn portemonnee en had nog genoeg geld bij me. Ik rekende af en keek nog een keer. Ik had nog anderhalve euro. Buiten wachtte Jorick. Ik hield mijn gezicht strak, glimlachte zelfs. Ik wilde niets laten merken. Het was waarschijnlijk gewoon het apparaatje van de kroeg. Ik omhelsde hem bij de fiets en hield hem even vast.

‘Ik zie je binnenkort,’ zei ik.

‘Tuurlijk.’

Hij bleef even staan, wilde nog wat zeggen maar hield zijn mond. Hij stapte op en reed weg. Ik keek hem na en liep toen naar het station. Ik maakte me zorgen om mijn pas. Wat was er mee aan de hand? Ik ging gewoon iets te eten kopen straks en dan probeerde ik het gewoon nog een keer. Zelfverzekerd liep ik naar het station. Bij iedere stap werd de twijfel groter. Wat nou als mijn pas het echt niet meer deed? Ik kon moeilijk in dat restaurant op het station gaan zitten eten als mijn pas het echt niet meer deed. Ik moest naar een geldautomaat, gewoon geld halen, dan betaalde ik wel met gewoon geld. Slikte zo’n automaat een pas in als die niet goed meer was? Als dat zo was dan had ik echt een probleem. Ik kwam aan bij het station en keek van een afstandje naar de automaat. Ging ik dat risico lopen? Ik twijfelde. Ik moest iets doen, ik had bijna geen geld meer. Ernaast hing een automaat om de chip op te laden. Die kon hem niet inslikken. Proberen maar. Ik stak mijn pas erin, drukte op opladen en keek wat er ging gebeuren. Ik kon mijn pincode intoetsen, het bedrag maar daarna zonk me de moed in de schoenen. Ongeldige pas. Kut. Ik slenterde weg. Wat nu?

Mijn avondeten stelde ik maar even uit. Wat kon ik nog doen met anderhalve euro? Weinig. Ik ging even in de Albert Heijn op het station kijken, maar daar vond ik niet veel wat mijn maag kon vullen voor dat geld. Ik liep weg bij het station. Te duur. Het was nog een eind lopen naar het park, onderweg ging ik nog wel plannen maken. Was naar huis gaan een optie? Nee, dat ging ik nog niet doen. Dan was alles voor niets geweest. Ik liep langs de Aldi en besloot naar binnen te gaan. Ik twijfelde, bekeek de prijzen. Twintig minuten later liep ik naar buiten met een pak chocoladekoekjes en een blikje cola. En dertig cent. Ik besloot terug te gaan naar het park, iets anders had ik toch niet te doen. Ik verstopte mijn spullen in een plastic tas, onder de bladeren. Ik had dorst, maar liet het blikje dicht. De avond was nog lang. Ik ging liggen maar had geen rust. Mijn kop maalde. Ik kroop mijn schuilplek weer uit en ging lopen. Waar ging ik heen? Ik zag de man weer lopen, die een paar uur eerder naar me toe was gekomen. Hij stak zijn hand op en glimlachte. Ik draaide meteen om. De gek. Zijn blik alleen al. Langzaam werd het leger in het park. Mijn maag

knorde. Het was een uur of zes. Ik had ook niet zoveel gegeten in de middag. Paar biertjes, dat wel. Ik kroop terug naar mijn plek en maakte het pak koekjes open. Het waren er niet veel. Ik hield er een paar over voor de volgende ochtend. Het blikje ging open en was snel leeg. Het smaakte ook voor geen meter. Ik wilde slapen. Dan voelde ik niet meer dat ik niet veel gegeten had.

Kon ik dat wel maken? Het was de fles rum van Stijn. Ik had hem al twee keer in mijn handen gehad. Nu ging de dop er af. Ik moest iets. Hij kreeg het wel weer van me terug. Ik zette de fles aan mijn mond en nam een flinke slok. Ik schrok van de sterkte. Dat was wat anders dan met cola. Het brandde. Nog een slok. En nog een. Daarna draaide ik de dop er weer op en stopte de fles weg. Niet veel later tolde mijn kop. Ik ging liggen, sloot mijn ogen. Het draaide een beetje, maar ik wist niet of dat kwam door de rum of door de honger. Die was nog steeds niet over. Ik viel in slaap, maar niet op een goede manier. Ik werd regelmatig wakker. Van mijn maag, van ieder geluid. Ik miste Stijn naast me. Het lag onhandig, met zijn tweeën in die deken, maar het gaf me wel een beschermd gevoel. Ik hoorde lawaai, geschreeuw. Daarna werd er gelachen. De groep bij het bankje, wist ik. Ik voelde me niet op mijn gemak. Ze konden me toch niet vinden, dat wist ik ook wel, maar als ik ze zo hoorde dan leken ze ineens heel dichtbij. Ik griste de fles tevoorschijn en nam nog een slok. Ik draaide me geërgerd op mijn zij. Ik wilde slapen.

Het was al licht toen ik wakker werd. Het was stil, rustig. Het was zes uur. Vroeg, maar ik had tenminste geslapen. Ik voelde me slap, had honger. De laatste koekjes gingen naar binnen. Dat scheelde wat. Ik rekte me uit, ruimde alles op en bleef nog even op mijn plek. Niet te vroeg tevoorschijn komen, de nachtploeg was er nog. Die begonnen nu ook wakker te worden, die liepen nog rond. Ik kon me maar beter niet laten zien. Ik pakte mijn rugzakje en zocht er een ander shirt uit. Die ik aanhad begon nu echt te stinken. Ik maakte mijn broek open. Ik maakte mijn schoenen los en rook dat die al lang niet meer van mijn voeten waren geweest. Schone sokken dan ook maar. Niet veel later stond ik naakt tussen de struiken. Ik

glimlachte, als Stijn nu kwam kijken dan zou hij wel opkijken. Dat voelde goed, een schone boxer. Nieuwe sokken, fris shirt. Ik werd er weer een beetje vrolijk van. Ik voelde me weer sterker. Het werd tijd om te gaan. Ik liep voorzichtig door de struiken, keek goed of niemand me zag. Daarna ging ik via de achterkant het park uit. Toch maar even op het station kijken. Wat moest ik anders? Ik kon alleen het restaurant niet in. Toch probeerde ik het chip oplaadpunt nog een keer, tegen beter weten in. Mijn pas was gewoon geblokkeerd. Geblokkeerd? Zou mijn vader mijn pas geblokkeerd hebben? Ik bekeek mijn pas nog een keer. Er was echt niets aan te zien, geen beschadigingen. Het kon bijna niet anders, hij had mijn rekening geblokkeerd. Daar ging mijn goede humeur. Mijn maag begon ook weer te knorren. Ging ik hulp vragen? Aan wie? Ik hoopte maar dat Stijn zou komen. Ik pakte mijn telefoon, zette hem aan en zag dat er een paar keer gebeld was. Ik wilde mijn voicemail afluisteren maar daar had ik niet genoeg batterij meer voor. Hij ging vanzelf uit. Ook dat nog. Ik ging terug naar het park. Ik moest weten wanneer Stijn kwam.

Ik zat al een hele tijd op een bankje bij de speeltuin. Het was er druk, veel ouders en nog meer kinderen. Een half uur geleden had een moeder alles weer ingepakt en was gegaan. Daar zat ik nu. Ze had een flesje icetea laten staan, halfvol. Ik had het in één keer leeggedronken. Het gaf me een raar gevoel. Wat was het volgende? Eten zoeken in prullenbakken? Niet aan denken. Het kwam wel goed. Stijn zou nog wel komen. Af en toe doezelde ik weg en schrok dan weer wakker van kinderen die lachten. Er kwam een man aangelopen, ik zag al van een afstandje dat hij er eentje van de nachtploeg was. Ik zag een paar moeders ook kijken. Hij liep door maar kwam ineens recht op me af.

‘Heb jij wat te drinken voor me?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Ga even halen dan.’

Ik schudde mijn hoofd en bleef langs hem af kijken, naar de speeltuin. Hij pakte mijn mouw en begon er zeurderig aan te trekken.

‘Ga nou wat halen, drinken we het samen op.’

‘Nee,’ zei ik.

‘Wat doe je hier dan?’

‘Zitten.’

‘Geef wat geld dan, dan ga ik het halen.’

‘Ik heb geen geld.’

Hij lachte. ‘Jullie hebben altijd geld. Rooie ook. Al die jonge jongens hier hebben geld. En anders laat je je daarachter toch even lekker aan je pik zuigen, dan heb je zo weer wat euro’s te pakken. Kom op, geef geld.’

‘Ik heb geen geld en ik laat niet aan mijn pik zuigen.’

Hij had mijn mouw nu echt stevig te pakken.

‘Schiet op, ga drank halen. Wij hebben al gezeik genoeg van jullie, door die praktijken. Betalen of anders oprotten uit ons park.’

‘Dit park is van iedereen,’ zei ik eigenwijs.

Hij trok me omhoog. Ik schrok en schopte tegen zijn schenen. Nu vloekte hij. Hij wilde slaan maar dat mislukte. Ik zag dat er verschillende ouders oplettend zaten te kijken. Eentje pakte al een telefoon.

‘Wegwezen jij,’ zei hij.

Ik hoorde het en rook het. Die had nog genoeg op. Als hij echt wat tegen mij wilde beginnen dan had hij geen schijn van kans. Ik rukte me los en gaf hem een duw. Precies wat ik dacht. Hij wankelde even.

‘Rot zelf op. Er spelen kinderen hier,’ siste ik.

Daarna liep ik van hem weg. Welke kant moest ik op? Ging hij me volgen? Rennen dan maar, dat hield hij nooit bij. De ouders keken me na, ze hadden nog medelijden met me ook en keken afkeurend naar die mafketel. Ik was hem al snel kwijt. Mijn hart klopte snel, mijn kop bonkte. Ik moest gaan zitten. Het draaide. Ik had echt te weinig gegeten. Ik sloot mijn ogen, hing even met mijn kop tussen mijn knieën. Langzaam kwam ik weer tot rust. Wat een idioot. Als ik Stijn zag moest ik toch eens vragen wie dat was. Stijn kende iedereen. Ik wilde meer informatie hebben, van iedereen van de nachtploeg. Ik wilde weten voor wie ik uit moest kijken en wie ik kon vertrouwen. Waarschijnlijk waren dat er niet veel. Behalve Stijn zelf dan. Waar was hij nou? Mijn maag kneep. Er zat niets in maar ik had het gevoel dat ik moest kotsen. Rare smaak in mijn mond, zweet op mijn voorhoofd. Ik stond op, ging achter het bankje de struiken in en bukte. Ik wist niet wat er uit kwam, maar het

was waterig en smaakte smerig. Nog een keer. Daarna was het op. Ik probeerde mijn mond wat te spoelen met speeksel en spuugde het uit. Mijn god, dit was smerig. Ik kwam wel tot rust. Ik dacht er even aan om terug te gaan naar mijn plek, een flinke slok rum te pakken en te gaan slapen. Beter van niet. Ik was al leeg, als ik daar nu rum in ging gooien dan kotste ik waarschijnlijk alles bij elkaar. Ik ging weer op het bankje zitten. Ik kwam langzaam tot rust, mijn maag was een stuk minder van streek en mijn hoofd bonkte ook niet meer. Ik strekte mijn benen, legde mijn armen gespreid op de rugleuning en hing mijn hoofd achterover. Ogen dicht, frisse lucht inademen.

Ik hoorde grint kraken. Ik deed mijn ogen open en zag de man op me af komen. Het was dezelfde die ik voorbij had zien komen toen Stijn hier zat. Hij glimlachte naar me. Toen hij bij het bankje was kwam hij naast me zitten.

‘Is je maatje er niet?’

Vooruit, dom doen. ‘Mijn maatje?’

‘Ja, ik heb jullie een paar keer samen zien lopen. Die jongen met dat rode haar.’

We vielen blijkbaar wel erg op.

‘Ow, ja... Die is er niet.’

‘Jammer.’

‘Ja.’

‘Is hij jouw vriendje?’

‘Gewoon.’

‘Leuk.’

“Man,” dacht ik, “ga weg.” ‘Ja,’ zei ik zo droog mogelijk.

‘Het is een leuke jongen.’

‘Ja hoor.’

‘Jij ook.’

Ik vroeg me al af wanneer hij het zou zeggen. Het was zo doorzichtig allemaal. Als antwoord haalde ik mijn schouders op.

‘Je ziet er leuk uit. Mooi shirt.’

Zijn hand lag even op mijn been. Ik trok mijn been wat terug en keek rond. Verderop zag ik een man met een jongen lopen. Die jongen had ik hier al eens vaker gezien. Zou hij ook...? Zo te zien wel.

‘Ook een leuke jongen hoor,’ zei de man naast me, ‘maar ik vind dat maatje van je leuker.’

‘Leuker?’

‘Liever. Die jongen daar heeft nogal wat kapsones.’

‘O.’

Hij begon me op mijn zenuwen te werken. Ik was moe, ik had honger en ik had genoeg problemen aan mijn kop. Daar kon ik dat gezever niet bij gebruiken. Ik zag de jongen met de man dieper het park inlopen.

‘Je weet toch wel wat die gaan doen hè?’

‘Ik kan het wel raden.’

‘Jammer dat jouw maatje er niet is.’

Ja, dat wist ik nou wel. ‘Geen idee wanneer de rooie er weer is.’

‘Geeft niet, een blonde is ook lekker.’

Weer die hand op mijn been.

‘Wat wil je?’ vroeg ik terwijl ik mijn been nog verder opschoof.

Hij kwam dichterbij me zitten.

‘Gewoon, aftrekken,’ zei hij dicht bij mijn oor. ‘Meer niet.’

‘Gewoon aftrekken?’

‘Vind ik heerlijk, als zo’n mooie jongen mij aftrekt.’

Ik zweeg. Dat was het dus wat Stijn met hem had gedaan. Ik vermoedde het al wel, maar nu wist ik het zeker. Ik voelde zijn vingers in mijn nek.

‘En ik wil jouw piemel zien. Vast een hele mooie.’

Zijn gezicht kwam nog dichterbij.

‘We gaan niet zoenen,’ zei ik direct.

Hij trok zijn gezicht wat terug. ‘Nee, natuurlijk niet.’

Het bleef even stil.

‘Nou,’ zei hij, ‘wat denk je er van?’

Ik strekte mijn benen en keek naar mijn schoenen.

‘Je kunt het geld vast goed gebruiken.’

Mijn schouders schokten een keer.

‘Durf je niet? Eerste keer? Ik help je wel.’

‘Wat betaal je?’

‘Twintig euro.’

‘De Rooie had veertig.’

Hij grinnikte. ‘Meteen zakelijk, je bent niet gek.’

‘Nee,’ zei ik. ‘Ik ben niet gek.’

'Veertig,' zei hij als bevestiging.
Ik stond op en begon te lopen, zonder verder iets te zeggen.
Hij volgde. Een paar stappen verder pakte hij mijn arm.
'Hier de struiken in, in het midden is een prima plekje.'

Chapter 8

Ging ik dit echt doen? Hij liep al twee stappen tussen de struiken. Ik keek beide kanten op of er niemand aankwam en ging toen achter hem aan. Ik herkende de plek wel, dat was blijkbaar het vaste plekje van Stijn. Of van hem. Hij draaide zich om en glimlachte. Ik bleef strak kijken. Daar ging mijn maag weer, mijn hart bonkte. Hij raakte mijn arm aan, streelde me.

‘Rustig maar, ontspan.’

Zijn hand ging in zijn broekzak.

‘Hier, twintig nu, twintig straks. Eerlijk is eerlijk.’

Ik knikte en stopte het meteen weg. “Eten,” dacht ik, “straks eten!”

Hij pakte me vast en knuffelde me.

‘Je bent zo mooi,’ zuchtte hij.

Daarna werd hij toch wat directer. Hij stuurde mijn hand naar zijn kruis. Ik streek over zijn broek, hij was al keihard. Ik bleef wrijven.

‘Ja, lekker,’ fluisterde hij. ‘Haal hem er maar uit als je wil.’

O, had ik een keus? Dan wreef ik nog even door.

‘Pak hem, haal hem er uit,’ zei hij.

Ik moest. Ik had zijn geld aangenomen, dus ik had daardoor met alles ingestemd. Ik maakte zijn broek los, zijn sjieke pantalon zakte meteen naar zijn enkels. Hij had de rand van zijn boxer al vast en sjoerde die een stuk naar beneden. Ik moest kijken, of ik wilde of niet. Flinke pik, maar dat had ik al gevoeld. Ik dacht aan Ralf, aan de keer dat we samen in mijn tuin gelegen hadden. Ik kon wel raden wat hij lekker zou vinden. Ogen dicht, aan Ralf denken. Ik pakte hem vast, speelde wat treiterend met zijn voorhuid. Net over de rand van zijn eikel en weer terug. Hij kreunde. Ik voelde zijn hand aan mijn broek. Mijn gulp ging open, mijn boxer wat naar beneden. Ik was nog zo slap als het maar zijn kon. Hij voelde, zijn vingers speelden met mijn piemel. Ik trok hem gewoon door.

‘Laat me kijken,’ zuchtte hij hitsig.

Hij liet me wat los en keek.

‘Wat een mooie.’

Zijn vingers probeerden hem hard te trekken. Dat lukte niet echt. Ik concentreerde me nu op die van hem. Hoe sneller hij klaarkwam, hoe sneller dat dit voorbij zou zijn. Ik liet mijn duim en wijsvinger als een ringetje over de rand van zijn eikel stuiten, in een aardig tempo.

‘Ja, lekker snel,’ zei hij gehaast.

Ik voelde zijn vingers nog steeds friemelen.

‘Wil hij niet hard worden?’

‘Ik ben moe,’ zei ik.

‘Wacht maar,’ zei hij.

Hij zakte door zijn knieën en keek glimlachend naar boven.

‘Het moet voor jou ook lekker zijn.’

Daarna zoog hij mijn slappe piemel naar binnen. Mijn god. Zijn warme zachte mond zoog er zachtjes aan, zijn tong ging rond mijn eikel. Die zat nog veilig onder mijn huid.

‘Toe maar jongen, laat je maar gaan.’

Ik sloot mijn ogen, probeerde aan Ralf te denken. Dat lukte me niet echt. Het gekreun van hem hield me bij waar ik was. Hij haalde hem een stukje uit zijn mond, zoog door op mijn eikel. Zachtjes. Zijn hand trok me af, voor zover dat ging. Mijn handen lagen op zijn hoofd. Hij had mijn broek al een stuk lager geduwd. Hij kneep met beide handen in mijn billen.

‘Laat maar,’ zei ik, ‘het lukt niet echt. Hoeft ook niet.’

‘Is goed, geeft niet.’

Hij bleef aan mijn piemel zuigen en begon zichzelf af te trekken. Hij zat nu op zijn knieën. Hij zoog en snoof door zijn neus. Eén hand bleef in mijn bil knijpen. Hij had een vinger in mijn bilnaad zitten. Heel even raakte hij mijn anus aan. Daar kreunde hij van. Ik keek naar beneden, zag mijn piemel in zijn mond. Mijn anus werd gemasseerd. En zijn andere hand bleef maar te keer gaan om zijn pik. Of ik wilde of niet, ik zwol een beetje op. Hij liet hem even uit zijn mond glijden. Hij stak half-hard een beetje naar voren.

‘O jongen, die wil ik nog eens helemaal stijf zien.’

Ik zuchtte maar een keer.

‘Lekker hè?’ vroeg hij en zoog me weer naar binnen.

Ik gaf nog maar een kreun. “Schiet op,” dacht ik.

Zijn hand ging sneller, hij kneep wat harder in mijn kont. Ineens zoog hij me helemaal zijn mond in en zoog nog wat harder. Hij hield zijn adem in en ik zag zijn pik spuiten. Een straal of vier kwam in het zand terecht. Even liet hij mijn half stijve pik gaan. Hij hijgde en keek naar boven.

‘Nu jij,’ zei hij en had me al weer in zijn mond zitten.

‘Nee,’ zei ik, ‘hoeft niet.’

‘Toe maar, het mag wel.’

‘Nee, laat maar.’

‘Trek je maar zelf af, als dat beter gaat.’

‘Nee, hoeft niet.’

‘Tientje extra,’ hijgde hij. ‘Ik wil je zo graag zien komen.’

Ah, zo werkte dat dus.

‘Ik weet niet of het lukt.’

‘Probeer maar,’ zei hij veel te lief.

Ik begon me af te trekken. Dat hielp. Ik had het ook al een dag of wat niet meer gedaan. Hij liet me los, ik sloot mijn ogen. Ik voelde hem kijken. Hij deed mijn shirt nog wat omhoog, ik stond nu bijna helemaal naakt. Ik trok me traag af, liet mijn voorhuid het werk doen.

‘Zo mooi,’ zuchtte hij.

Ik was nu helemaal hard. Ik hoorde hem bewegen en voelde ineens zijn mond weer om mijn eikel.

‘Laat je maar gewoon gaan jongen.’

Ik trok wat sneller, en nog sneller. Ik wilde klaarkomen. Ik wilde er van af. Het tintelde al, mijn ademhaling ging hijgend.

‘Ik kom bijna.’

Hij zoog me nog wat verder naar binnen, ging met zijn tong over het toompje onder mijn eikel. Ik zuchtte nog een keer, trok mijn huid strak naar achteren en spoot mezelf leeg. Ik hoorde hem gesmoord en tevreden kreunen.

Ik liet mijn pik los en keek naar beneden. Hij liet hem uit zijn mond glijden. Ik zag hem slikken.

‘Dat was zo lekker,’ zei hij zacht.

Mijn shirt was al gezakt, ik trok mijn broek weer omhoog. Hij ging door zijn knieën en trok zijn broek aan. Zijn hand ging weer in zijn zak. Hij gaf me nog een keer twintig euro. Hij zag me kijken en glimlachte. Zijn portefeuille kwam uit de binnenzak van zijn jasje. Daar kwam nog een tientje uit. Ik nam het aan en stopte het meteen weg.

‘Dank je wel,’ zei hij. ‘Je bent echt lekker.’

Ik knikte een keer en draaide me om. Wegwezen hier. Niet meer kijken, doorlopen. Ik sloeg wat takken opzij en liep daarna meteen naar de uitgang van het park. De stad in, eten. En wat drinken. Ik had een droge keel.

Ik zat verdwaasd aan een tafeltje in de Mc Donalds. Voor me een dienblad met flink wat eten erop. Friet, broodje kipburger, een bak sla. Vitamines. Nooit gedacht dat ik daar aan zou denken, laat staan dat ik er zin in had. Behoefteloos had ik zelfs. Ik nam een flinke slok cola. Daarna ging ik traag eten. Ik was eerst naar het toilet geweest en had flink mijn handen gewassen. Niet aan denken, anders had ik geen zin meer in eten. Mijn honger won het. Ik at door, terwijl ik alles nog eens door mijn gedachten liet gaan. Wat had ik gedaan? Ik had hem even afgetrokken, maar verder had hij het gedaan. Maar hij had me bijna helemaal uitgekleet en me gepijpt. Ik had mezelf voor hem afgetrokken en was klaargekomen in zijn mond. Voor geld. Ik was pas drie dagen van huis en ik had seks gehad voor geld. Ik baalde van mezelf. Ik voelde me smerig. Het leek alsof iedereen naar me zat te kijken hierbinnen. Ik had iets minder dan vijftig euro over. Ik moest eens zuinig gaan doen, anders was het zo op. Morgen zaterdag, dan zouden we op vakantie gaan. Dat had ik in ieder geval gehaald. Ik wist nog niet wat ik wilde. Dat ging ik ook nog niet beslissen. Kon ik eigenlijk wel naar huis? Mijn vader zou woest zijn, dat wist ik zeker. Ik at mijn laatste beetje salade op en dronk mijn beker verder leeg. Ik had genoeg gegeten, misschien zelfs te veel. Het was druk binnen. Ik stond op, gooide mijn rotzooi weg en vertrok. Terug naar het park. Stijn had gezegd dat hij nog zou komen, dus wilde ik er zijn.

De speeltuin was bijna leeg. Ik ging met een omweg naar onze plek toe. Ik wilde niet dat die ene gek me tegen zou komen. Dan zou hij me niet met rust laten, dat wist ik zeker. Ik kwam er veilig aan, voor de zekerheid keek ik nog even rond voor ik me tussen de struiken wurmde. Ik kwam aan op onze plek en zag dat Stijn er al was. Hij zat met zijn rug naar me toe.

'Hoi,' zei ik vrolijk toen ik me door de laatste takken heen wurmde.

Hij draaide meteen zijn hoofd om en keek me aan. Hij keek kwaad. Hij stond op, zette de twee stappen naar me toe en sloeg me keihard met zijn vuist in mijn gezicht.

'Au! Godverdomme, wat heb jij ineens?'

'Je zou niet in dat stuk park komen.'

Ik rook bloed. Ik voelde met mijn hand aan mijn neus en voelde bloed. Ik keek, mijn hand was rood.

'Ik kwam die vent net tegen. Hij was onder de indruk van je.'

Ik keek schuldig.

'Hij heeft je godverdomme gepijpt zei hij.'

'Ik had geen geld meer.'

'Dan vraag je geld aan mij. Je hebt al genoeg voor mij betaald.'

'Ik had al een dag niet gegeten.'

'Dan nog! Ik had je verboden daar heen te gaan.'

'Waarom? Je doet het zelf ook.'

'Dat zijn mijn zaken.'

'Dit slaat nergens op.'

'Jarno, die gasten zijn link. Je weet het nooit. Voor hetzelfde geld had je de verkeerde en heb je problemen. Je zult niet de eerste zijn die met een vent de struiken in gaat en dat je ineens gedwongen wordt dingen te doen die je niet wil. Staat er ineens nog een vent bij, weet je wel. Twee maanden geleden is er nog eentje helemaal in elkaar geslagen hier.'

Mijn mond viel open.

'Jezus, jij leest echt nooit kranten hè?'

'Nee, niet vaak.'

Stijn zuchtte. 'Ik kende die jongen. Het bloed zat aan zijn reet. Zonder condoom ja. Binnenkort gaan ze hem testen, dat weet hij of hij er wat aan overgehouden heeft, als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Jezus.'

'Jarno, ik meende het. Dat mag jou niet gebeuren. Je bent te onervaren hier. Had je condooms bij je?'

'Sorry.'

'Niet geaccepteerd,' zei hij kwaad. 'Je gaat nu weg. Ik wil je hier niet meer zien. Neem je rugzak mee.'

'Waar moet ik dan heen?'

‘Naar huis.’

Het bloed liep langs mijn arm ondertussen. Stijn pakte mijn rugzak, keek erin en trok mijn boxer eruit. Ik ving hem en duwde hem tegen mijn neus. Stijn maakte mijn rugzak dicht en gooide die ook naar me toe.

‘En nou wegwezen. Ik ga zo ook weer naar huis.’

Ik wilde nog wat zeggen maar zag aan zijn gezicht dat hij het meende. Ik wist ook niet wat ik moest zeggen. Ik draaide me om, deed voorzichtig bij het pad en liep toen weg.

Ik had eerst op een verborgen bankje met mijn hoofd achterover gezeten en mijn neus dichtgeknepen. Toen het bloeden stopte ging ik het park uit. Stijn was er nog, ik had hem in ieder geval niet zien lopen. Het was nog vroeg in de avond. Ik had even geen opties meer. Mensen verklaarden me voor gek en Stijn was laaiend. Ik had het gevoel dat niemand me snapte. Op eentje na dan.

Het was een eindje lopen, maar ik was er. Het tehuis van Ruben. De man achter de receptie was gelukkig even ergens mee bezig, ik was snel doorgelopen en kwam nu op de afdeling van Ruben. Lianne zat in haar kantoortje en zag me. Ze schrok. Ze stond meteen op en kwam naar me toe.

‘Wat zie jij er uit. Wat is er gebeurd?’

‘Klap gehad.’

‘Jezus. Kom mee.’

Ze sleepte me het keukentje in. Ze maakte een washandje nat en veegde voorzichtig mijn gezicht schoon. Ik zag de bruine vlekken van mijn opgedroogde bloed.

‘Waar ben je geweest?’

‘Niets bijzonders.’

Ze pakte mijn kin en keek me strak aan. ‘Jarno, jouw ouders hebben gebeld en gevraagd of je hier geweest was. Je bent al sinds woensdag niet meer thuis geweest. Ik heb beloofd ze te bellen als ik je hier zou zien. Waar ben je geweest? Bij dat vriendje van je?’

‘Nee, die weet niet eens dat ik thuis weg ben.’

‘Waar slaap je?’

‘Bij een vriend,’ loog ik voor de helft.

Was Stijn nog een vriend?

‘Dan heeft die geen douche zeker. Je stinkt Jarno, naar grond.’

Ik zuchtte.

‘Jarno, waar slaap je?’

‘Buiten.’

Lisanne schudde haar hoofd. ‘Wat is er allemaal gebeurd?’

‘Hij is helemaal gek. Er valt niet met hem te praten. Ik mag het huis niet meer uit en hij wil dat ik mee ga op vakantie. Ik moet er echt niet aan denken.’

Ze schudde haar hoofd.

‘Ga je nu met mijn ouders bellen?’

Ze knikte en glimlachte. ‘Pas als je weer weg bent. Ruben mist je.’

‘Ik ga naar hem toe.’

Ze dacht na. ‘Eerst douchen. Je stinkt. Je mag hier wel even douchen als je wil.’

‘Kan dat?’

‘Van mij wel. Ik ben hier vanavond toch alleen. Niemand die er wat van kan zeggen.’ Ze lachte. ‘Weet je wat? Ik maak een vrijwilliger van je. Heb je zin om Ruben in bad te doen?’

‘Met Ruben in bad?’

‘Hij gaat het te gek vinden, dat weet ik zeker.’

Ik glimlachte.

‘Nou, ga naar hem toe, laat ik het bad vollopen. Ik kom jullie zo wel halen.’

Ik liep de woonkamer in. Ruben zat in zijn stoel naar buiten te kijken.

‘Ruben,’ zei ik toen ik naast hem stond.

Hij reageerde meteen. Ik ging voor hem zitten, pakte zijn handen vast. Hij kraaide. Ik gaf hem een kus, ik kreeg er meteen eentje terug. Ik knuffelde hem. Zijn handen graaiden, hij was onrustig. Ik hield hem vast, suste hem. Hij bleef klanken uitstoten, probeerde mijn rug te aaien. Lisanne kwam naar ons toe.

‘Kom,’ zei ze vrolijk tegen Ruben, ‘in bad.’

Ruben lachte. Samen reden we hem naar de badkamer. Er hing een stoel naast. Lisanne deed zijn pantoffels uit en zijn sokken. Daarna sjoerde ze zijn shirt over zijn hoofd.

‘We zetten hem zometeen in die stoel en takelen die in bad. Je kunt er bij gaan zitten en hem wassen.’

‘Oké.’

Ze maakte zijn broek los en trok hem uit.

‘Als je met hem in bad gaat zitten zou ik wat kleren uittrekken als ik jou was.’

Ik keek ongemakkelijk waardoor ze lachte.

‘Ik ga straks hoor, dan mag je jouw onderbroek uitdoen.’

Ik glimlachte.

‘Preuts manneke.’

‘Nou!’

Ik begon mijn schoenen los te maken, deed mijn shirt en broek uit. Ondertussen was zij bezig om Ruben zijn boxer uit te trekken. Ik was verbaasd. Flinke jongen geworden. Ruben keek naar mij en kraaide.

‘Til je even mee?’

Ik stond op mijn sokken en in mijn boxer naast hem. Samen tilden we hem in de andere stoel. Lianne bond hem om zijn middel vast.

‘Niet losmaken, als hij onderuit glijdt dan heb je een probleem.’

‘Oké.’

‘Die knop zet het bubbelbad aan. Is goed voor zijn spieren.’

Ruben kraaide, zijn handen graaiden naar me toe.

‘Knuffel?’ lachte ik.

Ik boog voorover en hield hem vast.

‘Lief,’ zei ik.

‘Lief,’ zei Ruben.

Hij had me stevig vast in mijn nek, gaf me een kus. Ik streelde zijn rug en zijn schouder. In mijn ooghoek zag ik iets groeien. Mijn god. Lianne zag me kijken.

‘Niet van schrikken. Hij is een gezonde jongen in de pubertijd. Al heeft hij er geen echt besef van. Dat oerinstinct gaat gewoon door.’

‘Maar...’

Lianne lachte. ‘Hij zegt niet voor niets lief tegen je. Het is geen verliefdheid of zoiets. Denk ik. Zoiets kun je niet weten. Maar jij bent een van de weinigen waar hij vertrouwen in heeft, gevoel voor heeft.’ Ze glimlachte. ‘Hij heeft geen besef van verschil in jongetjes en meisjes. Dit is gewoon zijn gevoel.’

Ik voelde me niet gemakkelijk.

'Het voelt misschien raar. Je hoeft er verder ook niets mee te doen. Knuffel is meer dan genoeg.'

'Oké.'

'Goed, daar gaat ie.'

Ik liet Ruben los onder zijn protest. Het stoeltje slingerde.

'Hou zijn hand maar vast.'

Ik pakte zijn hand, mijn duim wreef over zijn vingers. Mijn andere hand aaide zijn schouder. Langzaam zakte de stoel in het bad. Ruben zakte in het water.

'Niet schrikken als hij straks wegzakt. Het warme water en de bubbels ontspannen. Meestal valt ie in het begin in slaap.'

De stoel stond op de bodem. Lianne aaide een keer over zijn hoofd.

'Nou, je past er zo wel bij denk ik? Ik kom straks nog wel even om de hoek kijken of alles goed gaat. Rode knop is alarmbel. Dan kom ik meteen.'

'Oké.'

Lianne ging en deed zachtjes de deur dicht. Ik deed mijn sokken uit en mijn boxer. Ik stond naast het bad en zag Ruben kijken. Hij lachte. Ik stapte voorzichtig in het bad. Lekker warm water. Ruben spartelde een keer. Hij zat tot halverwege zijn borst in het water.

'Ja!'

Ik glimlachte.

'Lief.'

'Ja, Ruben is lief.'

'Ja.'

Ik slikte. Dit ging niet goed. Ik voelde mijn ogen branden. Ik boog voorover en pakte hem vast. Mijn gezicht in zijn hals, hij mocht niet zien dat ik huilde. Als hij dat merkte dan raakte hij misschien in paniek. Ik aaide zijn schouders, zijn arm. Ik voelde zijn hand over mijn rug gaan. Hij kwam tot rust. Achter zijn stoel zat de knop op de rand. Ik zette het bubbelbad aan. Dat maakte een behoorlijke herrie. Ik snifte, dat kon hij toch niet horen. Ruben had niets in de gaten en aaide me. Opvallend rustig. Ik ontspande. Er liepen nog wat tranen over mijn wangen, maar dat werden er steeds minder. Naast ons lag een spons en een fles badschuim. Straks, nu eerst even die luchtballen hun werk laten doen. Ik ging tegen hem aan liggen, ik zat op mijn knieën voor hem en lag met mijn hoofd op zijn

borst. Ruben schoof wat naar beneden, zijn buik raakte mijn borst. Ik kreeg een ongecontroleerde klap tegen mijn hoofd, maar dat vond ik niet erg. Daarna streelde hij mijn rug weer. Ik kon nergens bij, behalve zijn zij en zijn heup. Ik aaide hem rustig en dat hielp. Zowel hem als mij. Het was op het bubbelbad na helemaal stil. Hij zuchtte. Ik kreeg een kus op mijn hoofd. Ik zou zo uren kunnen blijven liggen. Het was raar. Ruben genoot. Ik ook. Wat er ook gebeurde, hij was mijn lieve broertje.

‘Wassen?’ vroeg ik na een tijdje.

Ruben kraaide. ‘Ja!’

Goede gok, jongen. Of wist hij wat ik vroeg? Ik zette de bubbels uit en pakte de spons en het badschuim. Ik waste zijn schouders, zijn borst. Zijn hand streek langs mijn gezicht. Ik zat op mijn knieën voor hem en waste zijn armen. Opvallend, als ik een arm waste hield hij die bijna stil. Ik liet de spons vallen en begon zijn arm en zijn hand te masseren. Ruben deed zijn ogen dicht, alleen zijn voeten trappelden wat, langzaam door het water. Zijn tenen raakten mijn kruis. Hij kraaide. Ik pakte zijn andere arm en deed hetzelfde. Hij had zachte handen, dat was me nog nooit eerder opgevallen. Meestal waren die bezig, maar nu had hij bijna slappe vingers. Hij stootte een langzame klank uit, een kreun bijna. Zijn mond hing half open. Hij keek naar me. Ik glimlachte.

‘Nu je rug,’ zei ik.

Ik hing wat voorover, trok zijn schouders naar me toe en waste zijn rug. Rustige draaiende bewegingen. Zijn hoofd duwde tegen mijn borst. Af en toe voelde ik een aai over mijn borst of mijn buik. Er prikte een vinger in mijn navel, ik schoot geschrokken en lachend terug. Ruben lachte nog harder.

‘Mij een beetje kietelen hè?’

‘Ha!’

Ik masseerde zijn schouders, probeerde voorovergebogen nog een stuk van zijn rug mee te nemen. Zijn hand gleed langs mijn heup, sloeg zacht tegen mijn borst. Weer had hij mijn navel te pakken. Ik lachte.

‘Ey! Gekkie. Niet doen.’

Ruben had door dat hij iets speciaals deed. Hij probeerde het weer. Lachend duwden we elkaar.

‘Ssst,’ suste ik hem en gaf hem een kus. ‘Rustig maar.’

Ik stond op mijn knieën voor hem en sloeg mijn armen om hem heen. Mijn vingers drukten zachtjes in zijn rug, van boven naar beneden en weer terug. Hij was weer wat rustiger, hij streelde mijn buik. En lager. Daar vonden zijn vingers wat. Ik merkte dat hij dat interessant vond. Hij pakte hem zelfs even vast. Ik kreeg een kus op mijn borst. Hij kraaide en kneep. Toen voelde ik pas waarom. Ik werd stijf, en flink ook. Ik schrok, wilde meteen zijn hand weghalen. Dat moest ik niet doen. Daar zou hij van schrikken, hij was net zo ontspannen. Ik pakte zijn hand en haalde hem van me af.

‘Niet doen,’ zei ik zachtjes en zo lief mogelijk.

‘Ja!’

Hij probeerde het weer. Door het water heen zag ik dat hij ook opgewonden was. Ik slikte. Dit was niet goed. Ik ging iets verder van hem afzitten. Lianne klopte op de deur. Ik zakte iets verder in het water. Ze keek om de deur.

‘Gaat het?’

‘Ja,’ zei ik.

‘We zullen het bad leeg laten lopen en hem afsproeien.’

‘Straks.’

Ze hoorde het aan mijn toon dat er iets was.

‘Gaat alles goed?’

‘Jawel,’ zei ik met een rode kop.

Ruben kraaide.

‘Probleempje?’ vroeg Lianne. ‘Had hij weer een eh...?’

‘Ja. Ik deed niets, echt. Maar ineens...’

‘Rustig maar Jarno, ik zei toch al dat zoiets gewoon kan gebeuren.’

‘Ja...’

‘Nou, als jij het bad leeg laat lopen, dan sproei ik hem zometeen af.’

‘Ehh...’

‘O, preuts manneke. Moet ik buiten even wachten?’

‘Ja, eh... Doe maar.’

Ze grijsde en ging naar buiten. Ik liet het water weglopen en hield Ruben nog even vast. Hij kreeg een kus op zijn voorhoofd. Daarna zette ik de douchekop aan, spoelde me af en stapte uit bad. Ruben graaide achter me aan.

‘Ik blijf hier,’ zei ik.

Ik pakte een handdoek en droogde me snel af. Ik had net mijn boxer aan toen Lisanne weer klopte.

‘Ja, kom maar,’ zei ik.

Lisanne kwam binnen en ging meteen Ruben helpen. Ik voelde me ongemakkelijk, schuldig bijna. Het was raar allemaal.

‘Je bent stil,’ zei Lisanne.

‘Ja.’

‘Pak even een handdoek, help me even mee.’

Ik pakte er eentje van de stapel en begon hem af te drogen. Dat vond hij lekker en dat was ook wel weer te zien.

‘Flinke jongen,’ zei ze toen hij stil bleef zitten om afgedroogd te worden.

‘Ja, inderdaad,’ zei ik met een blik naar benden.

‘Ook daar ja,’ lachte ze.

Ruben lachte, graaide met zijn hand naar zijn kruis. Hij liet zijn hand er op liggen, zijn vingers friemelden wat. Zachter werd hij er niet van.

‘Vind jij dat nou niet ongemakkelijk?’ vroeg ik.

‘Nee, het is mijn werk. En als je weet dat het gewoon een natuurlijke reactie is op prikkels, dan is er niets mis mee. Jij wel?’

‘Beetje. Het is gewoon mijn broer.’

Ze glimlachte en we kleedden hem verder aan. Pyjama maar meteen.

‘Leg je hem mee in bed?’

‘Is goed,’ zei ik.

Ik trok snel de rest van mijn kleren aan en tilde hem mee in zijn stoel. Samen legden we hem in zijn bed.

‘Ga er nog maar even bij liggen, hij slaapt snel na zo’n bad.’

Ik kroop er bij en hield hem vast. Ruben zuchtte en gaf me iets van een kus. Zijn hand streelde mijn rug, mijn zij. Hij was het bad nog niet vergeten leek het wel. Even kort zocht hij mijn kruis en aaide kort. Lisanne glimlachte.

‘Oerinstincten, oerinstincten,’ zei ze.

Ik schaamde me. Ruben sloot zijn ogen en niet veel later sliep hij. Ik gaf hem nog een kus en kroop toen voorzichtig uit bed. We keken nog even en gingen toen de gang op.

‘Hij is lief,’ zei ze.

‘Ja,’ zei ik.

‘Gebeurde dat net in bad ook?’
‘Wat?’
‘Dat hij je daar vastpakte.’
Ik knikte.
‘Je kijkt er moeilijk bij.’
‘Het kan toch niet? Hij is mijn broer.’
‘Jarno, Ruben weet niet wat hij doet. Tenminste, niet zoals wij denken hoe iets moet. Hij volgt gewoon zijn instinct. Hij merkt iets en wil weten.’
‘Ja, maar...’ Ik werd weer rood.
Ze glimlachte. ‘Reageerde jouw lichaam?’
‘Behoorlijk.’
‘Ook jij bent een gezonde jongen, Jarno. Dat hou je niet tegen.’
‘Maar...’
‘Bekijk het zo: ben blij dat je dat kreeg. Hij voelt van alles, misschien helpt het hem wel dat hij nu voelt en heeft gezien dat het bij anderen ook zo is. Je weet nooit wat er nou wel of niet in dat koppie rondgaat.’
‘Misschien.’
‘Hé, zit er niet zo over in. Zit goed. Ik vind het mooi wat je allemaal met hem doet en wat dat doet met hem.’
Ik gaapte.
‘Volgens mij moet jij ook zo eens gaan slapen.’
‘Ik denk het.’
‘Hoe graag ik ook zou willen, ik kan je niet hier laten slapen. Sorry.’
‘Hoeft ook niet.’
Ik stond op, pakte mijn rugzak en hing hem over mijn schouder.
‘Bedankt voor het douchen.’
‘Bedankt voor de hulp. Ik heb moeite om je te laten gaan.’
‘Ik red me wel, echt.’
‘Ik zal zeggen dat je er goed uit zag.’

Dat zei ik nou wel, dat ik me wel zou redden, maar waar moest ik nu naar toe? Ik had even geen idee waar ik een andere slaapplek moest gaan zoeken. Zonder er bij na te denken liep ik terug richting het park. Misschien kwam ik onderweg wat tegen. Die oude fabriek misschien. Ik liep rustig door,

maar echt op mijn gemak voelde ik me niet. Het was al donker. Langer bij Ruben gebleven dan ik dacht. Ruben. Raar allemaal. Lianne had wel gelijk, hij was gewoon op zijn manier nieuwsgierig. Ik moest er verder maar niets achter zoeken. Ook niet dat ik zelf een stijve kreeg. Het klopte ook wel, dat ding ging af en toe gewoon zijn eigen gang. Ik zag de fabriek al staan. Er stond een hek omheen, maar ik had al snel een gat gevonden. Ik kroop er doorheen, het was duidelijk dat ik niet de eerste was die dat deed. Bij een deur die op een kier stond bleef ik staan. Ik slikte. Het zag er onheilspellend uit. Veel anders dan overdag. En als dat gat in dat hek al zo groot was... Zou er al iemand binnen zijn? Ik zette een stap naar binnen, er knarste meteen iets onder mijn schoen. Ik stond meteen stil. Dit gebouw was onoverzichtelijk, ik kon beter een keer overdag gaan kijken. Ik liep terug, kroop weer door het hek. Stijn kon boos zijn wat hij wilde, ik ging gewoon weer op onze plek slapen. Morgen keek ik wel verder.

Het was donker in het park maar mij verrasten ze niet meer. Ik had een pad achterom ontdekt. Altijd uitkijken, als ik het paadje kende dan waren er meer die dat wisten, het lag er niet voor niets. Ik bereikte onze plek zonder iemand tegen te komen. Ik hoorde ze wel. Gelukkig ver genoeg weg. Er werd wat gelachen, iemand boerde. Ze hadden plezier, waarschijnlijk genoeg drank dus. Ze deden hun best maar, ik lag hier goed. Ik draaide me verder in de deken en sloot mijn ogen. Ik zag Ruben weer voor me. Langzaam viel alles wel een beetje op zijn plek in mijn hoofd. Al dachten mijn ouders dat hij al jaren stabiel was, gewoon dezelfde, mij verbaasde hij steeds weer opnieuw. Ongemerkt glimlachte ik. Hij was lief, mijn broertje. Ik draaide me op mijn andere zij. Morgen daar maar weer eens heen gaan. Gewoon weer iedere dag bezoeken, nu had ik de kans. Er knakte een tak. Ik zat meteen rechtop. Dat kon maar één ding betekenen. Ik luisterde, er kwam inderdaad iemand dichterbij, door de struiken heen. Mijn rugzak had ik al in mijn hand, eventueel kon ik daar een klap mee verkopen. Ik tuurde en zuchtte toen opgelucht. Het was Stijn. Tegelijk wist ik dat ik een probleem had. Dat kostte me wel mijn slaapplek. Stijn zag me en bleef staan. Hij zou wel kwaad worden als hij zag dat ik toch weer op zijn plek sliep. Maar hij zei niets.

Chapter 9

'Sorry,' zei ik.

'Schuif op,' zei hij kort.

Ik maakte plaats, vouwde de deken verder open en ging op de rand zitten. Stijn ging in het midden liggen.

'Kom liggen en hou die deken dicht. Ik krijg het koud.'

Ik ging liggen, trok de deken over ons heen keek hem aan.

'Ik dacht dat het goed ging,' zei hij. 'En dan ontploft ie ineens toch weer. Kankerzooi.'

Zijn stem trilde. Ik lag op mijn zij en zag een traan lopen. Ik sloeg mijn arm om hem heen en hield hem dicht tegen me aan. Toen brak hij.

'Sorry voor vanmorgen,' zei hij na een paar minuten.

'Het is goed. Ik snap het wel.'

'Ja?'

'En nee. Je doet het zelf ook.'

'Dat is mijn fout. Jij moet niet dezelfde maken.'

Hij pakte een rand van de mouw van zijn shirt, hield het tegen zijn oog en depte. Daarna sloot hij zijn ogen. Ik aaide over zijn schouder, een stukje van zijn rug. Zoals ik zo vaak deed bij Ruben. Stijn ontspande, tot hij mijn hand wegduwde.

'Slapen, Jarno.'

'Truste.'

Hij draaide zich om. 'Truste.'

Ik was blij dat ik kon blijven. Stiekem was ik ook blij dat hij terug was. Ik had hem nodig, ik voelde me veiliger met hem in mijn buurt. Ik sliep een stuk beter. Stijn niet, die lag nog een paar keer te draaien. Ik was de deken een paar keer kwijt. Ik vond het niet erg, al voelde ik meteen de kou op mijn rug als het wegschoof. Ik draaide me met mijn rug naar hem toe, hield

de deken voor me vast en viel in slaap. Het was weer stil in het park, gelukkig.

Stijn maakte me wakker. Hij wurmde zich tussen dekens uit en daar werd ik wakker van.

‘Sorry,’ zei hij glimlachend.

Hij stond op, liep een stuk de struiken in en kwam even later weer terug.

‘Man, wat moest ik pissen.’

Ik grinnikte.

‘Meteen opstaan maar?’

‘Hoe laat is het?’

‘Half zeven.’

‘Zo laat al?’

‘Je sliep als een blok.’

Ik rekte me uit en gaapte.

‘Je ruikt lekker trouwens, waar ben je geweest?’

‘Bij mijn broertje.’

‘In dat tehuis?’

Ik knikte. ‘Ik heb hem in bad gedaan, ben er bij gaan zitten.’

‘Heeft hij zoveel hulp nodig?’

‘Hij kan niets zelf.’

‘Niets?’ vroeg Stijn verbaasd.

‘Niets. Hij is spastisch.’

‘Lijkt me erg.’

‘Hij weet niet beter.’

Stijn keek en zei niets meer. Ik zag hem denken.

‘Ontbijtje?’ vroeg ik.

‘Station?’

‘Iets goedkopers alsjeblieft, ik heb een geldprobleem.’

‘Rich Boy heeft een geldprobleem?’

‘Waarom denk je anders dat ik dat gisteren heb gedaan? Mijn pas is geblokkeerd.’

‘Da’s kut.’

‘Sorry.’

‘Waarvoor?’

‘Dat we niet kunnen ontbijten op het station.’

‘Doe normaal. We verzinnen wel iets. Kom op.’

Een uur later zaten we buiten het winkelcentrum op een muurtje, met wat brood en goedkope drinkyoghurt.

‘Is toch ook goed dit?’
‘Ja hoor,’ glimlachte ik. ‘Misschien nog wel lekkerder ook.’
‘Niet overdrijven Jarno.’
We keken elkaar lachend aan.
‘Ik had gisteren gezeik in het park,’ zei ik.
‘Met wie?’
‘Geen idee, vies typ.’
‘Wacht, laat me raden. Je moest drank gaan halen en hij mist een voortand? Laatste tijd heeft hij een lichtblauwe trui aan.’
‘Ja die.’
‘Kijk uit voor hem. Linke gast. Die is echt de weg kwijt. De rest moet hem ook niet. Er is een erecode dat je drank samen deelt, maar als je niet uitkijkt naait hij er tussenuit met de fles. Af en toe nog flink agressief ook nog.’
Ik keek naar Stijn.
‘Ja, zoiets als mijn pa misschien. Al is deze alle dagen de weg kwijt.’
‘Nog meer mensen waar ik voor uit moet kijken?’
‘Nee, hij is wel de ergste. De rest kan ook moeilijk doen, maar dat komt dan omdat ze je niet kennen.’
‘Dat heb ik meteen de eerste avond al gemerkt.’
Stijn lachte. ‘Jij kwam echt recht van huis toen hè?’
‘Ja.’
‘Respect dat je gebleven bent.’
‘Ik weet niet wat ik gedaan zou hebben als ik jou niet was tegen gekomen.’
‘Ze hebben het niet zo op de hoertjes in het park.’
‘De hoertjes?’
Stijn zuchtte en schudde lachend zijn hoofd. ‘Jongens die het met mannen doen voor geld. De meesten komen daarvoor en zijn dan weer weg. Vaak dure kleren, dikke klokjes aan de arm. Of zwaar aan de drugs.’
‘Weten ze het van jou?’
‘Geen idee. Zal wel. Ze weten veel van elkaar.’
Ik knikte en nam nog een slok van de yoghurt. Ik trok een vies gezicht.
‘Zoete troep.’
‘Het vult, Jarno, daar gaat het om.’
We lachten weer.

'En verder valt de groep wel mee, echt. Je moet alleen uitkijken voor de mannen in dat achterste stuk. De bezoekers zeg maar. Die man die je gisteren had is wel oké. Maar dat weet je nu zelf ook wel.'

'Hij probeerde me eerst nog af te zetten.'

'Ja?'

'Hij bood twintig euro.'

Stijn glimlachte.

'Hij vroeg eerst naar jou. En daarna wilde hij met mij. Ik had de vorige keer gezien dat je veertig euro had. Dus die wilde ik ook.'

Stijn lachte. 'Jij komt er wel. Hij betaalt veel meer dan de anderen. Maar zolang hij niet weet dat hij eigenlijk teveel betaalt laat ik dat maar zo. Er loopt er nog eentje rond, doet heel aardig, maar die probeert altijd meer. En als je hem zijn zin niet geeft gaat ie dreigen, of hij betaalt niet.'

'Hoe ziet hij er uit?'

'Gewoon, normale vent.'

'Rare grijns?'

'Ja, die. Ook al gezien?'

Ik knikte. 'Kwam ook naar me toe.'

'Kijk uit voor hem. En dan heb je nog een oude man. André. Dat is volgens mij de enige waar ik echt de naam van weet. Die is echt lief.'

'Lief?'

'Ik weet niet wat dat met hem is. Die wil alleen maar kijken. Heel af en toe een keer voelen, verder niets. Je hoeft hem niet aan te raken.'

Ik schudde mijn hoofd.

'Wat?'

'Raar allemaal.'

'Als je dat maar blijft denken. Dat het allemaal niet normaal is.'

'Ja.'

'En echt, duik dat wereldje niet in jongen.'

'Ik moest wel.'

Zijn gezicht trok. 'Je moet niets.'

'Waarom doe jij het dan?'

'Geld. Ik moet eten.'

'Dat moest ik ook.'

Stijn keek me aan. 'Kijk uit, dat is alles wat ik zeg.'

'Dat doe ik ook.'

'Maak duidelijke grenzen voor jezelf.'

'Heb jij die ook?'

'Wat dacht je dan? Hele duidelijke zelfs.'

'Zoals?'

'Ik pijp alleen met condoom. Heeft twee voordelen trouwens. Het is veilig en je hoeft dat smerige ding niet meteen in je mond te hebben.' Hij grijnsde. 'En ik laat me niet neuken. Nog geen vinger.'

Ik glimlachte.

'Die jongens die drugs nodig hebben doen dat wel, dat is het verschil. Ik mis wel eens iemand, die toch meer wil. Dan maar niet, dan maar wat meer honger af en toe. Zij moeten wel, zij hebben die drugs nodig.'

Ik schudde mijn hoofd.

'Kom je nog wel achter, de mannen proberen je wel uit, maar als ze er al snel achter komen dat je geen verslaafde bent dan trekken ze hun grote bek wel in. Dan weten ze dat je zo om kunt draaien.'

'Ik ben nog steeds verbaasd over die André.'

'André is een schatje. Wil alleen maar kijken hoe je jezelf af-trekt. Je ziet zijn hand in zijn broekzak bewegen, dat is alles. Ik heb me één keer helemaal uitgekleed voor hem, maar dat doe ik niet meer. Veel te link. Als er iets gebeurd dan ben je nooit snel genoeg weg.'

'Apart.'

'Er lopen genoeg gekken rond, dat heb ik wel geleerd.'

Ik glimlachte.

'Kom, we gaan lopen, de supermarktmanager heeft al twee keer staan kijken.'

'Knip dat rode haar dan ook eens af.'

'Ooit, Jarno. Ooit.'

'Mijn geld is bijna op,' zei ik na een dag.

'Oh nee, jij gaat niet op pad. Ik betaal het eten wel.'

'Stijn...'

'Jij hebt toen genoeg voor mij betaald, ik betaal je nu terug.'

'Als je dat echt wil,' zei ik.

Ik was allang blij dat ik niet de struiken in hoefde met een of andere vent.

'Ik betaal. Bovendien, ik ga vanavond toch weer naar huis, dus ik hoef niet zo zuinig te zijn. Komt goed.'

'Oké.'

'Mooi. Ben ik straks weer terug.'

'Wat ga je doen?'

'Even weg.'

'Stijn?'

'Niet zoveel vragen Jarno. Nog een les als je hier je thuis van wil maken. Nooit vragen stellen aan anderen. We zien elkaar weer hier om vijf uur.'

Hij klopte op mijn schouder en liep weg, terug naar het park. Ik keek het winkelcentrum nog eens rond. Duffe bedoeling. Vijf uur. Ik had nog tijd genoeg om even bij Ruben te gaan kijken. Ik stond op en begon te lopen. Ik zat toch al halverwege het park en het tehuis. Lianne glimlachte toen ze me binnen zag komen.

'Hey, ben je er weer?'

'Ja.'

'Douchen zeker?'

'Ik kom voor Ruben hoor.'

'Weet ik toch, ik plaag je maar. Maar als je wil, het kan wel even.'

Ik keek de kamer in waar Ruben zat.

'Hij is vanmorgen nog geweest.'

'Ok,' zei ik. 'Ik zie je zo terug.'

Ik liep de badkamer in en deed de deur op slot. Ik kleepte me uit. Straks de laatste schone boxer aantrekken die ik nog had. Ik zocht in mijn rugzakje. Ik viste mijn vuile kleren eruit en legde ze naast de douche. Eerst zelf douchen. Ik genoot van het water en het doucheschuim. Ik hield wat schuim in mijn hand en pakte mijn boxers. Het was wel geen waspoeder, maar het zou zeker een beetje schelen. Ik waste ze en spoelde ze uit. Mijn shirts nam ik ook mee. Goed uitwringen, ik hing ze straks wel op in de struiken. Ik deed alles in een plastic tas en propte het terug in mijn rugzak. Onder de douche poetste ik mijn tanden nog even en daarna droogde ik me af. Ik genoot van mijn schone boxer en mijn schone shirt. Tevreden ging ik de badkamer uit en liep naar Ruben.

'Hoi, Ruben,' zei ik.

'Ja!'

Hij wilde een knuffel en die kon hij krijgen. Ik kreeg er nog een kus bij ook.

'Ja!'

Hij graaide, pakte me vast.

'Hij is in ieder geval blij je te zien.'

Ik keek glimlachend over mijn schouder.

'Jouw ouders waren nog hier gisteren.'

'En?'

'Ze maken zich zorgen, denken dat je in de greep zit van die ene jongen die je toen hebt leren kennen.'

'Hij heeft mijn bankpas geblokkeerd.'

'En hoe doe je dat nu dan met eten en zo?'

'Ik heb nog genoeg cash,' loog ik.

Ze schudde haar hoofd.

'Ja-o,' zei Ruben terwijl hij aan mijn arm trok.

'Lief,' zei ik meteen terug.

'Lief.'

'Zei hij nou jouw naam?'

'Geen idee.'

Lisanne keek naar Ruben en aaide door mijn haar. 'Jarno is lief hè?'

Ruben lachte. 'Ja-o!'

Lisanne en ik keken elkaar aan. Ze schudde glimlachend haar hoofd. 'Speciaal.' Ze keek weer naar Ruben. 'Jarno is speciaal hè?'

Hij kraaide. 'Lief!'

Lisanne schoot in de lach. 'Ja, lief is hij ook.'

Ik was nog een tijdje bij Ruben gebleven. Op mijn gemak liep ik terug naar de plek waar ik met Stijn had afgesproken. Die zat al met een grijns op me te wachten.

'Ga je mee eten?'

'Lekker.'

'Geen vijf sterrenrestaurant hoor. Mac ook goed?'

'Mij best.'

'Kom op dan.'

Samen liepen we door. Stijn keek naar me.

'Ander shirt aan, je ruikt lekker... Bij je broer geweest?'

Ik knikte.

‘Hoe was het met hem?’

‘Goed, vrolijk. We denken dat hij mijn naam heeft gezegd.’

‘Denken? Is het zo erg?’

‘Hij stoot klanken uit. Het woord lief heb ik hem al geleerd. Hij zei ook vaak “Ja”, maar volgens mij kwam er vandaag een “O” achteraan.’

‘Gaaf.’

Ik grijnsde. ‘Zeker weten. Hij is ook lief.’

‘Wat wil je eten?’ vroeg Stijn toen we er bijna waren.

‘Ik bestel zelf wel.’

‘Ik betaal.’

‘Stijn...’

‘Geld zat, kijk.’

Hij haalde zijn hand uit zijn broekzak. In zijn hand had hij wat kleingeld en twee gefrommelde briefjes van twintig.

‘Stijn, je hebt vanmiddag toch niet met die vent...? Niet om dit eten te betalen hè?’

‘Neem het er nou maar van.’

‘Stijn, godverdomme. Ik mag het van jou niet doen, en dan ga je zelf met zo’n vent mee om voor mij dat eten te betalen.’

‘Het spaart jou geld uit, ik ga nu toch weer naar huis.’

Ik zuchtte. ‘Ik betaal mijn eten zelf.’

‘Nee, ik betaal. Je hebt al genoeg voor mij betaald, dat wil ik nu terug doen.’

‘Maar ik weet wat je er voor gedaan hebt.’

‘Hé,’ zei hij half kwaad, ‘ik heb het gedaan zodat jij er even niet aan hoeft te geloven. Kom op, je gaat nu gewoon mee eten. En ik betaal.’

Het was wel verleidelijk. Met een beetje protest ging ik mee naar binnen.

‘Ik wist het wel,’ grijnsde hij.

Hij leunde op zijn elleboog hangend op de balie met zijn rug naar de kassa. Achter hem waren ze onze bestelling aan het verzamelen en op het dienblad aan het leggen.

‘Dat je mee zou gaan om te eten,’ zei hij er achteraan.

‘Onder protest.’

Hij lachte, draaide weer om en rekende af.

We zochten een rustig tafeltje uit.

‘Hoe wist je dat het die ene vent was?’

‘Je had twee briefjes van twintig.’
Stijn lachte.
‘Het lijkt bijna alsof je het leuk vindt om te doen.’
Zijn gezicht stond meteen strak. ‘Dat dus nooit hè? En dat moet je ook nooit meer denken of zeggen.’
‘Dan vind ik het helemaal maf dat je het gedaan hebt. Echt nodig was het niet.’
‘Ik vond van wel. Oké, ik geef toe, ik kan mijn gevoel uitschakelen als ik er mee bezig ben. Het raakt me dan ook niet echt. Het is een trucje, iets technisch.’
Ik herkende het wel. Dat had ik die ene keer ook. “Als ik dit doe is het sneller afgelopen en ben ik er vanaf.”
Hij stak een paar frietjes tegelijk in zijn mond.
‘Afsluiten,’ mompelde hij. ‘Gewoon ogen dicht, afsluiten en doorgaan. Eventueel aan iets leuks denken.’
‘Iets leuks denken,’ lachte ik verbaasd.
‘Ja. Leuke jongen of zo.’
Ik keek op van mijn broodje.
‘In jouw geval dan.’
Ik grijnsde.
‘Ik had wel mazzel dat die ene vent er was vandaag natuurlijk.’
‘Anders?’
‘Had ik misschien meer gedoe gehad en nog minder geld ook.’
Ik schudde lachend mijn hoofd.
‘Hij wilde ons trouwens wel een keer samen hebben.’
‘Wat?’
‘Ja, jij en ik samen, tegelijk.’
‘Heeft hij zoveel geld dan?’
Stijn schaterde. Daarna keek hij serieus. ‘Vast wel. Maar ik heb gezegd dat ie dat wel kon vergeten.’
Ik knipoogde. Stijn boerde.
‘Zo, dat was lekker.’
Ik zoog mijn laatste cola door het rietje en liet het nog even pruttelen voordat ik ophield met zuigen.
‘Genoeg gegeten?’
Ik knikte.
‘Gaan?’
‘Is goed. Het is warm hierbinnen.’

Stijn nam het dienblad mee en liep daarna naar de kassa.

‘Ijsje. Zin in. Jij ook eentje?’

‘Nee, hoeft niet.’

Hij ging in de rij staan, ik liep alvast naar buiten. Rare gast. Met een goed hart, dat wel. Beetje onberekenbaar ook. Stijn kwam naar buiten met twee bekertjes. Lepeltjes staken er boven uit.

‘Ik zei dat ik niet hoefde.’

‘Hoeft niet betekent “niet noodzakelijk maar mag wel”. Pak aan.’

Ik grinnikte. ‘Je bent een schat.’

‘Bek dicht of ik ga blozen.’

Buiten bleven we op de rand van een plantenbak zitten. Tegenover ons zaten mensen op terrasjes.

‘Ik ga zometeen nog even met je mee. Ik heb er nog wat kleren liggen die ik wil wassen thuis.’

‘Heb ik net onder de douche gedaan. Straks te drogen hangen.’

Stijn lachte. ‘Waar heb je dat mee gewassen dan?’

‘Doucheschuim.’

‘Succes, dat wordt keihard, gek.’

‘Ik moest iets.’

‘Geef zo maar mee, was ik het voor je, komt het morgen weer terug.’

‘Wil je dat doen?’

‘Tuurlijk, kleine moeite. Gaan we lopen?’

Vlak bij het park werden we ingehaald door een politieauto met zwaailichten en sirene. Toen we de hoek om kwamen zagen we meer auto’s staan.

‘Er is iets,’ zei Stijn totaal overbodig.

‘Wat zou er zijn?’

‘Geen idee. Kan van alles zijn.’

Hij liep door, alsof er niets aan de hand was. Bij de ingang van het park stopte hij.

‘Hier blijven staan,’ zei hij, turend naar de auto’s.

Er stonden een aantal politieauto’s, een paar gewone en twee ambulances.

‘Er zal wel een vechtpartij geweest zijn,’ zei Stijn. ‘Af en toe slaat de vlam in de pan als ze teveel gezopen hebben. Kom, we lopen om.’

We liepen om de auto’s heen, naar de andere kant van het park. Ik zag afzetlint rond het achterste stukje van de struiken.

‘Kut,’ zei Stijn.

‘Wat?’

‘Het is het stukje waar... We werken zeg maar.’

‘Geen dronken vechtpartij dus.’

Stijn schudde zijn hoofd. Hij nam me mee terug. Bij de rest van de auto’s kwam een lijkwagen aanrijden. Er werd een brancard uitgehaald.

‘Kut, kut, kut.’

Ik snapte meteen wat dat betekende.

‘Daarom zei ik altijd dat je niet in dat stuk park moet komen.’

‘Wat zou er gebeurd zijn?’

‘Weet ik veel,’ zei hij geërgerd. ‘Waarschijnlijk is er eentje te grazen genomen.’

Hij vloekte weer.

‘En nu?’

‘We kunnen nu niet terug naar onze plek. Ze houden nu alles in de gaten. Bovendien heb ik ze zien lopen met honden, dus als je je nu verstoopt op onze plek dan hebben ze je zo gevonden.’

‘En jouw spullen?’

‘Ik hoop maar dat ze die niet vinden.’

Ik keek bezorgd.

‘Luister. Ik ga nu naar huis. Jij kunt pas het park in als ze weg zijn. Niet eerder.’

Ik knikte.

‘Ik zie je morgen weer. Als je niet hier bent, blijf dan bij het winkelcentrum.’

‘Oké.’

‘Geef me jouw kleren, dan was ik ze vanavond.’

Ik haalde de plastic tas uit mijn rugzak en gaf het pakketje aan hem. Hij keek, haalde zijn neus op en grijnsde.

‘Lekker doucheschuim.’

Ik lachte.

‘Maak je geen zorgen, ik breng het morgen weer terug. En hier...’ Hij keek naar de groep auto’s. ‘Als ze weg zijn is het wel weer safe.’

Ik liep met hem mee, weg van het park.

‘Rotzooi,’ mopperde hij naast me.

‘Ja.’

‘Ik wou dat ik je mee kon nemen naar huis.’

‘Hoeft niet,’ zei ik.

Ik zei het wel, maar ik zou niets liever doen. Ik was bang, en dat was aan mijn gezicht te zien.

‘Het kan ook echt niet. Ik heb geen idee wat ik aantref.’

‘Maakt niet uit.’

‘Maakt wel uit.’ Hij keek naar me. ‘Ik zie het aan je.’

Ik zuchtte.

‘Als iedereen weg is dan zal het wel meevallen. Voor ons dan. Er zal wel iets gebeurd zijn, onenigheid over geld of zoiets, of drugs. Daar hebben wij niets mee te maken.’

‘Dan nog.’

‘Jij hoeft je geen zorgen te maken.’ Hij staaarde voor zich uit. ‘Ik ben wel benieuwd wie het is.’

‘Dat zal binnenkort wel in de krant staan.’

‘We zullen zien.’

Hij stopte met lopen.

‘Ik sla hier af. Pas goed op jezelf.’

Ik knikte. We duwden onze vuisten tegen elkaar. Hij grijnsde.

‘Ik kom morgen jouw was brengen.’

‘Dank je.’

‘En daarna eten we iets.’

Hij knipoogde, ik wist wat hij bedoelde. Alsof ik nog van plan was om dat stuk park in te gaan.

Ik slenterde door de stad, de winkels waren al dicht. Alleen bij de kroegen was het druk met mensen op het terras, verder was de stad uitgestorven. Niet te dicht langslopen, ik wilde niet herkend worden. Ik sloeg een straat in en liep langs het fietspad. Achter me hoorde ik jongens lachen, ze kwamen dichterbij. Met zijn drieën reden ze me voorbij. Eentje keek om en remde meteen.

‘Jarno!’

Chapter 10

Ralf draaide om en keek verbaasd.

‘Jarno. Hoe is het met je?’

‘Kut,’ zei ik eerlijk.

Ralf keek om naar zijn vrienden die ook gestopt waren en stonden te wachten.

‘Rij maar door, ik zie jullie morgen weer,’ riep hij. ‘Oude kennis van mij, even bijpraten.’

Ze zwaaiden en reden weg. Hij keek weer naar me.

‘Kut? Dat dacht ik al.’

‘Hij is gek,’ zei ik, ‘echt. Totaal doorgeslagen, ik werd opgesloten in huis zo ongeveer.’

‘Ik ben blij dat ik je zie.’

Ik glimlachte.

‘Waar woon je nu?’

‘Nergens.’

‘Nergens?’

‘Ik ben weggelopen thuis.’

‘Dat weet ik.’

Ik keek verbaasd.

‘Hij is bij mij geweest.’

‘Wie?’

‘Jouw vader.’

Mijn mond vel open.

‘Hij had me gevonden via internet. Hij had een profiel aangemaakt op die site.’

‘Wat?!’

‘Ik kon er in het begin eigenlijk wel om lachen. Uitgerekend jouw vader een profiel op een homosite. Maar dat lachen was snel over. Hij dreigde, hij wist me wel te vinden. Ging de politie bellen. Toen hij zei dat ik jou ontvoerd had wist ik niet wat ik hoorde.’

‘En toen?’

'Ik maakte me zorgen. Ik snapte wel dat het goed fout zat. We hebben gebeld, ik heb hem mijn adres gegeven en toen is hij bij mij thuis geweest.'

Ik kreunde.

'Jarno, je moet naar huis.'

'Dat maak ik zelf wel uit.'

'Hij maakt zich zorgen Jarno. Hij had gehoopt je bij mij te vinden, maar toen bleek dat je niet bij mij was zakte hij door de grond. Hij heeft me gesmeekt om te vertellen waar jij dan misschien zou kunnen zijn.'

'Wat heb je gezegd?'

'De waarheid. Dat ik echt geen idee had.' Ralf keek me streng aan. 'En dat ik me ook zorgen maakte.'

Ik zuchtte, mijn rugzak gleed van mijn schouder. Met een plof viel hij op de grond.

'Mijn ouders hebben nog lang met hem zitten praten.'

'Waarover?'

'Jou denk ik. Ik heb met ze overlegd wat ik moest doen, toen hij me gevonden had op internet. Ze waren er bij toen hij kwam. Ik heb ze verteld wat er bij jou aan de hand was.'

'Jezus...'

'Waar slaap je nu?'

'Overal en nergens.'

'Toch niet op straat hè?'

Ik zweeg. Ralf keek verschrikt.

'Spring achterop, je kunt wel bij mij slapen.'

'Nee, hoeft niet.'

Als ik met hem mee ging dan wist ik wel wat er zou gebeuren. Zijn ouders zouden meteen die van mij bellen.

'Alsjeblieft, zeg niet dat je me gezien hebt.'

Ralf schudde zijn hoofd. 'Gaat dit niet te ver?'

'Hij gaat te ver.'

'Zelf weten. Maar denk aan wat ik net verteld heb.'

'Ja, ja,' zei ik verveeld.

'Kan ik nog iets voor je doen?'

'Nee, ik red me wel.'

'Als er iets is, bellen hè?'

'Mijn telefoon is dood.'

'Vandaar dat je niet opnam. Ik dacht al dat je me niet wilde spreken.'

‘Nee, het is leuk om je weer te zien.’

Ralf glimlachte.

‘Ik moet weer gaan,’ zei ik.

‘Kijk uit,’ zei hij toen ik hem een hand gaf.

Ik hield zijn hand vast. Daarna trok ik hem naar me toe en hield hem even vast. Ralf duwde me voorzichtig maar duidelijk van zich af. Niet te close worden. Hij ging weer op zijn fiets zitten en reed weg, zwaaiend. Ik keek hem na totdat ik hem niet meer zag. Ik voelde zijn hand nog, op mijn borstkast die me van hem afduwde. Duidelijk. Die wilde verder niets met me. Toch aardig dat hij aanbood bij hem te blijven slapen. Zouden ze al weg zijn bij het park? Het begon al te schemeren. Ik slenterde richting het park. Het was er inderdaad rustig. Leger dan anders, leek het wel. Ik had moeite om er in te gaan. Met een schuin oog keek ik naar de plek die afgezet was geweest. De rood witte linten waren weg, alsof er niets gebeurd was. Ik liep verder het donkere park in. Het was stil. Ik liep meteen naar onze plek, ik wilde weten of alles er nog was. Geen idee hoever ze het park hadden uitgekamd. Ik draaide de hoek om en zag de nachtploeg zitten op het bankje. Ik stond meteen stil en draaide om. Via de andere kant dan maar.

‘Hé, wacht!’

Daar had ik geen zin in. Ik begon sneller te lopen. Eentje kwam me achterna.

‘Wacht. We doen niets.’

Ik weet niet waarom, maar ik stopte en keek om.

‘Weet jij waar de Rooie is?’

‘Niet hier.’

‘Weet je of alles goed met hem is?’

Ik knikte. ‘Hij is oké.’

‘Hij was het niet, die ze gevonden hebben?’

‘Nee.’

‘Zeker weten?’

‘Zeker weten. Ik kwam hier vanmiddag met hem aanlopen toen ze alles afgezet hadden.’

‘Godzijdank.’ Hij bleef naar me kijken. ‘Drink je er eentje mee? Op de goede afloop.’

‘Ik heb niets bij me.’

‘Geeft niet, er is genoeg.’

Ik liep met hem mee, terug naar het bankje. Er zaten er ondertussen al meer. Eentje zag me aan komen lopen.

‘Mooi, jij was het niet gelukkig.’

Ik glimlachte verlegen.

‘De Rooie is ook oké,’ hoorde ik de man achter me zeggen.

‘Mooi.’

‘Ik heb hem vanmiddag nog gezien,’ zei ik tegen het groepje, ‘toen was hier alles al afgezet.’

Iemand strekte zijn arm naar me toe met een kartonnen pak wijn.

‘Daar drinken we op.’

“Waar drinken jullie niet op?” dacht ik als eerste. Maar die gedachte liet ik snel gaan. Hij had gelijk. We hadden misschien ook wel wat te vieren. Ik zette het pak aan mijn mond en nam een slok. Mijn gezicht trok scheef toen ik doorslikte.

‘Lekker?’ hoorde ik iemand lachen.

‘Zuur.’

‘Dat went wel na slok vier. Doordrinken jongen.’

Ik grijnsde en nam nog een slok. Daarna gaf ik het pak terug.

‘We maakten ons al zorgen. We zagen jullie nergens.’

‘Rooie is hier wel vaker niet,’ zei ik.

‘Maar jij tegenwoordig wel. Wat doe je hier eigenlijk?’

‘Slapen.’

‘Wat is jouw verhaal? Je bent rijk gekleed, zo slecht had je het niet.’

‘Rooie heeft mij altijd geleerd om niets te vragen,’ zei ik een beetje spottend.

Een andere man lachte. ‘Daar heeft ie je, Roy.’ Hij sloeg me op mijn schouder. ‘Je hebt gelijk. Rooie heeft je al genoeg geleerd merk ik. Heel goed.’ Hij schaterde nog een keer.

‘Waar ken je hem van?’ vroeg Roy.

‘Van school.’

Iemand anders lachte. ‘Van school?! Rooie zit op school?’

‘Zei ik je toch,’ kreeg hij als reactie van een ander, ‘het is geen domme gast.’

Hij schudde zijn hoofd. Ik stond nog steeds, kreeg een duw tegen mijn arm.

‘Hier, Rich Boy.’

Ik had het pak weer vast. Met een zo strak mogelijk gezicht nam ik een lauwe slok witte wijn. Ik durfde niet teveel te

drinken. Ik had er niets van betaald, geen idee hoe lang ze dat goed zouden vinden. De rest praatte door elkaar heen.

‘Het was waarschijnlijk gewoon een hoertje,’ zei iemand.

‘Ruzie met de dealer.’

‘Of hij wilde niet bukken!’

De rest lachte. Ik lachte maar mee. Ik wilde weg hier. Voor mijn gevoel trok dit veel te veel aandacht. Dat kon niet goed gaan. Ik rekte me uit en liep weg.

‘Ik ben er weer vandoor,’ zei ik.

‘Kijk uit.’

‘Doe ik.’

‘Goed dat je bent komen vertellen dat Rooie oké is.’

‘Graag gedaan.’

Ik stak mijn hand op en liep terug naar waar ik vandaan kwam. Even een stukje omlopen, ze hoefden niet te weten waar ik ging slapen. Daarvoor moest ik wel vlak langs het stuk park waar ze geweest waren vanmiddag. Ik probeerde nog iets te ontdekken, maar zag niets vreemds. Aan de achterkant van het park ging ik weer het pad in. Niet veel later sloop ik tussen de struiken door en zat ik op onze plek. Alles lag er nog, er was niemand aan geweest. Ik zuchtte opgelucht. Ik pakte de deken en rolde mezelf erin. Ik kroop in elkaar en sloot mijn ogen. Ik wilde alles zo snel mogelijk vergeten.

Ik was vroeg wakker. Onrustige nacht. Ik schrok wakker van elk geluidje. Meestal sliep ik meteen weer in, maar het was nu licht en ik kon niet meer slapen. Het waaide wat, ieder krakend takje maakte me wakker. Ik wilde blijven liggen, maar dat hield ik niet lang vol. De harde grond irriteerde me. Ik rolde de deken open en vouwde hem op. Ik hield even snel de bus deo onder mijn shirt en ruimde alles op. Mijn rugzakje nam ik mee, zoals altijd. Ik durfde niets te laten liggen. De nachtploeg was aan het wakker worden toen ik door het park liep. Eentje stak zijn hand op.

‘Tot vanavond, Rich Boy.’

Ik lachte. Ze accepteerden me, dankzij Stijn. Eigenlijk wilde ik niets met ze te maken hebben, maar het voelde toch goed. Ik keek in mijn portemonnee. Veel geld had ik niet meer. Ik kon nog wel een ontbijtje halen in de supermarkt en ook nog iets voor tussen de middag, maar dan was het echt op. Dat

betekende... Ik wilde er niet aan denken. Ik durfde niet, zeker niet na wat er gebeurd was. Wat was er eigenlijk gebeurd? Het kon vanalles zijn. Ik slenterde naar de supermarkt die net open ging toen ik aankwam. Een beetje verbaasd keken ze wel naar me. Ik kocht mijn spullen, waarvan ik wist dat het goedkoop was maar wel vulde. Het literpak drinkyoghurt was in verhouding goedkoper en daar had ik tussen de middag ook nog wat aan. Ik kocht een half brood, zo goedkoop mogelijk. Een paar sneetjes nu, de rest in de middag. Ik keek tevreden naar het geld wat ik overhield. Dat was waarschijnlijk nog niet genoeg, maar ik ging het wel proberen. Misschien zag ik Stijn op tijd. Geld lenen wilde ik eigenlijk niet, hij had het zelf hard genoeg nodig. Misschien was het toch een idee om die vent samen te doen. Veiliger, en toch geld. Latere zorg. Nu eerst ontbijten.

Ik besloot om naar het station te gaan. Misschien stond er iets in de gratis kranten. Ik plunderde alle gratis kranten bij elkaar en ging op het perron zitten. Ik ploos ze helemaal na, maar er stond niets in. Ik las ze nog een keer na, maar er stond echt niets over in. Teleurgesteld legde ik ze naast me neer. Jammer. Ik stond op en liet ze liggen op de bank. In de hal liep ik het boekenwinkeltje binnen. Ik pakte de lokale krant en zag op de voorpagina meteen dat ik prijs had. Foto van het afgezette park erbij zelfs. Ik begon te lezen, maar dat duurde maar kort.

‘Lezen is betalen,’ riep de man geïrriteerd vanachter zijn balie.

Ik keek naar hem en vouwde krant weer op. Ik keek nog een keer snel en zag genoeg. Jongen alleen, overdosis. Nog onbekend wie het was. Ik legde de krant terug op de stapel en maakte dat ik weg kwam. Ik wist voldoende. Geen gedoe met een klant. Gewoon een overdosis. Nou ja, gewoon... Het was nog erg genoeg. Maar hij had het zelf gedaan tenslotte. In gedachten liep ik de stad in. Overdosis. Wat moet er in je kop omgaan als je dat doet? Had hij het wel expres gedaan? Ik was benieuwd of ik hem wel eens eerder had gezien. Misschien kende Stijn hem wel. Onbekend wie het was. Ook erg, zijn ouders wisten nog niet eens dat hun zoon dood was nu. Geen afscheid kunnen nemen. Raar idee. De winkels waren net open, het was nog rustig. Ik zou Stijn pas later in de middag weer

zien. Daar ging ik weer, tijd vullen met niets. Misschien ging ik wel terug naar het park om nog wat te slapen. Er was helemaal niets te beleven in de stad. Ik had de winkelstraat nu heen en weer gelopen. Als ik dat nog een keer ging doen dan ging ik nog opvallen ook. Terug naar het station nog maar even. Gewoon mensen kijken. Daar liepen er in ieder geval meer rond dan in de stad, dat was altijd beter. In de middag kon ik dan altijd nog naar het winkelcentrum gaan. Dan was het altijd drukker. Ik liep terug en keek hoe een echtpaar twee koffers achter uit een taxi haalden. Die gingen met de trein naar Schiphol. Waar zouden ze naar toe vliegen? Lekker op vakantie in ieder geval. Ik had nu in Toscane kunnen zitten. Ik plofte op een bankje voor het station. Mijn rugzak zette ik naast me neer. Er begon een naad te scheuren zag ik. Het hele jaar schoolboeken, het verbaasde me ook niet. Meestal gingen die dingen maar anderhalf of twee jaar mee. En nu sjouwde ik er constant mee. Ik strekte mijn benen en keek het plein rond. Wat voor dag was het vandaag eigenlijk? Woensdag, donderdag? Ook raar, ik was de dagen kwijt. Ik had net beter op de krant kunnen kijken. Wat maakte het ook uit eigenlijk? Het was frisser dan de andere dagen tot nu toe. Er hingen ook wat wolken. Ik hoopte maar dat het niet ging regenen. Ik pakte nog een boterham uit mijn rugzak. Droog, niet weg te kauwen eigenlijk. Nog een slok yoghurt dan maar. Nu was het nog een beetje koel, als het warmer werd was het niet te drinken eigenlijk. Ik nam een slok en slikte door met een vies gezicht. Het was al warm. Zoete troep, het plakte bijna. Ik moest het ook weer niet te snel opmaken, dan had ik in de avond echt geen keus meer. Ik wilde er nog niet aan denken. Ik zuchtte. Dit ging waarschijnlijk weer een lange dag worden. Ik zag eentje uit de nachtploeg lopen. Hij hield mensen aan om te vragen om geld. Mensen keken afkeurend, liepen bewust om hem heen. Erg eigenlijk. Iemand gaf hem wat geld, hij knikte dankbaar. Niet iedereen was dus lomp. Ik draaide me wat weg, ik wilde niet dat hij me zag. Ik wilde niet herkend worden, niet waar iedereen me kon zien. Hij kwam langzaam mijn kant op, steeds weer mensen aanhoudend. Ik stond op, slingerde mijn rugzak over mijn schouder. Ik draaide me om en ging naar de andere kant van het plein. Ineens werd er aan mijn arm getrokken.

Verschrikt keek ik om. Jorick zat nog op zijn fiets, mond half open.

‘Eindelijk, ik heb je.’

‘Hey, Jorick,’ zei ik vrolijk.

‘Ik ben blij dat ik je gevonden heb.’

‘Hoezo?’

‘Heb je het nieuws niet gehoord?’

‘Wat?’

‘Er is iemand dood gevonden in het park.’

‘O, dat,’ reageerde ik luchtig. ‘Ja, ik heb de politieauto’s gezien. Overdosis las ik vanmorgen.’

Jorick keek me nog steeds raar aan.

‘Wat?’ vroeg ik verbaasd.

‘We waren bang dat jij het misschien was.’

‘Ik?’ Ik lachte. ‘Hoe kom je daar nou weer bij?’

Hij werd fel. ‘Zeg, wij weten van niets verder, wat jij allemaal doet. Zeker jouw ouders niet. Die werden gek toen het vanmorgen in de krant stond.’

‘Nah,’ wuifde ik het nog een beetje weg, ‘ik ben oké hoor.’

‘Je moet mee naar huis, Jarno.’

‘Waarom?’

‘Ze zijn doodongerust. Mijn ouders ook.’ Hij zweeg even. ‘Ik ook.’

‘Ongerust? Mijn vader?’

‘Hij is vanmorgen naar het politiebureau geweest, Jarno. Om je te identificeren.’

Ik slikte.

‘Hij is kapot. Jouw moeder helemaal. Ga mee naar huis. Alsjeblieft.’

‘En dan? Sluit ie me weer op.’

Jorick schudde zijn hoofd. ‘Nee, hij heeft nu wel door dat hij veel te ver is gegaan.’

Ik keek Jorick aan en zag achter hem in de verte de man uit de nachtploeg om geld vragen. De rugzak hing zwaar op mijn schouder. Ik twijfelde.

‘Hoe is het nu dan?’ vroeg ik. ‘Wat hebben ze gezegd?’

‘Heel veel. Ze hebben veel gepraat met mijn ouders.’

‘Waarover dan?’

‘Het weer, de beurskoersen... Godverdomme Jarno. Over jou. Over de hele situatie. Over hoe we jou weer veilig thuis kunnen krijgen. Ze hebben mij nu gevraagd je te gaan zoeken.’

We stonden een tijdje zwijgzaam tegenover elkaar.

‘Ik durf niet,’ zei ik eerlijk.

‘Ze zullen blij zijn je weer te zien.’

‘Ik ben meer dan een week weg. Volgens mij zijn ze laaiend. Dat waren ze al.’

‘En denk je dat het minder wordt als je langer wegblijft?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Wat wil je dat ik doe? Naar huis gaan en zeggen dat ik je gezien heb? Dat ze zich geen zorgen hoeven te maken? Dat je nog niet terug wil komen?’

Ik zweeg, voelde me op mijn nummer gezet.

‘Wat wil je nou nog bereiken, gek? Jij was kwaad, terecht hoor, en bent gegaan. Ze maken zich grote zorgen, willen heel graag dat je terug komt. Wat wil je nou nog meer?’

‘Dat hij me accepteert zoals ik ben,’ zei ik dwars.

‘Daar zullen jullie het dan over moeten hebben. Eerder kom je daar niet achter.’

Hij had gelijk. Dit was natuurlijk ook de aanleiding om naar huis te gaan. Maar ik was bang, echt bang.

‘Ik ga mee,’ zei ik toen.

Jorick keek tevreden, opgelucht bijna.

‘Maar eerst naar jou. Niet meteen naar huis.’

Jorick vond het meteen goed en pakte zijn telefoon.

‘Je gaat ze nu niet bellen,’ zei ik meteen. ‘Dan staan ze me meteen op te wachten.’

‘Oké, oké. Nou, spring achterop.’

Voor de tweede keer genoot ik van het fietsen. Niet meer lopen, gewoon snel door de stad. Jorick reed om de wijk heen zodat we niet langs mijn huis kwamen. Ik sprong bij de garage van zijn fiets en liep meteen door de deur naar binnen. Zijn ouders kwamen meteen vanuit de keuken de garage in.

‘Jarno!’

Ik stond een beetje te treuzelen, wist niet wat ik moest zeggen.

‘Hallo,’ zei ik timide.

‘Ik had hem vrij snel gevonden,’ zei Jorick een beetje trots.

‘Weten jouw ouders al dat je hier bent?’

Ik schudde mijn hoofd. 'Nog niet.'

Zijn moeder glimlachte begripvol. 'Eerst even praten?'

Ik knikte.

'Kom maar, gaan we in de keuken zitten.'

Ik ging zitten en keek de keuken rond. Ik was hier al zo vaak geweest maar het leek net of alles er anders uitzag.

'Waar ben je geweest?' vroeg zijn moeder toen ik zat.

'Hier in de stad.'

Ze schudde haar hoofd. 'Ze zijn je aan het zoeken geweest.'

'Echt?'

'Hij heeft Ralf gevonden via internet.'

Zij kenden zijn naam dus ook al. Er was echt flink gepraat.

'Ik ben hem tegengekomen,' zei ik.

'We zijn ons rot geschrokken, toen dat vanmorgen in de krant stond.'

Ik nam een slok van mijn thee. 'Wie weten allemaal wat er aan de hand is?'

'Hoe bedoel je?'

'Hier, in de buurt. Mensen van school.'

Ze glimlachte. 'Niemand.'

'Niemand?'

'Wij weten het, verder niet.'

'Ik heb de rest verteld dat je uit logeren was, bij familie,' zei Jorick.

Ik was opgelucht. Ik kon ook denken dat mijn vader zich nog steeds voor me schaamde, maar dat kwam even niet in me op. Ik was blij dat mijn hele verhaal niet bij iedereen bekend was.

'We moeten ze nu toch echt gaan bellen,' zei zijn moeder.

Ik knikte. Ik voelde me niet lekker. Nerveus, bang, ik wist niet wat het eigenlijk was. Ik keek naar zijn moeder die met haar telefoon aan haar oor zat te praten.

'Jorick heeft hem gevonden.' 'Ja.' 'Nee, hij is hier.' 'Kom maar.'

Ze legde haar telefoon weer op tafel. Dit was nu nog een kwestie van een paar minuten.

De deurbel ging niet eens, Jorick's vader had ze al opgevangen. Ik hoorde ze meteen door de hal lopen, recht naar de keuken. Ik had mijn handen voor me op tafel liggen, keek nerveus naar de deur. Mijn moeder kwam als eerste.

‘Jarno! Godzijdank.’

Ze hilde. Ik kon niet anders, ik stond op en liep naar haar toe. Ze pakte me vast en trok me tegen zich aan. Ik hilde mee, dat kon ik niet tegen houden. Opluchting, dat was wat ik voelde. Mijn armen zaten strak om haar heen. Ik voelde me klein, zoals jaren geleden. Haar handen streelden mijn rug. Tot er een derde hand op mijn rug kwam. En een vierde. Ik keek op en zag mijn vader. Tranen over zijn wangen. In mijn ooghoek zag ik dat de ouders van Jorick ontroerd waren. Jorick zelf stond een beetje ongemakkelijk te kijken. Normaal zouden we grijnzen naar elkaar maar dat deden we niet. Hij keek serieus, ontweek mijn blik een beetje.

‘Jongen,’ zei mijn vader.

Hij kwam niet verder. Ik keek hem ook niet aan. Mijn ogen lagen dicht op de schouder van mijn moeder. Het werd ongemakkelijk, we stonden stil.

‘Even wat drinken om van de eerste schrik te bekomen?’ zei Jorick’s moeder.

Langzaam werd de greep losser, we lieten elkaar los. Mijn vader aaide nog een keer over mijn hoofd, mijn moeder had moeite me los te laten. Ik had nog een halve mok thee. Ik ging weer zitten en nam een slok. Met de mok tussen twee handen op tafel bleef ik er naar staren. Wat moest ik zeggen? Wat kon ik zeggen? “Sorry?”

‘Jarno,’ zei mijn vader weer. ‘Ik ben blij dat je weer veilig terug bent.’

‘Ik ook.’

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen. Sorry.’

‘Ik ook niet.’

We keken naar elkaar. Ik wilde glimlachen naar hem, maar dat was niet echt het goede moment misschien. Mijn moeder zat naast me en liet me niet los.

‘Jullie hoeven ook nog niets te zeggen,’ zei de moeder van Jorick. ‘Hij is terug, dat is even het belangrijkste nu. Praten kan straks ook nog. Daar hoeven wij niet bij te zijn.’

Nu glimlachte ik wel. Mijn vader ook. We dronken zwijgend, redelijk snel. Ik wilde ook wel naar huis. We namen na een kwartier afscheid, mijn ouders bedankten hun nog een keer.

‘Als er iets is, als we jullie kunnen helpen...’ Zijn moeder keek ook naar mij. ‘We zijn er voor jullie.’

Ik knikte. Mijn vader gaf allebei de ouders van Jorick een hand. Jorick's vader legde nog even zijn hand tegen zijn bovenarm. Ze knikten begripvol naar elkaar. Tussen mijn ouders in liep ik terug naar huis. Mijn rugzak over mijn schouder. Ik had het idee dat alle burens achter de gordijnen stonden te kijken. Ik was blij dat ik wist dat iedereen dacht dat ik gewoon bij familie had geloged. Het voelde vertrouwd, mijn huis. Maar ik had hetzelfde gevoel als na een vakantie van drie weken. Terwijl het maar een week was geweest. Of ietsje langer. We gingen de woonkamer in. Mijn moeder haalde meteen wat te drinken. Ik voelde me weer ongemakkelijk. Wat moest je nou zeggen op zo'n moment? Mijn moeder kwam weer terug de kamer in. Ze straalde. Haar verloren zoon was weer thuis.

'Ik ben blij dat we je gevonden hebben,' zei mij vader weer.

'Ja,' zei ik.

Ik meende het, ik was ook blij weer thuis te zijn. Mijn vader keek ineens heel serieus.

'Jarno,' begon hij aarzelend, 'om maar meteen met de deur in huis te vallen...' Hij zuchtte. 'Het spijt me wat ik gedaan heb. Dat had ik zo niet moeten doen.'

'Ik ook niet,' zei ik.

'Nee, misschien niet, maar we hebben het allebei zo uit de hand laten lopen.'

Ik knikte. Van binnen was ik ook een beetje verbaasd. Hij was ineens begripvol. Of was het opgelucht, wat ik voelde? Triomf? Had ik hem op zijn knieën?

'Waar ben je de hele tijd geweest?' vroeg mijn moeder.

'Overal en nergens,' zei ik.

'Bij wie heb je geslapen?'

Ze was bezorgd. Ik dacht na over wat ik allemaal wilde vertellen.

'In het park.'

Haar mond viel open, ze sloeg haar hand even voor haar mond. 'In het park?'

Ik knikte. 'Het was er warm genoeg voor.'

'Daar waar die jongen is gevonden?'

'Ja.'

Ze keek geschrokken. 'Maar dat is toch gevaarlijk jongen? Net als die jongen...'

'Dat was een overdosis mam. Dat is wat anders.'

'Kende je hem?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee, geen idee wie het is.'

Mijn vader en ik keken elkaar aan.

'Jorick zei dat je op het bureau bent geweest.'

Mijn vader knikte.

'Heb je hem gezien?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ze stelden een hoop vragen. Welke kleren je aan had, hoe groot je was, kleur haar, kleur ogen... Je kon het niet zijn.' Hij nam een slok. 'Daarna gingen ze nog meer vragen stellen. Waarom je weg was, dat soort dingen. Ze zouden naar je uitkijken.'

'Ik ben Ralf nog tegen gekomen.'

'Ja, dat weet ik. Hij heeft me gebeld.'

'Je had hem gevonden via internet, vertelde hij.'

'Ik moest iets. We wilden weten waar je was. We snapten er niets van, Jarno. Je nam je telefoon niet op, daarna stond hij zelfs uit.'

'De batterij was op.'

'Het eerste wat we dachten was dat je naar hem was gegaan en dat je daar niet meer weg kon of zo.'

'Wat?' vroeg ik verbaasd.

'Wisten wij veel wat er aan de hand was.'

'Alsof Ralf mij zou ontvoeren of vasthouden of zo.'

'Toen ik hem gevonden had bleek al snel dat je niet bij hem was. Hij nodigde ons zelf uit.'

'Daarna zag ik in jouw kleerkast dat je kleren had meegenomen,' zei mijn moeder. 'Toen begon het wel wat duidelijker te worden.'

'En mijn bankrekening was geblokkeerd.'

'Ja,' zei mijn vader. 'Je kon wel overvallen zijn of beroofd. Dat hebben we maar voor de zekerheid gedaan.'

'Lisanne vertelde dat je een keer bij Ruben was geweest,' zei mijn moeder. 'Dat was het eerste teken van leven dat we hadden. Ze zei dat je er goed uitzag.'

'Ja.'

Ik slikte. Ruben. Hij ontroerde me steeds weer.

'Dat was lief van je, dat je aan hem dacht.'

'Ja,' zei ik weer.

Het viel even stil.

'Wil je niet even douchen?' vroeg mijn moeder.

‘Straks,’ zei ik en dronk mijn glas leeg.

‘Nog eentje?’

‘Ja, lekker, dank je.’

Er viel weer een rare stilte. Ik voelde dat nog lang niet alles gezegd was. De vakantie, het gedoe rond Ralf waarmee alles begonnen was. Hij had hem nu gezien, had met zijn ouders gepraat zelfs. Wat dacht hij nu? Wat vond hij er nu van? Ik wist niet hoe ik er over moest beginnen. Raar allemaal, ik dronk zwijgend mijn glas leeg. Was ik maar meteen gaan douchen. Mijn vader keek al net zo ongemakkelijk.

‘Gewoon even lekker douchen,’ zei mijn moeder. Ze snapte de situatie helemaal. Dat voelde ze zelf ook wel. ‘Praten we straks wel weer verder.’

‘Ja,’ zei ik maar.

Ik stond op en liep naar de deur.

‘Leg jouw kleren maar op je kamer, dan was ik ze straks wel.’

‘Is goed,’ zei ik en ging naar mijn kamer.

Ik liet het bad vollopen. Terwijl het water stroomde en het bad vulde maakte ik mijn rugzak leeg. Mijn kleren gooide ik in een stoel. Het brood en de yoghurt zette ik op mijn bureau. Niet meer nodig, einde avontuur.

Ik zuchtte tevreden toen ik in het bad ging liggen. Het warme water was lekker. Flink wat schuim erin, alsof ik alles van me af wilde spoelen. Even ontspannen. Ik zag Ruben weer voor me, zittend in het bad, rustig tot en met. Vanmiddag even naar hem toe en dan op de terugweg langs het winkelcentrum, Stijn vertellen dat ik weer thuis was. Ik voelde me er bijna schuldig bij, ik was weer veilig thuis, voor hem ging het gewoon door. Ik was lekker loom toen ik uit bad stapte en me afspoelde onder de douche. Ik droogde me af en trok op mijn slaapkamer een boxer aan. Een schone, uit de kast, met de lucht van wasverzachter. Ik was ineens moe. Alle spanning van de afgelopen dagen kwam eruit. Ik ging op bed liggen en sloot mijn ogen. Eventjes maar, gewoon een uurtje slapen zonder voor iets bang te hoven zijn.

Ik schrok wakker van een kus op mijn voorhoofd. Mijn moeder keek me aan en glimlachte. Er brandde licht op mijn kamer.

'Lekker geslapen?'

'Hm-m,' mompelde ik slaapdrongen.

'Je hebt twaalf uur aan een stuk geslapen,' glimlachte ze.

'Pfft, echt?'

'Ja. Je zult het wel nodig hebben gehad.'

Ik rekte me uit en stopte mijn armen weer onder mijn dekbed. Ik kon nog niet echt wakker worden.

'Hoe laat is het?'

'Twaalf uur. Wil je iets eten?'

Ik wilde nee zeggen maar mijn maag knorde. 'Ja, lekker.'

'Ik maak wel iets voor je. Daarna ga ik wel slapen hoor.'

Ik glimlachte. 'Ik wil het zelf ook wel doen hoor.'

'Nee, blijf nog maar even lekker liggen.'

'Dank je.'

Ze aaide nog een keer over mijn hoofd. Bij de deur draaide ze nog even om.

'O ja, Jarno? Ik heb net jouw kleren gewassen, maar ik mis een paar dingen. Kan dat?'

Ineens was ik klaarwakker. Stijn!

Chapter 11

Stijn! Het was al middernacht. Kut. Ik kon niet meer naar hem toe. Mijn ouders zouden dat nooit goedvinden. Bovendien wist ik niet of hij in het park zou slapen of thuis.

‘Wat is er?’ vroeg mijn moeder verbaasd.

‘Heel verhaal. Ik weet waar mijn kleren zijn. Die zou ik vanmiddag ophalen, maar dat moet morgen dan maar.’

‘Ophalen?’

‘Ja, iemand zou ze voor me wassen.’

‘Voor je wassen? Iemand?’

Ik zuchtte. ‘Ik trok veel op met een jongen die ik ken van school, die was daar vaak. Hij heeft wat kleren van mij meegenomen om te wassen.’

Meer vertelde ik maar niet.

‘Wat aardig.’

‘Ik haal ze morgen wel op.’

‘Is goed jongen.’

Met een glimlach ging ze mijn kamer uit. Ik liet mijn hoofd op mijn kussen vallen. Wat was ik een lul om zolang te slapen. Hij wist nu niet waar ik was, of er misschien iets gebeurd was of niet. Kon ik er vannacht nog tussenuit piepen? Beter van niet. Als ze daar achter kwamen dan liep het weer helemaal verkeerd. Dat kreeg ik niet uitgelegd, zonder alles over Stijn te verraden. Ik lag op mijn rug, een arm over mijn ogen. Morgen maar zoeken, waar hij was. Wat zou ik doen, als ik hem was?

‘Eten,’ hoorde ik.

Ik keek en zag mijn moeder met een bord. Broodje, hamburger ertussen, blaadje sla.

‘O, mam, lekker.’

‘Dat zul je wel gemist hebben.’

‘Ja,’ lachte ik, met de gedachten aan de keren dat ik bij McDonalds had gezeten.

‘Ik heb dat brood en die yoghurt maar weggegooid. Nou, smakelijk, welterusten straks.’

‘Welterusten, mam.’

Ik kreeg nog een kus op mijn voorhoofd, daarna was ze weg. Ik nam een hap. Lekkerder dan Mc Donalds. Wat zou ik doen als ik Stijn was? De volgende ochtend gaan zoeken. Navragen bij de nachtploeg, of ze hem misschien gezien hadden. Ik moest zorgen dat ik vroeg in het park was, misschien dat ik hem nog zou tegenkomen. Of iemand van de nachtploeg. Vragen waar Stijn was. Ik at het broodje op en wilde weer verder slapen. Dat lukte me niet. Na twaalf uur slapen was ik klaarwakker. Ik ging uit bed en startte mijn computer op. Terwijl dat ding zoemend tot leven kwam deed ik mijn telefoon aan de oplader. Ik wachtte even en zette hem toen aan. Binnen een minuut begon hij te piepen als een gek. Gemiste oproepen, sms'jes. Veel van mijn ouders en Jorick. Een paar van Ralf ook. Ik las ze niet, kon wel raden wat er allemaal tussen stond. Morgen misschien. Mijn computer had nog steeds geen internet. Ik zocht het kastje op en wachtte tot ik draadloze verbinding had. Ik zat verveeld rond te klikken. Pakte daarna mijn telefoon om Ralf een berichtje te sturen dat ik thuis was. Hij reageerde niet, sliep waarschijnlijk al. Ik probeerde iets van Stijn te vinden op internet, maar dat lukte me niet. Ik had ook geen idee wat zijn achternaam eigenlijk was. Ik baalde dat ik zijn nummer niet had. Had hij wel een telefoon? Ik had hem er nooit over gehoord. Het had toen ook geen nut, die van mij was toch dood. Een beetje geïrriteerd zette ik mijn computer weer uit en ging op bed liggen.

Raar, om weer wakker te worden in je eigen bed, je eigen kamer. Alsof er niets gebeurd was. Zo leek het ook, toen ik opgestaan was en de woonkamer in kwam. Alsof er niets gebeurd was. Ontbijtje maken, tv aan, in de bank half onderuit eten, net zoals anders. Maar ik had ook toen ik binnenkwam goedemorgen gezegd tegen mijn ouders, en zij tegen mij. Alsof er niets gebeurd was. Ik zat voor de tv, mijn vader zat aan de eettafel op zijn gemak de krant te lezen. Moest die niet gaan werken? “Vakantie,” schoot door me heen, we hadden nu in Toscane moeten zitten. Zouden ze geannuleerd hebben? Het gaf me een ongemakkelijk gevoel. Het hing nog in de lucht. We hadden

ruzie gehad, ik was meer dan een week weggeweest en nu zaten we hier alsof er niets gebeurd was. Wat wilde hij nou? Ik kon me niet voorstellen dat hij nu alles ineens in orde vond. Of wel. Hij voelde dat ik keek. Hij keek op van zijn krant en glimlachte naar me.

‘Flink geslapen gisteren,’ zei hij.

‘Ja, ik was echt moe.’

‘Lekker toch om dan zo lang te slapen? Daar is het vakantie voor.’

Ik glimlachte maar en keek weer naar de tv. Dit was raar. Dit voelde absoluut niet goed. Mijn moeder schuifelde wat door het huis, keek naar ons. Die voelde dus ook de rare spanning.

‘We gaan vanmiddag naar Ruben,’ zei ze tegen mij, ‘ga je mee?’

‘Ja, is goed.’

‘Jarno? We wilden morgen alsnog naar Toscane gaan.’

‘Morgen?’

‘Ja. We hebben het huisje aangehouden, voor het geval je terug zou komen op tijd. Heb je toch nog even lekker vakantie.’

De manier waarop ze het zei. Dat kon alleen mijn moeder. “Gezellig.” Ze keek vragend naar me.

‘Je wilt toch wel mee?’

Ik voelde de blik van mijn vader.

‘Ja,’ zei ik maar meteen, zo vrolijk mogelijk.

Ze glimlachte.

‘Denk ik,’ zei ik er achteraan.

Ze keek weer.

‘Het is zo raar allemaal,’ zei ik.

‘Daarom willen we ook gaan,’ zei mijn vader begripvol. ‘ge-
woon even samen weg, alles weer normaal laten worden.’

Ik dacht na. Misschien had hij wel gelijk. Alles weer normaal. Alsof er niets gebeurd was.

Dat was nog even wat uitleg geweest thuis. Maar ik zat op de fiets. Ik ging mijn kleren ophalen. Bij die jongen van school die ze voor me gewassen had. Ik had mijn trouwe rugzak weer bij me. Ik hoopte maar dat ik Stijn kon vinden, ik had nog geen flauw idee wat ik moest zeggen als ik zonder kleren thuis kwam. Dat bedacht ik later wel. Ik reed eerst naar het winkelcentrum, maar daar was hij niet. Dan maar naar het park. Ik

zette mijn fiets tegen een boom bij de speeltuin en liep het laatste stukje verder. Ik zag Stijn nergens. Ik wurmde me door de struiken heen naar onze plek. Verlaten. Ik stond er met een raar gevoel. Dit was mijn thuis geweest, en nu was het alweer vreemd en toch vertrouwd tegelijk. Ik pakte mijn rugzak, zocht een pen en papier en ging zitten. Ik schreef snel een briefje waarin ik vertelde dat ik weer thuis was en dat ik de volgende dag op vakantie zou gaan. Met mijn telefoonnummer erbij. Ik vroeg of hij mijn kleren zolang kon bewaren. Ik dook voorover en zocht naar de deken. Daar stopte ik het briefje maar bij, dan vond hij het wel. Ik zag voor de deken een tas liggen. Ik keek erin en glimlachte. Mijn kleren. Ik zuchtte van opluchting. Dat was in ieder geval geregeld. Ik schreef nog op het briefje dat ik ze gevonden had en bedankte hem. Niet alleen voor het wassen, gewoon voor alles. Ik stopte het briefje tussen de deken en verborg alles weer. Ik bleef nog even zitten en keek rond. Raar dit. Na de vakantie ging ik hem wel weer opzoeken. Zeker weten. Met een raar gevoel liep ik terug naar mijn fiets. Ik reed door het verboden stuk park maar daar was hij ook niet. Ik baalde er van maar moest nu toch echt terug naar huis, anders was ik te laat voor Ruben. Aan de rand van het park zag ik Roy van de nachtploeg.

‘Hé, alles goed?’

‘Ja hoor,’ zei ik.

‘De Rooie is de halve nacht naar je op zoek geweest. We wisten niet waar je was.’

‘Sorry. Ik was thuis.’

‘Thuis?’

‘Ja,’ zei ik ontwijkend.

‘Alles weer goed daar?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik hoop het. Denk het.’

Hij grijnsde. ‘Mooi zo. Dit leven moet je niet willen.’

‘Zeg je tegen de Rooie dat ik weer thuis ben?’

‘Natuurlijk. Tegen iedereen.’

Hij lachte te enthousiast. Hij had gedronken, duidelijk.

‘Dank je.’

Ik wilde wegfietsen maar hij hield me tegen.

‘Wel even een fatsoenlijk afscheid.’

Hij lachte. Voor ik het wist had hij me vast. Hij klopt op mijn rug.

‘Hou vol jongen.’

‘Jij ook.’

Hij lachte. ‘Maak je om mij maar geen zorgen.’ Hij liet me los en keek me aan. ‘Kom je af en toe nog een keer voor de Rooie?’

‘Ja hoor, natuurlijk. En ik zie hem op school.’

Hij grinnikte. ‘Op school ja.’

We lachten.

‘Nou, Rich Boy, naar huis jij.’

Ik stapte op en reed weg. Ik zwaaide nog een keer. Roy stak zijn hand op en draaide om. Terug het park in.

Netjes gewassen. Gestreken zelfs! Ik haalde het uit mijn tas en legde het terug in de kast. Ik ging Stijn dus niet meer zien. Ik had nog twee weken Toscane voor de boeg. Ik wou dat ik hem mee kon nemen. Ik vond dat hij dat wel eens verdiende. Of de sleutel van ons huis, als wij toch weg waren. Een normaal dak boven zijn hoofd als hij dat even nodig had. Onmogelijk allemaal, dat wist ik ook wel.

‘Ga je mee?’ haalde mijn moeder me uit mijn gedachten.

Ik keek verschrikt op. ‘Ja, ik kom.’

Ik zat even later stil achter in de auto. Mijn ouders zwijgend voorin. Raar allemaal. Ruben had niets in de gaten. Daar zorgde ik ook wel voor. Hij kraaide toen hij me zag. Zijn hand sloeg op het tafeltje van zijn stoel. Ik klapte het weg en omarmde hem. Ik kreeg meteen een kus.

‘Ja!’

‘Ruben is lief,’ fluisterde ik in zijn oor.

Zijn hand streelde mijn rug. Hij zuchtte tevreden.

‘Dag jongen,’ hoorde ik mijn moeder zeggen.

Ze aaide een keer over zijn hoofd. Ik hoorde hem zachtjes lachen in mijn oor. Mijn vader kneep een keer in zijn schouder.

‘Dag Ruben.’

Ruben snoof, pakte me steviger vast. Lisanne kwam de kamer in.

‘Hé,’ zei ze verbaasd, ‘zijn jullie er ook?’

Ik keek en glimlachte.

‘Zin om Ruben zijn yoghurt te geven?’

Ik knikte. ‘Best.’

‘Loop maar even mee.’

Ik liet Ruben los en stond op. Hij keek naar me, zijn armen schuin omhoog. Hij protesteerde.

‘Ik ben zo terug,’ kuste ik hem, op zijn voorhoofd.

Het was niet genoeg. Zijn blik schoot naar mijn ouders en terug naar mij. Hij wilde niet alleen gelaten worden bij hen.

‘Ik ben zo terug,’ lachte ik en zwaaide.

‘Weer helemaal terug?’ vroeg Lisanne toen we in de keuken waren.

‘Ja, sinds gisteren.’

‘En?’

‘Jorick, een vriend uit mijn straat is me komen zoeken. Door dat bericht in de krant was iedereen helemaal in paniek.’

‘Wie niet,’ zei Lisanne verwijtend.

‘Sorry, ik had je wat moeten laten weten.’

‘Geeft niet. Ik geloofde al niet dat jij het kon zijn. Maar hoe zijn ze nu?’

‘Het is stil. Blij dat ik thuis ben, maar meer zeggen ze niet.’

‘Niets?’

Ik schudde mijn hoofd. Lisanne keek me over de open koelkastdeur aan.

‘Raar.’ Ze deed de deur dicht en gaf het bekertje yoghurt aan mij, ‘Hier. Banaan. Nieuwe favoriet van hem. Maar moet er nog niet iets uitgepraat worden?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘We gaan morgen op vakantie.’

Uitdagende blik van Lisanne.

‘Ik heb er eigenlijk helemaal geen zin in. Er hangt een rare stilte, alsof er niets gebeurd is. Ik heb geen idee hoe ze er nu over denken. Ze hebben met de ouders van Ralf gepraat.’

‘Die jongen waar ze je toen mee betrappt hebben?’

‘Ja. Ze hebben hem gezocht. Maar ik kan me niet voorstellen dat ze het nu ineens allemaal wel in orde vinden.’

‘Nee, lijkt me ook gek, als dat zo was.’

‘Daarom.’

‘Wat ga je nu doen?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Nog geen idee. Ik wil eigenlijk wel praten voordat we weg gaan.’

‘Doen dan. Niet uitstellen.’

Ik keek moeilijk.

‘Ik snap dat het niet makkelijk is, Jarno.’

‘Ik kijk wel. Vanavond ergens.’

Ze pakte mijn schouder.

‘Goed zo. Nou, ga Ruben maar eens blij maken.’

Ik liep terug de woonkamer in en glimlachte. Ruben zat scheef in zijn stoel, zijn blik op de keuken gericht.

‘Ja!’ riep hij meteen toen hij me zag.

‘Yoghurt!’ riep ik terug.

Hij kraaide, zwaaide met zijn hand voor zich uit. ‘Ja!’

Ik pakte een stoel en ging voor hem zitten. Ik trok het stukje aluminiumfolie van de beker en roerde met de lepel. Ik nam een hap en trok een vies gezicht.

‘Bah!’ zei ik lachend.

Ik meende het wel. Weeïg en zoet. Ruben strekte zijn hand naar me toe.

‘Nou, hapje dan,’ zei ik.

Ruben had zijn mond al open. Hij vond het echt lekker. Hij lachte, al had hij het nog niet doorgeslikt. Er liep wat langs zijn kin naar beneden. Ik grinnikte en veegde het met een doekje weg.

‘Ja zeg!’ Ik lachte. ‘Wel opeten hè? Anders kan ik het net zo goed meteen in je trui smeren.’

Hij graaide naar me, sloeg bijna de lepel uit mijn handen. Ik hield de lepel voor zijn mond. Hij hapte. Deze keer kwam er niets naar buiten. Ik moest nu even serieus blijven kijken. Ik wist dat als ik nu zou lachen, dan deed hij dat ook. Ik zag mijn vader kijken.

‘Nog een hapje,’ zei ik. ‘Ruben is lief.’

‘Lief!’

Mijn moeder glimlachte. Ik gaf hem de volgende lepel. Ruben at goed door, zonder al te veel te knoeien. Hier en daar liep er wel wat langs, maar ik had het wel eens erger gezien.

‘Op!’ zei ik na de laatste lepel.

‘Ja!’

Ik pakte het doekje en maakte zijn gezicht schoon.

‘Goed gedaan, Ruben.’

‘Ja!’

‘Kus?’

Ik tuitte mijn lippen en boog naar voren. Hij lachte en gaf me een kus. Banaan. Ik hield mijn hoofd vlak voor die van hem, keek in zijn ogen en wreef over zijn hoofd.

‘Ruben lief.’

‘Lief.’

Mijn moeder zat vertederd te kijken. Ze pakte zijn hand, hij liet het toe. Maar hij bleef wel naar mij kijken. Hij zat even rustig, ademde met half open mond en staarde in mijn ogen. Ik glimlachte. Dat verbrak de magie. Hij kraaide, zijn hand sloeg tegen mijn hoofd.

‘Au,’ lachte ik.

Ik pakte zijn hand en hield die stevig vast. Ruben lachte.

‘Mij een beetje stiekem slaan hè?’

‘Ja!’

Nu lachte ik helemaal. Hij had geen idee van wat ik zei en dat gaf af en toe grappige antwoorden. Ik omhelsde hem en knuffelde.

‘Ja.’

Hij had mijn hoofd stevig vast, mijn neus zat onder zijn oor. Ik kuste zijn nek, zachtjes. Hij kreunde tevreden.

‘Maak je hem niet te wild?’ vroeg mijn vader voorzichtig.

‘Neuh, beetje uitkuren,’ zei ik. ‘Hè Ruben? Beetje gek doen.’

Ik streelde met een vinger in zijn nek. Daar werd hij rustig van. Zijn ademhaling ging langzamer, zijn hand tegen mijn zij bleef liggen. Zijn vingers bewogen voelde ik, maar verder niet.

‘Lief,’ fluisterde ik.

Hij glimlachte alleen maar. Ik sloot alles buiten. Ik hoorde en voelde alleen Ruben nog maar. Hij was rustig nu en dat wilde ik niet verstoren.

‘Dag, Ruben,’ zei mijn moeder met een kus op zijn wang, een half uur later.

Mijn vader legde even zijn hand op zijn schouder. Ruben maakte een geluid. Ik kreeg een kus van hem. En hij wilde me niet loslaten. Ik kuste zijn wang en wurmde toen toch uit zijn armen. Ik zou hem twee weken niet zien, wist ik. Ik had alleen steeds een stemmetje in mijn achterhoofd dat dat niet waar was. Lisanne stond er bij en glimlachte.

‘Fijne vakantie,’ zei ze tegen ons.

Ik keek spottend terug. Toen mijn ouders al omgedraaid waren om naar de deur te lopen knipoogde ze.

‘Succes.’

‘Dank je.’ Ik grijnsde. ‘Tot morgen misschien.’

‘Kijk nou maar. Misschien is het wel een goed idee om even op vakantie te gaan.’

‘Ligt er aan wat ze te vertellen hebben.’

Ze kneep in mijn arm en liet me toen gaan. Ik zwaaide nog een keer naar Ruben en liep snel achter mijn ouders aan. Ik kreeg steeds slechtere zin achter in de auto. Ik moest met mijn ouders praten. Ik wist alleen niet hoe. En we gingen op vakantie waar ik geen zin in had. Ik keek hoe laat het was. Geen tijd meer om nog even naar het park te gaan. Het was al laat in de middag, we zouden zo wel gaan eten. Vanavond dan misschien nog even. Ik wilde Stijn nog zien voordat ik twee weken weg ging. Ik had het gevoel hem zo in de steek te laten, zomaar ineens verdwijnen zonder wat te zeggen. Ik vond dat ik het niet kon maken, hij had me geholpen met alles. Ik zat nu weer lekker thuis, voor hem ging de shit gewoon door. Mijn vader reed langs het tankstation. Tank vol, morgen weg.

‘Jarno, moet je je koffer niet pakken?’ vroeg mijn moeder.

Ik zat onderuit in de bank naar de tv te kijken. We hadden net gegeten.

‘Hmm.’

‘Jarno? Wat is er?’

Ik haalde mijn schouders op, zag mijn vader kijken.

‘Geen zin in vakantie?’ vroeg mijn moeder.

Ik keek haar aan.

‘Nee,’ zei ik rustig. ‘Ik vind het raar allemaal.’

‘Dat is het ook,’ zei ze begripvol. ‘Maar eventjes eruit zal ons goed doen.’

‘Ik ben net terug,’ zei ik twijfelend. ‘We hebben het er helemaal niet meer over gehad.’

Mijn vader keek strak. Hij had duidelijk moeite om er over te beginnen.

‘Ik weet niet wat ik moet denken,’ zei ik.

Hij stond op, zag ik. Hij kwam rustig naar me toe, ging in de andere bank zitten.

‘Ik weet ook niet wat ik moet zeggen jongen,’ zei hij.

‘Ik dacht op zijn minst op mijn flikker te krijgen.’

‘We zijn blij dat je terug bent.’

‘Dat snap ik ook wel. Ik ook.’

Mijn moeder ging naast mijn vader zitten.

‘Maar,’ ging ik verder, ‘er is van alles gebeurd, en sinds ik terug ben wordt er helemaal niet meer over gepraat. Alsof er niets gebeurd is. Is alles nu ineens oké of zo? Vinden jullie het nu niet meer erg?’

Mijn vader probeerde een glimlach.

‘Ik heb lang gepraat met de ouders van Ralf,’ zei hij. ‘Ik snap nu ook wel dat jij jezelf niet kunt veranderen. Ik heb er nog steeds moeite mee. Kan me er niets bij voorstellen.’

Ik keek alleen maar naar de tafel.

‘Ik hoop ook niet nog een keer zoiets te zien als toen in de tuin. Ik verbied het je. Ik kan je misschien niet tegenhouden, maar ik wil het hier in huis niet hebben.’

‘Ik zorg er wel voor dat je het niet meer ziet.’

‘Gewoon ook niet doen hier. Sorry jongen, ik keur het nog steeds niet goed. Ik kan het niet accepteren.’

‘Ik kan Ralf dus ook niet uitnodigen hier?’

‘Ik heb daar moeite mee. Ik kan je verder niet tegenhouden, wat je buiten de deur doet moet je zelf weten. Onder mijn protest.’

‘En,’ vulde mijn moeder aan, ‘ik hoop dat je uitkijkt met wie je omgaat.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei ik. ‘Als het een meisje was geweest dan had ik dat ook gedaan. Ik ben niet dom, zeg.’

‘Dat weten we, jongen,’ zei ze.

‘Nou dan. Ik kijk echt wel uit hoor.’

‘Zo kijken we er tegen aan,’ zei mijn vader.

‘Oké,’ zei ik uit het veld geslagen. ‘Ik snap het. Ik zal er rekening mee houden.’

Het was even stil.

‘En de vakantie?’ vroeg mijn moeder.

Ik wist het niet.

‘Het is allemaal nog zo raar,’ zei ik. ‘Ik ben net thuis. Ik heb geen zin om weg te gaan.’

Dat had ik wel, maar niet met hun. Ik wilde gewoon Ruben zoveel mogelijk zien, en Stijn wilde ik opzoeken.

‘Ja,’ zei ze twijfelend, alsof ze het ook even niet meteen wist.

‘Jullie mogen wel gaan,’ zei ik.

‘Nee,’ zei mijn vader, ‘we laten je niet alleen hier in huis.’

‘Kan best.’

‘Wil je hier blijven vanwege die Ralf?’

‘Nee. Daar heb ik ook niets mee.’

Mijn vader keek afkeurend. Hij was het er duidelijk niet mee eens dat ik zomaar zonder een relatie te hebben met Ralf had liggen rotzooien. Als het dan toch zo moest zijn, dan had het ook iets serieus moeten zijn.

‘Ik wil gewoon thuis blijven. Alles op een rijtje zetten.’

‘Is het vanwege ons?’ vroeg mijn moeder.

Daar stelde ze een goede vraag, misschien wel, misschien niet.

‘Misschien,’ zei ik. ‘Maar dat is het echt niet alleen. Ik ben net thuis, en om nou weer meteen ergens anders heen te gaan...’

Mijn vader knikte. ‘Misschien is het ook niet verstandig om dat te doen.’ Hij keek naar mijn moeder. ‘Ik weet het ook niet.’

Mijn moeder zuchtte. Ze had zich duidelijk verheugd op een tijdje Toscane, wij samen.

‘Dan moeten we maar thuisblijven denk ik,’ zei ze.

Van binnen was ik opgelucht, maar dat liet ik niet merken. Mijn vader ook niet. Toch zag ik aan zijn gezicht dat hij ook niet wilde gaan.

‘Dan blijven we thuis,’ zei hij neutraal. ‘Ik ga het morgen wel regelen.’

Ik stond op en liep naar mijn kamer. Opgelucht.

‘Hier,’ zei mijn vader toen hij een uur later mijn kamer op kwam, ‘en jouw internet doet het ook weer.’

Ik pakte mijn BlackBerry aan. ‘Dank je.’

‘Je snapt ons toch wel?’ vroeg hij.

‘Jawel,’ zei ik.

Hij glimlachte en draaide weer om. ‘Dank je.’

Ik snapte ze wel. Sterker nog, ik begon het steeds meer te begrijpen. Het maakte me steeds kwader. Volgens mij was ik gewoon terug bij af. Bijna dan. Volgens mij ging hij me niet meer verbieden contact te hebben met bijvoorbeeld Ralf, maar hij wilde het gewoon niet weten. Hij wilde niets weten. Alles wegduwen, als je er niet over praat dan is het er ook niet. Hij ontkende alles gewoon! Typisch mijn vader. Zijn eigen wereld, zijn eigen ideaalbeeld. Alles wat er niet in paste dat bestond gewoon niet voor hem. Terug bij af. Stiekem doen, niets laten merken. Hij kon het zo krijgen als hij dat wilde. Mij best. Dat

was ik al een tijdje gewend, voordat hij het ontdekte. Met Ralf werd het verder toch niets, en voor ik weer een andere jongen had leren kennen, dat kon ook nog wel even duren. Ik checkte of ik al een berichtje van hem had terug gekregen. Niets. Ik glimlachte om mijn oude telefoon. Ik zette hem uit, haalde de simkaart eruit en stopte die terug in mijn nieuwe. Ik hing hem meteen aan de oplader en liet hem op mijn bureau liggen. Ik wilde net achter mijn computer gaan zitten toen mijn telefoon piepte. Berichtje van Jorick, met de vraag of ik nog naar het bankje kwam. Ik liet mijn computer aan staan, trok mijn telefoon van de lader en pakte mijn schoenen. Een beetje nerveus ging ik naar de woonkamer.

‘Ik ben naar de rest,’ zei ik zo gewoon mogelijk.

‘Oké,’ zei mijn moeder vrolijk terug.

Mijn vader zei niets, zoals gewoonlijk. Maar ze verboden het me niet. Geen woord erover. Ik controleerde of ik mijn sleutels had en trok de voordeur achter me dicht. Ik voelde me bekeken toen ik door de straat heen liep. Raar. Er zaten er minder in het parkje dan normaal. Ze staken hun hand op toen ze me zagen. Met een grijns zwaaide ik terug naar het groepje.

‘Weer terug van vakantie?’

‘Ja,’ lachte ik.

‘Waar ben je geweest dan?’

‘Familie.’

‘Had je niets over verteld.’

‘Nee, was ook een beetje last minute. Maar was wel leuk.’

Jorick keek naar me. Dit viel nog niet mee, ik hoopte maar dat er niet teveel vragen gesteld gingen worden. Ik moest uitkijken met wat ik zei, de kans was best groot dat iemand me tussendoor nog in de stad had gezien. Iemand lachte. Ik keek er meteen naar, ik zocht afleiding. Dat lukte. Niemand stelde nog vragen aan mij. Gelukkig. Tussendoor hield ik mijn telefoon in de gaten, maar ik kreeg geen berichtje. Niet van Stijn, niet van Ralf. Ralf was op vakantie, wist ik. En Stijn? Had die eigenlijk wel een telefoon? Ik wilde naar het park, even kijken of hij er was.

‘Diederik,’ zei ik voordat ik er verder over nadacht, ‘mag ik even jouw fiets lenen?’

Hij keek me verstoord aan. ‘Mijn fiets lenen?’

‘Ja, even. Hooguit half uurtje.’

‘Wat ga je doen dan?’

‘Even iets wegbrengen, ben zo terug. Ik heb iets geleend van iemand.’

Hij stapte van zijn bagagedrager en duwde de fiets naar me toe. ‘Mij best.’

‘Bedankt, man,’ zei ik bijna opgelucht.

Ik pakte de fiets en stapte op. ‘Tot straks.’

Jorick keek verbaasd. Ik knipoogde en reed weg. Ik stuurde de fiets snel door de straten heen, richting het park. Ik moest Stijn even zien. Ik hoopte maar dat hij er was. Ik reed het park in en keek rond. Niemand te zien. Iets verderop zag ik het groepje zitten. Ik reed voorbij en stopte.

‘Rooie ergens gezien?’

Ze schudden hun hoofd.

‘Vanmorgen nog even, maar hij was snel weer weg,’ zei de man die ik ook op het station had gezien, de dag dat ik naar huis ging.

‘Oké, dank je,’ zei ik.

Teleurgesteld reed ik verder. Ik reed rond, ook door het verboden gedeelte. Ik kwam die ene vent weer tegen die me had gepijpt.

‘Hey,’ zei hij meteen vrolijk.

‘Hoi,’ moest ik terugzeggen.

Ik reed gewoon door, maar hij hield me tegen.

‘Geen zin om even een zakcentje te verdienen?’

‘Nee,’ zei ik kort.

‘Weet je waar dat maatje van je is?’

‘Nee, die zoek ik ook.’

‘Er is toch niets mis met hem? Ik heb hem al een paar dagen niet gezien.’

‘Nee, er is niets mis met hem. Nou, ik moet verder.’

Voor hij nog iets kon zeggen reed ik door. Er was nog maar één mogelijkheid, als hij tenminste niet thuis was. De slaapplek. Als hij daar was, dan was hij er wel erg vroeg. Het was het proberen waard. Ik reed achterom door het park en stapte af op de plek waar we normaal tussen de struiken schoten. Ik duwde de fiets van Diederik mee. Uit het zicht van het pad liet ik hem staan en sloop door. Ik zag hem eerder dan hij mij.

‘Hey,’ zei ik.

Hij draaide zich om. ‘Wat doe jij hier?’

'Je bedanken voor de was, en alles wat je voor me gedaan hebt.'

'Het zal wel. Niets te danken. Nou, wegwezen.'

'Stijn? Ik meen het hoor.'

'Ik ook. Hop,' zei hij met een gebaar, 'wegwezen.'

'Stijn, wat is dit?'

'Hé, jij bent weer naar huis. Je bent klaar hier. Geen reden om hier dan nog te komen. Ga lekker op vakantie, Rich Boy. Gaat je vriendje ook mee?'

'Mijn wat?'

'Je vriendje. Die jongen waar je mee in de tuin hebt liggen rotzooien. Die je gister van het station gehaald heeft.'

'Dat is mijn vriendje niet, dat was gewoon een goede vriend uit mijn straat.'

'Whatever.'

'Hoe weet jij dat trouwens?'

'Eentje van de nachtploeg heeft je gezien daar.'

'Heeft ie je dat verteld?'

Hij werd fel. 'Nadat ik bij iedereen nagevraagd had waar je was ja. Ik heb godverdomme alles afgezocht naar je. Je was nergens meer.'

'Ik had een briefje neergelegd.'

'Die vond ik pas later. Hij vertelde me dat een jongen je had aangesproken op het station en dat je met hem mee bent gegaan. Toen wist ik wel genoeg.'

'Dat is gewoon een vriend van me. Die jongen van toen in de tuin zie ik nooit.'

'Whatever. Nou, opzouten. Lekker op vakantie jij. Stijntje redt zich wel, ik heb geen zin in medelijden.'

Hij gaf me een duw en draaide zich daarna om. Zonder nog iets te zeggen liep hij de andere kant uit, terwijl hij geërgerd de takken van zich afduwde.

Chapter 12

Ik stond als aan de grond genageld. Dit had ik niet verwacht. Ik zag de fles rum staan. Hij had gedronken. Ik pakte de fles en legde hem terug op de plaats waar die altijd verstopt lag. Daarna liep ik hem achterna, maar hij was nergens meer te vinden. Ik wist dat hij in de buurt moest zijn, maar hij had zich goed verstopt. Kut. Ik kon niet verder zoeken, de fiets van Diederik moest weer terug. Ik sloop naar de plek waar ik die had achtergelaten en trok hem weer de struiken uit. Kwaad trapte ik door het park. Ik keek nog rond maar zag hem echt nergens meer. Ik baalde, en dat was aan me te merken toen ik terug was bij het groepje. 'Bedankt,' zei ik tegen Diederik. 'Gelukt?' Ik knikte. Jorick hield me in de gaten. 'Waar was je nou heen?' vroeg hij toen we samen terug liepen naar huis. 'Park,' zei ik. 'Even iemand opzoeken.' Hij gniffelde een beetje. 'Bij die pedo's? Je hebt er toch geen klant zitten hé?' Ik zweeg. 'Nee toch?' vroeg hij verschrikt. 'Nee, tuurlijk niet, gek. Een jongen die ik daar heb leren kennen. Heeft me altijd goed geholpen met alles daar.' Jorick klonk verbaasd. 'Die leeft daar gewoon?' 'Soms. Maar ik heb hem niet gevonden.' Hij schudde zijn hoofd. 'Ik ben blij dat je weer gewoon thuis bent.' 'Ja,' zei ik maar. 'Hoe gaat het nu?' 'We gaan niet op vakantie. En verder snappen ze nou dat ik zo ben, maar ze willen er niets van zien of merken.' 'Als dat alles is...' 'Ja, valt me ook nog mee,' zei ik sarcastisch. Jorick glimlachte. 'Positief bekijken man. Voor hetzelfde geld had je weken huisarrest. Kom je morgen in het zwembad dobberen?' 'Goed idee. Maar ik weet nog niet hoe laat. Nog even naar Ruben denk ik.' 'Zie maar, val maar binnen.' We stootten onze vuisten tegen elkaar. 'Tot morgen,' lachte ik. Ik draaide me lachend om, mijn gezicht vertrok meteen weer. In gedachten maakte ik de voordeur open. Stijn deed raar, alsof hij boos op me was. Niets laten merken nu, al kon ik mijn gedachten er niet vanaf houden. 'Hoi,' zei ik zo vrolijk

mogelijk door de open deur naar de woonkamer, 'Hoi,' kreeg ik opgewekt terug. Ik liep de kamer in, zag mijn ouders naast elkaar zitten in de bank. 'Was het gezellig?' vroeg mijn vader. 'Ja hoor, best wel.' Hij glimlachte naar me. Was hij nou vrolijk? Het leek wel alsof ze opgelucht waren dat we niet op vakantie gingen. 'Ik ga nog even douchen en dan slapen,' zei ik. 'Oké, welterusten jongen.' Verbaasd liep ik naar mijn kamer en sloot de deur. Ik keek nog een keer op mijn telefoon. Niets. Ik trok mijn kleren uit en ging mijn badkamer in. Even douchen. Ik zag mezelf in de spiegel. Ik was magerder geworden. Moe gezicht. Ik was ook moe. Nog steeds. Het water van de douche hielp wat dat betreft niet veel. Ik werd er alleen maar lomer van. Ik vond het niet erg. Na de douche meteen mijn bed in en slapen. Proberen even nergens aan te denken. Ik liet het over me heen stromen, hoofd achterover. Zo bleef ik staan. Mijn vader was gewoon vrolijk. Volgens mij had hij gewoon geen zin om op vakantie te gaan. Het zou me niets verbazen als hij de volgende dag gewoon ging werken. Maar dan nog, ik had het me allemaal heel anders voorgesteld. Nog een keer huisarrest of zo, omdat ik weggelopen was. Ik voelde me niet op mijn gemak. Ook stom, het ging eigenlijk beter en makkelijker dan ik ooit had kunnen wensen, en toch voelde het ongemakkelijk. Geen echte ruzie, maar ik had nog steeds hetzelfde gevoel. Ik werd niet door hem geaccepteerd. Er werd gewoon niet over gepraat, daar kon ik wel vanuit gaan. Raar. Alsof ik op mijn hoede moest zijn, dat het zo niet kon blijven. Ik droogde me af, trok een boxer aan en ging op bed liggen. Telefoon vlak in de buurt. Alsof Stijn me nog zou bellen. Dat deed ie nooit. Zeker niet na vanavond. Waarom deed hij zo? Ineens zo afstandelijk en vijandig? Ik snapte er helemaal niets van. Ik was vroeg wakker. Toen ik in de woonkamer kwam bleek mijn vader al naar zijn werk te zijn. Ik had het al gedacht. Op tafel lag een envelop van de bank. 'Jouw nieuwe bankpas, denk ik,' zei mijn moeder. 'De oude kun je doormidden knippen.' Nieuwsgierig scheurde ik het open. Het was inderdaad een nieuwe. Eindelijk, ik kon weer geld halen. Ik had nog steeds geen cent meer in mijn zak zitten. Dat ging ik eerst maar even doen. Daarna naar Ruben. 'Ga je nog iets doen vandaag?' vroeg mijn moeder. 'Naar Ruben nog een keer,' denk ik. Ze glimlachte. 'Je bent lief voor hem.' Voor ik het wist streek

ze een keer door mijn haar. 'Is hij ook.' 'Ja, dat is hij zeker.' 'Waar is papa? Is hij naar zijn werk?' 'Ja, hij had nog een hoop in te halen.' 'Ik zei er verder niets op, had het ook wel verwacht. Ik maakte een ontbijtje en ging die voor de tv op zitten eten. Straks eerst geld pinnen, daarna Stijn zoeken. Eventueel naar Ruben. Dan kon ik 's middags op mijn gemak bij Jorick in het zwembad gaan liggen. Daar had ik toch ook wel zin in. 'Ik ben zo weg,' riep ik toen ik mijn ontbijtje op had. 'Waar ga je naar toe?' hoorde ik vanuit hun slaapkamer. 'Geld pinnen en naar Ruben. Dan kan ik vanmiddag bij Jorick langs.' 'Veel plezier,' riep ze terug. Ik pakte mijn fiets en reed naar het winkelcentrum. Ik pinde en was blij dat er weer gewoon geld uit kwam. Ik zag de bedrijfsleider van de supermarkt kijken. Ik grijnsde. Meteen dacht ik weer aan Stijn. Hij was er niet. Waar hing hij uit? Zou hij in het park zijn? Kleine kans, maar ik wilde het zeker weten. In het park werd ik ingehaald door twee jongens op de fiets. Ik lachte er om. Wedstrijdje. Herkenbaar. Ik reed een rondje maar zag hem niet bij de speeltuin. Zou hij nog op de slaapplek zijn? Ik kon het me niet voorstellen. Er was nog één mogelijkheid. Een beetje nerveus reed ik het verboden stuk in. Als hij er was had ik geen idee hoe ik hem zou aantreffen. Ik reed rond en zag hem zitten op een bankje. Wat kon ik nu doen? Niets anders dan bij hem te gaan zitten. Daar kwam ik tenslotte voor. 'Hey,' zei ik toen ik bij hem stopte. Stijn bleef voor zich uit kijken. 'Moet jij niet op vakantie?' 'Nee, gaat niet door.' 'Kut voor je.' Hij was cynisch. 'Zo erg vind ik het niet.' 'Nee, vakantie naar Toscane, wie heeft daar nou zin in.' 'Ik niet. Niet met mijn ouders.' 'Ik stapte van mijn fiets en ging naast hem zitten. 'Moet jij niet gewoon verder?' 'Nee, ik heb alle tijd.' 'Ja, als je niet op vakantie gaat... Maar je hebt hier niets meer te zoeken. Je kunt beter gaan.' 'Nee. Ik wilde je nog een keer zien.' 'En waarom?' 'Om je te bedanken voor alles.' 'Dat zei je gisteren ook al. Hebben we het al over gehad dus. Verder nog iets?' 'Wat heb jij?' 'Een kuthumeur.' 'Waarom?' 'Omdat jij gewoon naar huis bent, weer bij je vriendje bent en ik nog steeds in deze shit zit. Geld bijna op, je kent het wel. Jij denkt toch niet dat je hier nu nog gewoon normaal rond kunt lopen alsof er niets gebeurd is hè? Vergeet het. Je bent hier klaar, dus wegwezen. Jij hebt ons niet meer nodig, wij jou niet.' 'Zit je daarom hier?' 'Huh?' 'Dat je geld nodig hebt.' 'Ja, ik zit hier niet

om van de vogeltjes te genieten.' 'Hoeveel wil je hebben?' 'Wat?' 'Hoeveel...' 'Ik snap wat je bedoelt. Zout op. Ik neem geen geld van je aan.' 'Stijn, kom op. Laat me je helpen.' 'Ik ben niet te helpen. Wil je nu gaan als-jeblijft?' 'Nee.' 'Godverdomme, wat ben jij eigenwijs.' Er kwam een man aangelopen. Stijn keek en werd nerveus. 'Nu moet je echt weg.' 'Ik bleef zitten. Waarom wist ik niet. Als hij hierdoor kwaad zou worden liep hij misschien een klant mis. En kon ik hem alsnog helpen. 'Hoi, André,' zei Stijn. 'Hallo jongen. Heb je jouw maatje bij?' 'Ik keek. Dus dat was die André, de kijker. 'Ja,' zei Stijn, 'maar die gaat zometeen weg.' 'Jammer.' 'Ik keek weer op en glimlachte naar hem. Stijn stond op. 'De groeten,' zei hij tegen mij. Ik keek ze na. Plannetje mislukt. Een eindje verder bleven ze bij de struiken staan. Ze praatten, keken allebei een keer mijn kant op. Stijn haalde een keer zijn schouders op. Hadden ze het nou over mij? Stijn aarzelde en kwam toen naar me toe gelopen, André volgde maar hield afstand. 'Jarno?' 'Ja?' 'Hij wil ons beide hebben.' 'Ons beide?' 'Ja, je weet wel. Alleen kijken.' 'Ik keek hem smalend aan. 'Kom op man, je wou me toch helpen?' 'Wat betaalt ie?' 'Genoeg.' 'Ik bleef zitten. 'Ey, kom op.' Hij grijnsde. Ik keek naar mijn fiets. Stijn kwam naast me zitten, zijn schouder tegen die van mij. 'Ik zit te denken, ik kan er nog meer geld uit trekken als ik wil.' 'Hoe dan?' 'Hij wil me eigenlijk helemaal naakt zien, maar dat doe ik hier niet. Hij biedt er steeds geld voor, maar het is me te link in het park. Hij heeft al eens voorgesteld om met hem mee naar huis te gaan, daar kan niemand ons betrappen. Ik ga alleen niet alleen met hem mee zijn huis in. Met jou zou ik dat wel durven.' 'Wacht even, je vraagt of ik met je meega naar zijn huis?' 'Wat kan ons gebeuren? Als hij iets raars wil dan zijn we toch met zijn tweeën.' 'Maar...' 'Niet dat hij iets raars gaat doen hoor.' 'Ik mocht het nooit meer doen van je,' zei ik treiterend. 'Dit is anders. Kom op man.' 'Ik zag André op een afstandje staan. 'Wat moeten we doen dan?' 'Niets. Kleren uit, een keer rukken. Dat is alles.' 'Als je nou dat geld van me aannam, dan hoefde je dit helemaal niet te doen.' 'Als je nou meegaat, dan hoeft dat de komende week ook niet.' André kwam naar ons toe. 'Durf je niet?' vroeg hij. 'Ik dacht dat je dit al eens eerder had gedaan.' 'André,' zei Stijn, 'wat heb jij er voor over als we bij jou thuis... Je weet wel. Alles uit.' Zijn mond viel open. Hij

keek begerig. Hoopvol. Daarna keek hij naar mij. 'Ik doe echt niets. Wil alleen maar kijken.' 'Wat zou je er voor over hebben?' 'Het dubbele.' Stijn bleef nuchter kijken. 'Wat je normaal aan mij geeft en dat ook aan hem. En dat allemaal nog een keer?' André knikte. Stijn keek naar mij. 'Het is een goeie deal.' 'Jongens, we staan hier al te lang,' drong André aan. 'Ik wil je niet dwingen hoor, als je twijfelt moet je het niet doen. Dan ga ik gewoon alleen met hem.' Stijn keek me nog net niet smekend aan. 'Zeg het maar, anders ga ik alleen met hem mee.' 'Alleen mee naar huis?' Hij knipoogde. 'Het is veel geld, Jarno.' Ik zuchtte. 'Dat is toch gevaarlijk?' 'Ik doe het toch.' 'Dan breng ik je, op de fiets. Weet ik waar je bent.' 'Oké.' André had ons gesprek staan volgen en keek tevreden, al had hij niet de hoofdprijs. 'Fiets maar achter mij aan.' We gingen op een afstandje van hem het park uit. Daar pakte hij zijn fiets. Ik volgde, Stijn zat achterop. 'Ik blijf wel op je wachten hoor,' zei ik, 'tot je weer naar buiten komt.' 'Zelf weten. Kan misschien wel even duren.' 'Ga je nog meer met hem doen dan?' vroeg ik verschikt. 'Nee, gek. Maar het hoeft nu niet snel, dat bedoelde ik.' 'Ik wacht wel.' We waren bij zijn huis aangekomen. 'Hij blijft wachten,' zei Stijn tegen André. 'Jammer, maar zelf weten.' 'Ik blijf wel op de hoek hangen,' zei ik tegen Stijn. 'Niet in de straat blijven hangen, dat valt teveel op.' 'Je kunt binnen wachten,' zei André, 'je hoeft niet mee te doen.' Stijn keek me weer smekend aan. 'Ga mee. Wacht in de keuken voor mijn part.' 'Veiliger?' 'Ook.' Ik zuchtte en zette mijn fiets tegen de gevel en ging achter ze aan naar binnen. Net huisje, opgeruimd. Geen vieze vent. Hij leidde ons de woonkamer in. 'Eerst even wat drinken?' 'Nee, hoeft niet,' zei Stijn. André kwam de keuken uit en had twee blikjes cola in zijn hand. 'Echt niet?' 'Nou, ja, oké, lekker,' zei Stijn. 'Ik pak zelf ook even wat,' zei hij, 'ga zitten, ik ben zo terug.' Stijn en ik gingen in de bank zitten. André verdween weer de keuken in, ik keek de kamer rond. 'Blikjes zijn wel veilig,' zei Stijn zachtjes naast me. 'Met een glas weet je nooit wat er in zit.' 'Eerder gedaan?' vroeg ik grinnikend. Ik keek opzij en zag Stijn rood worden. 'Eén keer, maar dat durfde ik naderhand niet meer alleen.' 'Mijn mond viel open. 'Vertel ik je nog wel een keer. Vent wou me aftrekken, maar thuis wou hij meer. Zat me ook dronken te voeren.' André kwam de kamer in, zette een glad rode wijn op tafel en ging in

een fauteuil zitten, schuin tegenover ons. Hij legde een biljet van 50 euro op tafel, keek naar mij en legde er nog eentje naast. 'Voor als je je bedenkt,' glimlachte hij. Stijn keek balorig naar me en deed zijn schoenen uit. Hij wiebelde even met zijn tenen. Ik zat niet op mijn gemak. 'Wil je dat ik ga?' vroeg ik. Hij schudde zijn hoofd. 'Je mag wel blijven zitten hoor.' Eigenlijk moest ik gaan. Hij ging zo steeds meer kleren uitdoen en zich aftrekken. Ik kon het niet maken om daar naar te blijven kijken, maar aan de andere kant was ik wel nieuwsgierig. André glimlachte alleen maar. Ik nam nog een slok cola. Stijn trok zijn sokken uit, maakte daarna zijn broek los. Hij trok zijn shirt over zijn hoofd. Ik zag wat restanten van een blauwe plek op zijn rug. Godverdomme. Het ging nog steeds goed fout bij hem thuis. 'André, heb je misschien een handdoek?' vroeg Stijn. 'O ja, natuurlijk. Momentje.' André ging de kamer uit, ik hoorde de trap kraken. 'Als je niet wil dat ik kijk dan moet je het eerlijk zeggen hoor.' Stijn lachte. 'Nee, blijf maar, maakt me niet uit.' Ik kon het niet laten, ik bekeek hem. Hij zat naast me in zijn half open broek en boxer. Ik moest toegeven, hij zag er lekker uit. Even hing hij tegen me aan. 'Doe je echt niet mee?' 'Stijn, ik weet niet...' 'Wat maakt het uit?' Hij knikte naar het geld op tafel. 'Ik heb het niet nodig.' 'Kom op man,' grijnsde hij, 'maken we er een mooi showtje van die André nooit meer vergeet.' Hij had zijn hand op mijn been liggen en kneep. Ik hoorde de trap weer kraken. 'Ik doe net of ik je verleid, en dan ga je vanzelf mee. Gewoon meespelen.' De deur ging weer open, André gaf een grote handdoek aan Stijn. 'Sta effe op,' zei Stijn tegen mij. Hij legde de handdoek over de zitting van de bank en ging weer zitten. Ik nam nog een slok en ging naast hem zitten. Stijn keek naar André en wreef over zijn boxer. 'Doe je echt niet mee?' vroeg hij aan mij. 'Ik weet niet hoor,' twijfelde ik. Stijn glimlachte en hing tegen me aan. Hij wreef over mijn been. 'Kom op man.' Zijn hand gleden naar beneden, hij bukte en trok mijn schoenen uit. Hij zat nu op de grond en wreef weer over mijn benen. Zijn hand maakte mijn riem los. Daarna het knoopje en mijn rits. Ik zei niets, allerlei gedachten tolden door mijn hoofd. 'Kom, doe je shirt uit.' Als in een automatisme pakte ik de rand van mijn shirt en trok die over mijn hoofd. Ik voelde zijn handen bezig met mijn sokken. Ik keek over hem heen en zag André verbaasd kijken. 'Je bent

mooi,' fluisterde Stijn op zo'n manier dat André het zeker kon horen. Ik moest van binnen lachen, hij maakte er een mooi verhaal van. Stijn hing tegen me aan en duwde me half op mijn rug. Hij zat bij mijn voeten en trok langzaam mijn broek van mijn benen. Daarna ging hij voor me staan, met zijn gezicht naar André. Ik pakte de rand van zijn broek, Stijn hielp me met het uittrekken. André werd wat onrustiger, hij genoot. Stijn draaide weer om en ging naast me zitten. Hij streelde mijn been, kneep af en toe. Het voelde goed. Stijn deed alsof hij me kuste in mijn nek. 'Doe ook bij mij,' zei hij heel zachtjes. Onwennig streelde ik zijn zij, zijn armen. Stijn duwde me op mijn rug en ging op me zitten. Hij keek me aan en knipoogde balorig. Daarna zat hij op mijn kruis. Hij kneedde mijn borst. Hij keek naar André en glimlachte. Daarna trok hij me omhoog en ging naast me zitten. Hij wreef over zijn boxer, hij had duidelijk een halve stijve. Hij ging staan en liet langzaam zijn boxer zakken. André had zijn hand al in zijn broekzak zitten. Stijn ging weer zitten. Zijn piemel stond naar voren. Donkerblond schaamhaar. Zou dat de echte kleur van zijn haar zijn? Zijn hand lag al weer op mijn been. 'Jij ook,' zei hij. André knikte begerig. Stijn pakte de rand van mijn boxer, ik hoefde zelf niets te doen. Ik tilde mijn lichaam iets op, meteen schoof mijn boxer onder mijn kont weg. Hij trok hem lager over mijn knieën. Ik stapte er uit, liet even mijn handen voor mijn kruis liggen maar haalde ze daarna weg. 'Mooi, jongens,' zuchtte André. Stijn pakte zijn pik en begon zich heel traag af te trekken. Ik probeerde hetzelfde te doen maar door de hele toestand werd hij niet echt stijf. Stijn wel, hij was helemaal hard ondertussen, glimmende eikel. Ik werd nerveus. Straks was hij al klaargekomen en dan moest ik nog beginnen. Ik probeerde wat ik kon, maar echt lukken deed het niet. Het zien van Stijn hielp wel wat, maar helemaal stijf kreeg ik hem niet. 'Als we er echt een show van maken,' zei Stijn, 'leg je dan nog zo'n biljet op tafel?' 'Hoe bedoel je?' 'Dat ik hem help?' 'Willen jullie dat doen?' De manier waarop hij dat vroeg zei genoeg. Stijn keek naar mij en knipoogde. Voor ik er erg in had lag er al een derde biljet op tafel. Mijn god. Stijn grijnsde en ging tegen me aan hangen. Zijn hand lag op mijn been en gleed langzaam naar boven. Hij pakte me vast en gaf me weer zogenaamd een kus in mijn nek. 'Meespelen,' siste hij, 'laat mij maar

gewoon doen.'Ik had geen antwoord. Ik voelde alleen maar zijn hand, die langzaam mijn voorhuid over mijn eikel liet glijden. André keek met open mond. Stijn blies een keer zachtjes, ik voelde de koude lucht over mijn eikel en sidderde. Hij duwde tegen me aan, wilde wat anders. Hij ging op zijn knieën achter me zitten en trok me tegen zich aan. Hij masseerde mijn borst, wreef over mijn buik en pakte zachtjes mijn ballen. Hij trok er een beetje aan. Ik kreunde, en dat was niet gespeeld. Ik zat met mijn rug strak tegen hem aan. Ik voelde zijn pik tegen mijn huid. Hij wreef zijn hoofd tegen die van mij, zijn neus drukte op mijn schouder. Of ik wilde of niet, ik werd keihard. 'Goed zo,' siste hij. Hij duwde me iets naar voren, kroop achter me vandaan en duwde me op mijn rug. Hij ging weer op me zitten en boog voorover. Hij strekte zijn benen, duwde zijn lichaam met zijn armen omhoog en bereed me. André had prima zicht op zijn pik die langs die van mij gleed. Ik lag apathisch met open mond naar het plafond te staren. Stijn bewoog steeds sneller. Ging hij nou klaarkomen. 'Even rustig jongens,' zei André. 'mag ik nog even een glas wijn halen?' Stijn hield meteen stil en ging rechtop zitten. 'Natuurlijk.' André ging de keuken in, Stijn ging weer gewoon naast me zitten en trok me rechtop. 'Gaat goed zo toch?' grinnikte hij. Ik grijnsde. Toneelspeler. André kwam weer terug. Alsof dat een teken was ging Stijn weer verder. Hij streelde mijn been weer, pakte mijn ballen. Hij trok er zachtjes aan waardoor mijn piemel weer helemaal hard werd en rechtop stond. Stijn kuste mijn schouder. Daarna bukte hij en kuste mijn eikel. Hij likte een keer en zoog me een klein stukje naar binnen. Ik strekte mijn benen, voeten vooruit, tenen wijd uit elkaar. André kreunde. Ik ook. Ik gleed met mijn hand door zijn zwart-rode haar. Er kwam al wat donkerblond doorheen. Zijn eigen kleur dus. Stijn maakte er wel een hele show van. Hij zoog zachtjes, likte rond mijn eikel toen hij hem weer wat uit zijn mond haalde. Hij zoog me weer, zijn tong ging onder mijn eikel over mijn toompje heen. Dat kon André niet zien, maar het was heerlijk. Waarom deed hij het dan als André het niet kon zien? Stijn liet me uit zijn mond glijden en keek me aan. Hij zag mijn verbaasde gezicht. Hij grijnsde en keek daarna serieus. Hij boog naar me toe en kuste me. Ik viel weer achterover en nam hem mee. Hij kuste me nog eens, likte langs mijn lippen. Ik opende mijn

mond en liet hem toe. We zoenden, traag. Zijn tong speelde met die van mij. Hij duwde zijn kruis tegen die van mij en ging heel zachtjes heen en weer. Dit voelde anders dan daarnet. Dit leek geen show meer, dit leek echt. Ik trok mijn benen op en sloeg ze om hem heen. Stijn duwde nu harder, zijn tong ging ook sneller tekeer. Ik kreunde weer. Ik duwde hem omhoog. Stijn keek verschrikt toen ik zo abrupt de zoen verbrak. Ik liet mijn benen zakken en keek hem aan. Daarna duwde ik hem achterover en bukte. Ik likte zijn eikel, pakte de schacht vast en zoog zijn eikel mijn mond in. Ik trok hem traag af en zoog. Mijn lippen net over de rand heen. Mijn andere hand kneep in zijn bil. Stijn kreunde, kneep in mijn haar. Ik liet hem weer uit mijn mond glijden. Stijn trok mijn gezicht weer omhoog en zoende me weer. Geen kus vooraf, hij wilde alles meteen. Zijn hand greep mijn pik en trok hem tegen die van hem. Hij trok ze tegelijk af. Hij hijgde in mijn mond. Ineens liet hij los. 'Even rustig,' zei hij. Hij duwde me van zich af en ging gewoon zitten. Hij pakte zijn blikje en nam een slok. Ik deed het ook maar, mijn hoofd was een achtbaan. Wat gebeurde hier? Ik moest geen gevoel voor hem krijgen nu, al zat ik er niet ver vanaf. André nam een slok van zijn wijn. 'Jongens toch...' Stijn grijnsde. Ik keek naar André. Zijn hand zat nog in zijn broekzak, hij had duidelijk een stijve. Ik keek naast me. Stijn zat rechtop, zijn pik stak recht naar boven. Ik pakte hem vast en trok zijn eikel bloot. Ik kuste hem, zoog hem een stukje naar binnen. Ik ging van de bank af, ging op mijn knieën tussen zijn benen zitten en pijpte hem. Stijn kreunde, kroelde door het haar op mijn hoofd en wreef over mijn rug. Hij boog over me heen en kneedde mijn billen. Hij trok ze uit elkaar. Ik hoorde André kreunen, hij had vol zicht op mijn kont. Stijn drukte zijn vinger op mijn gaatje en masseerde. Ik zoog hem dieper mijn mond in. Dit was lekker, theater of niet. Ik kneep in zijn heupen, wurmde mijn handen onder zijn billen en zette mijn vinger tegen die van hem. Ik probeerde er in te duwen. Stijn snapte mijn hint. Hij masseerde mijn gaatje en duwde langzaam een vingerkootje naar binnen. Ik snoof door mijn neus. Het deed zeer. Ik pakte achter me zijn hand en liet zijn pik los met mijn mond. Ik maakte zijn vinger nat met veel speeksel. Stijn ging weer terug met zijn hand en gleeed traag bij me naar binnen. Ik kreunde weer. Zijn vinger gleeed in en uit me. Ik

greep naar mijn kruis en trok me af. Dit was te lekker. Ik had zijn eikel nog in mijn mond, maar ik kon even niets meer doen. Ik deed mijn benen verder uit elkaar en duwde mijn pik naar beneden. André had zo prima zicht. Ik trok door, liet Stijn uit mijn mond glijden. Mijn voorhoofd lag in zijn lies. Ik hield het niet meer. 'Ik kom,' kreunde ik. Stijn duwde zijn vinger nog dieper. Ik hield het niet meer tegen, ik trok mijn pik strak en kwam klaar. Ik kneep in zijn vinger en spoot mijn zaad naar buiten, tegen de rand van de bank, op de vloer. Ik hijgde, Stijn gleed langzaam uit me. Ik zag het zaad liggen, er liep een druppel langs de bank naar beneden. 'Sorry.' 'Geeft niet jongen,' hoorde ik achter me. Ik keek naar Stijn, die me glazig aankeek. Ik ging weer staan, mijn pik stak half vooruit, er hing nog een druppel aan. Stijn pakte hem en likte. Ik kreunde, het was nog te gevoelig. Het tintelde, kietelde. Stijn trok me weer de bank op, ik viel op mijn rug, hem boven me. Hij stond op zijn knieën en bukte. We zoenden. Ik pakte zijn pik en trok hem af. Hij snoof door zijn neus. Toen ik mijn hand stil hield stootte hij door. 'Kom maar,' hijgde ik halverwege een zoen. 'Bijna,' kreunde hij mompelend toen zijn tong alweer die van mij raakte. Ik trok hem af, hij stootte mee. Ineens duwde zijn tong dieper mijn mond in. Ik voelde hem nog harder worden, daarna voelde ik de eerste hete druppels op mijn borst en buik vallen. Hij zakte voorover, hij strekte zijn benen en kustte me. Het zaad gleed tussen ons in. Traag zoenden we door, langzaam kwamen we tot rust. Ik streelde zijn rug, kneep zachtjes in zijn billen. 'Jongens toch,' zei André hees. We keken naar hem, hij had een flinke vlek in zijn broek. Stijn werd weer praktisch. Hij ging staan, trok de handdoek onder me vandaan en veegde mijn buik en borst schoon. Daarna wreef hij ermee langs de bank en over de voer. Hij ging naast me zitten en nam een slok cola. Ik zat naast hem, pakte mijn blikje. Het was stil. Stijn zette zijn blikje op tafel, pakte zijn boxer van de grond en trok hem zittend aan. Ik deed hetzelfde. De magie was verdwenen, binnen een minuut hadden we onze kleren weer aan. Stijn deed zijn schoenen aan en dronk zijn blikje verder leeg. Hij pakte het geld van tafel en stopte het in zijn broekzak. André trok even aan zijn broek, het plakte overduidelijk. Stijn keek me aan. Ik knikte, had mijn cola ook op. Stijn stond op. Ik ook. 'Bedankt jongens, echt. Willen jullie nog wat

drinken?’ ‘Nee, we moeten weer verder,’ zei Stijn. André snapte het en liet ons uit. In de gang gaf hij ons nog een hand. ‘Bedankt. Echt.’ ‘Graag gedaan,’ zei Stijn. ‘Tot de volgende keer.’ Ik knikte alleen maar. Ik wilde weg. We gingen naar buiten, ik pakte mijn fiets. Stijn sprong achterop, samen reden we de straat uit. ‘Waar wil je heen?’ vroeg ik. ‘Park.’ Stijn sloeg een arm om me heen om zich vast te houden. Niet veel later lag zijn hoofd tegen mijn rug. Bij de rand van het park stopte ik. Stijn sprong van mijn fiets. ‘Hier,’ zei hij toen hij zijn hand uit zijn broekzak haalde, ‘jouw deel. De rest komt nog, of kun je wisselen?’ ‘Hou maar,’ zei ik. ‘Nee, kom op.’ ‘Hé, ik heb genoeg. Rich Boy, weet je nog wel? Jij kunt het beter gebruiken.’ Hij grijnsde. ‘Stijn? Ik vond het raar.’ ‘Wat? André? Zo is hij. Lekker kijken. Is wel de eerste keer dat ik hem klaar heb zien komen trouwens.’ ‘Dat bedoelde ik niet.’ ‘Drink je nog even een slok mee?’ ‘Wat?’ ‘Slokje rum. Heb je wel verdiend.’ Ik knikte naar mijn bagagedrager. Stijn sprong weer achterop. Ik reed door het park, duwde mijn fiets tussen de struiken. Stijn trok de fles rum uit de tas. Hij nam een flinke slok en gaf toen de fles aan mij. Ik dronk en voelde het branden. Hij lachte. ‘Ik had niet gedacht dat je het zo doen,’ grinnikte hij. ‘Ik had ook niet gedacht dat het meer zou worden dan alleen wat trekken.’ ‘Ja, af en toe loopt het uit de hand,’ zei hij nuchter. Ik geloofde hem niet en dat was aan mijn gezicht te zien. ‘Nou ja...’ zei hij verontschuldigend. ‘Ik vond het achteraf niet erg.’ ‘Ik ook niet.’ ‘Stijn?’ ‘Niet vragen. Niet doen.’ ‘Maar...’ Stijn keek me strak aan, ik moest echt mijn mond houden. Hij zat tegenover me, boog voorover en gaf me een kus. ‘Bedankt, echt.’ Ik kuste hem terug en hield hem vast. Ik wilde hem zoenen. Hij probeerde het tegen te houden maar gaf toen toch toe. ‘Stijn, zeg het. Wat was dit?’ ‘Vergeet het. Ik ben niets voor jou.’ ‘Niet?’ ‘Nee. Ik ben teveel problemen.’ ‘Stijn...’ ‘Rot op. Ga.’ Hij duwde me van zich af. Ik keek verstoord. ‘Nee,’ zei ik dwars. ‘Ik wil weten wat er gebeurd is. Wat het betekent.’ Stijn zuchtte. Ik boog weer naar hem toe en kuste zijn hoofd. ‘Stijn?’ Hij zei niets, maar hij pakte me ineens stevig vast en begon te zoenen. We rolden door het zand, bleven tegen elkaar aan liggen. ‘Ik wil nog een keer,’ hijgde hij. ‘Zonder pottenkijkers.’

Chapter 13

Ik klopte mijn kleren uit voordat ik ze weer aan trok. Stijn deed naast me hetzelfde. We keken elkaar aan en glimlachten. Hij gaf me nog een kus, pakte me vast.

‘Blijf nog even.’

‘Ik moet eigenlijk naar huis.’

Stijn keek teleurgesteld. Ik wilde ook niet weg.

‘Wacht,’ zei ik.

Stijn glimlachte toen ik mijn telefoon pakte.

‘Hoi mam,’ zei ik niet veel later, ‘ik blijf in de stad hangen, ben een jongen van school tegengekomen.’

‘Is goed jongen. Jongen uit jouw klas?’

Ja hoor, controle. Even zeker weten.

‘Ja,’ zei ik, ‘Stijn. Zit bij mij in de klas. We gaan wat eten hier.’

‘Oké, hoe laat ben je dan thuis? Had je niet met Jorick afgesproken?’

‘Weet ik nog niet. Ik heb ook geen vaste tijd met Jorick afgesproken. Ik gooi zo mijn fiets nog even thuis af en ga dan naar hem.’

We hingen op. Stijn grijnsde.

‘Gaan we wat eten? Hoorde ik dat goed?’

‘Ja, en jij betaalt. Ik heb gehoord dat je flink verdiend hebt vandaag, Rich Boy.’

Hij lachte. ‘Is goed.’

‘Nee, grapje, hoeft niet.’

Hij zuchtte.

‘Station?’ vroeg ik zonder er op te reageren.

Hij kuste me weer. ‘Is goed.’

‘Ik ben zo blij met die fiets,’ zei ik. ‘Sinds ik al die dagen alles te voet heb moeten doen...’

Stijn zat achterop, zijn arm om mijn middel.

'Wie is die Jorick eigenlijk?'

'Jongen bij mij uit de straat. Ik had afgesproken met hem om te gaan zwemmen.'

'Waar?'

'Bij hem in de tuin.'

'Bij hem in de.... Jezus. Rich Boys. Daarna nog in de sauna of zo?'

'Nee, gewoon luieren in de tuin, af en toe het water in.'

Zijn hand die me stevig vast had verslapte wat. Ik glimlachte en trapte door. Bij het station zette ik mijn fiets op slot. Samen liepen we naar binnen. De bediening keek meteen. Er was niets met me aan de hand, niet meer, maar toch voelde ik me bekeken. We gingen aan ons vaste tafeltje zitten en bestelden. Ik keek naar hem. Bleef naar hem kijken. Ook toen het eten al op tafel stond en we zaten te eten. Raar.

'Wat kijk je?'

'Wat is er nou gebeurd vandaag?'

'We hebben seks gehad,' zei hij. 'Twee keer zelfs.'

'Ja, lolbroek, dat weet ik ook wel.'

Hij nam een hap. 'En het was lekker.'

'En verder?'

'Verder zien we wel,' zei hij. 'Niet teveel over nadenken.'

'Niet teveel over nadenken? Hoe bedoel je?'

'Zoals ik het zeg.'

'Ik dacht dat het meer was dan alleen seks,' zei ik.

Ik kon mijn teleurstelling niet uit mijn stem halen.

'Jarno... Niet verliefd worden. Niet op mij.'

'Te laat,' zei ik dwars.

Stijn zuchtte. 'Kut. Ik was er al bang voor.'

'Laat maar,' zei ik. 'Het is me wel duidelijk.' Ik stond op. 'Ik ga maar.'

'Jarno, wacht.' Hij keek verschrikt, haalde geld uit zijn zak. 'Je krijgt jouw deel nog.'

'Hou maar. Het was goede seks. Twee keer zelfs. Daar betalen ze je toch voor? Waarom ik dan niet.'

Hij zei nog iets maar dat kon ik niet meer verstaan. Ik beende met grote stappen de zaak uit. Ik morrelde mijn fiets open en reed kwaad weg. De lul. Ik ging naar huis, en daarna het zwembad in. Daar was ik tenslotte een Rich Boy voor, toch? Hij kon kapot vallen.

'Zo, je bent nog snel terug,' zei mijn moeder vrolijk.

'Ja,' zei ik, 'even hapje doen nog. Ik pak mijn zwembroek en ben weer weg.'

'Goed jongen. Veel plezier.'

'Doeg,' zei ik, toen ik snel mijn zwembroek had aangetrokken.

Toen ik bijna bij Jorick was ging mijn telefoon. Berichtje.

Laat me nou maar gewoon met rust. Ik ben niet goed voor je. Ik kan in deze situatie geen relatie hebben. Niet in deze shit.

Ik slikte, stond stil. Snel typte ik iets terug.

Ik ken jouw shit. Maakt mij niet uit. Ik kom je vanavond opzoeken als ik thuis weg kan.

Het bleef stil, hij reageerde niet meer. Maar ik had nu zijn nummer.

'Ja hoor, daar is ie.' Jorick lachte.

'Nog iets nuttigs gedaan vandaag?'

'Nee. O, wacht, jawel. Ik heb vanmorgen mijn tas uit de kast gehaald en wat dingen klaargelegd.'

'Zo, toe maar,' grijnsde ik toen ik naast hem ging zitten op de andere ligstoel. 'Wanneer vertrekken jullie?'

'Morgen.' Hij rekte zich uit en zuchtte tevreden.

'Hoe lang blijf je weg?'

'Twee weken. Water in?'

Ik trok zonder iets te zeggen mijn shirt uit. Naast me deed Jorick hetzelfde.

'Waar kom jij vandaan?' vroeg hij toen hij achter me liep.

'Hoezo?'

Hij wreef over mijn rug. 'Er zit zand op je schouder.'

'O ja, kan.'

Ik dook voor hem het water in, hij plonsde naast me.

'Vertel,' zei hij.

'Kun je je mond houden?'

'Tuurlijk,' zei hij nieuwsgierig.

'Ik ben vanmorgen even weggeweest,' begon ik.

'Die jongen van internet?'

'Ralf? Nee, die is op vakantie.'

'Waar ben je geweest dan?'

'Park.'

Zijn blik schoot naar mijn schouder. 'Park? Wat heb je daar gedaan?'

Hij keek een beetje verschrikt, bezorgd.

'Die jongen die ik daar heb leren kennen.'

'En?'

'Ik kende hem al van school. Ik kwam hem daar tegen, beetje mee opgetrokken daar toen ik er was.'

'En verder?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Hij is leuk.'

'Dat klinkt ook erg overtuigend.'

'Hij slaapt af en toe in het park, als het thuis even niet kan.'

'Thuis even niet kan?'

Ik maakte een drinkgebaar. 'Zijn vader.'

'Djeez.'

'Ja. We hebben met elkaar opgetrokken daar.'

'En afgetrokken.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee. Tot vandaag ineens.'

'Hoe kwam dat dan? Waarom vandaag wel?'

'Weet ik veel. Het gebeurde gewoon.'

Jorick schudde zijn hoofd.

'Ja, sorry,' glimlachte ik.

'En nu hebben jullie iets met elkaar?'

'Weet ik niet. Denk het niet.'

'Zou je het willen?'

Ik liet me op mijn rug drijven en maakte een paar slagen. Goede vraag. Wilde ik iets met hem? Ik had er de hele tijd dat ik in het park sliep niet eens aan gedacht dat het wat zou kunnen worden tussen Stijn en mij. Stijn was gewoon een jongen die ik vaag kende van school en waar ik mee optrok in het park. We hielpen elkaar, in korte tijd goede maatjes. Maar nu? Na vandaag? Ik dacht in het begin bij André nog dat Stijn gewoon een toneelstukje aan het opvoeren was. Later voelde ik wel dat hij het niet zomaar deed. Er zat gevoel bij. Hij was af en toe zelfs teder geweest. Het liet me niet koud. Zijn houding, de manier waarop hij keek toen we terug op zijn slaapplek waren. Ik kreeg het er weer warm van.

'Joehoe, Jarno?'

Ik kreeg een pets water over me heen en in mijn gezicht. Jorick lachte.

'Ik was even in gedachten.'

'Dat merkte ik. Hoe heet hij eigenlijk?'

'Stijn.'

'Leuke naam. Leuke jongen?'

Ik haalde mijn schouders op.

'Ja dus.'

'Weet ik niet.'

'Je had net een stijve, Jarno. Mij maak je niets wijs.'

'Hij heeft gewoon problemen, dat zei hij zelf. Hij kon nu geen relatie hebben als hij in deze shit zat.'

'O? Hij heeft er dus serieus over nagedacht.'

'Ja,' besepte ik ineens. 'Daar kun je wel eens gelijk in hebben.'

Jorick schudde zijn hoofd. 'Kijk uit Jarno.'

'Waarvoor?'

'Laat je niet gek maken.'

'Doe ik ook niet.'

'Als hij regelmatig in dat park slaapt... Geen idee in wat voor wespennest je jouw neus steekt. Rare figuren die daar rondlopen. Stuk voor stuk.'

'Dank je. Daar was ik er ook eentje van,' zei ik strak.

'Tijdelijk. Dat is anders.'

'Van hem is ook tijdelijk.'

'Zeker weten?'

Ik maakte weer een paar slagen van hem vandaan. Nee, dat wist ik niet zeker. Maar ik wilde het wel geloven. Ik hoorde Jorick lachen.

'Je bent echt verliefd hè?'

'Weet ik niet,' zei ik. 'Het overviel me vandaag.'

Dat deed het zeker. Ik was echt niet van plan om mee te gaan naar André. Al helemaal niet om er aan mee te doen. Maar het ging vanzelf. Stijn hoefde me achteraf gezien eigenlijk helemaal niet over te halen. Het ging vanzelf. Hij en ik samen.

'Hé, als je hem echt zo leuk vindt, maak er dan werk van. Ik zeg alleen dat je uit moet kijken.'

'Ja, weet ik ook wel. Maar hij wil nu niks.'

'Weten ze thuis iets?'

'Wat denk je zelf? Nee, natuurlijk niet. Ik ben niet gek.'

Jorick zwom naar de kant en klom het water uit. Het water liep in straaltjes van zijn zwemshort af.

'Dorst!'

Ik lachte en zwom hem achterna.

'Cola?'

'Ja, is goed,' zei ik terwijl ik me op de rand onhoog duwde.

Ik slingerde mijn been op de rand en klom toen verder de kant op. Jorick kwam terug naar buiten met twee blikjes.

'Hier.'

'Dank je.'

We trokken ze tegelijk open. Het geluid deed me denken aan de bank van André. Stijn die zich uitkleedde.

'Jezus, man. Ga naar hem toe, regel het. Jij bent echt van de kaart.'

Ik glimlachte.

'Echt. Doen. Ik ben twee weken op vakantie, als ik terug kom dan kom je hem voorstellen als je vriendje.'

Ik grinnikte. 'Tuurlijk, gek.'

Jorick ging niet meer naar het bankje die avond. Dat wist ik, hij had nog genoeg in te pakken. Bovendien vertrokken ze midden in de nacht al. Ik nam mijn fiets maar mee. Geen zin om lang bij ze te blijven hangen. Lang bij ze te blijven hangen? Ik zwaaide naar ze toen ik doorreed. Ik wilde Stijn nog even zien. Zoekend reed ik door het park. Ik kon hem nergens vinden. De nachtploeg was nog lang niet compleet, ze zaten verspreid. Hier en daar zag ik er eentje zitten. Ik zwaaide af en toe, maar mijn ogen zochten Stijn. Op zijn slaapplek was hij ook niet. Zou hij weer naar huis zijn? Ik moest het opgeven, hij was er echt niet. Teleurgesteld reed ik naar de uitgang. Ik remde. In de verte kwam hij aanfietsen. Fietsen? Ik wachtte op hem. Hij zag me pas laat. Even dacht ik dat hij meteen om zou draaien maar hij kwam toch naar me toe.

'Op de fiets?' deed ik lollig.

'Ja, ik kom van thuis af. Het is weer veilig, ik kom wat spullen halen om te wassen.'

'Mooi,' zei ik.

'Ja, dus ik heb even haast.'

Hij wilde verder, dat was duidelijk.

'Even helpen?'

'Nee, hoeft niet.'

Ik reed met hem mee, duwde mijn fiets achter die van hem de struiken in. Stijn negeerde me half. Hij trok de deken onder de bladeren vandaan en ging er met zijn knieën op duwen. Hij probeerde het zo klein mogelijk te maken.

‘Stijn... Sorry voor vanmorgen.’

‘O, toch wel?’

‘Sorry.’

Hij stond op en keek me aan. Achter hem bolde de zak met de deken weer op.

‘Je mag van me zeggen wat je wil, maar je noemt me geen hoer.’

‘Sorry.’

‘Die hoertjes hier doen het altijd, ik doe alleen wat als ik geld nodig heb.’

Het klonk zo idioot als het maar kon, maar ik snapte wat hij bedoelde.

‘Sorry, echt.’

‘Mooi,’ zei hij en draaide zich om.

Hij zakte weer door zijn knieën en begon de deken opnieuw samen te persen.

‘Was een lief berichtje dat je stuurde,’ zei ik.

Meteen keek hij over zijn schouder.

‘Ik was er blij mee,’ zei ik.

‘Maar het verandert niets aan de situatie.’

‘Ik heb schijt aan de situatie.’

Hij grijnsde en stond weer op. ‘Dat is leuk. Lief zelfs. Maar dom.’

Ik zag de zak weer groter worden.

‘Dat zeg jij. Ik denk daar anders over.’

‘Dat mag,’ zei hij.

Hij draaide zich weer om. Poging drie.

‘Waarom zou het niet kunnen?’

‘Daarom niet.’

‘Volgens mij wil jij verder gewoon niets met mij.’

Zijn hoofd boog voorover, hij zuchtte. Ik keek naar zijn rug die rechtte. Hij stond op en draaide om.

‘Je moet eens ophouden met te bepalen wat ik denk.’

‘Wat denk je dan?’

Hij keek naar de grond naast me met een schuin hoofd. Toen keek hij me recht in mijn ogen.

'Ik denk dat het niet gaat werken. Ik weet zeker dat het nu niet kan.'

'Gelul!'

'Sst, zachtjes, gek.'

'Gelul,' fluisterde ik.

Hij glimlachte om mijn opmerking. 'Kom op, Jarno, denk na. Ik leef hier, vlucht thuis vaak weg. Ik doe rare dingen om in leven te blijven en te eten af en toe. En dan, hoe jij leeft... Ik pas niet bij je...'

'En nu?' onderbrak ik hem.

'Nu niets meer. Jij gaat gewoon naar huis. We zien elkaar op school wel weer denk ik. Maar daar kunnen we waarschijnlijk niet laten merken dat we elkaar kennen.'

'Ik heb er schijt aan.'

'Je hebt wel aan een hoop dingen schijt zeg. Jarno, alsjeblieft. Ik vraag het je nu nog vriendelijk. Ga. Weg.'

'Maar...'

'Godverdomme. Ik meen het Jarno. Opzouten. Nu!'

Hij kwam dreigend op me af.

'Eerst mijn deel van het geld,' zei ik dwars. 'Ik help alleen vrienden.'

Hij keek zuchtend omhoog, haalde geld uit zijn broekzak en sloeg het bijna in mijn uitgestrekte hand.

'En nou wegwezen.'

Hij draaide zich weer om en duwde op zijn deken. Ik had spijt van mijn opmerking.

'Stijn...'

'Weg!'

Ik bleef staan. Stijn trok een spanband om zijn deken en stond toen op, gebalde vuist.

'Ik ga je slaan hoor. Je staat te drammen als een verwend rijkeluiszoontje. Ow, wacht, dat ben je ook.'

Ik aarzelde.

'Ik ga de rest van de nachtploeg waarschuwen als je blijft. Echt, als ik zeg dat je me lastig valt dan heb je een groot probleem. En niet alleen hier in het park.'

Ik zuchtte en draaide me om. Ik kon echt beter gaan.

'Hé ben je al weer thuis?' vroeg mijn moeder toen ik binnenkwam.

‘Ja, niet veel aan vanavond. Ik ga douchen.’

Ik zag twee glimlachende gezichten toen ik weer de kamer uit ging. Ik draaide de kraan van de douche open en trok mijn kleren uit. Ik smeed ze richting de wasmand en ging onder het stromende water staan. Ik was kwaad. Kwaad op Stijn, kwaad op mezelf. Hij had me een drammerig rijkeluiszoontje genoemd. Was ik dat ook? Ik had het verknald. Maar hij deed ook zo moeilijk. Sinds ik weer thuis was wilde hij me niet meer zien. Hij vond het lekker met mij bij André, dat wist ik zeker. Ook daarna in het park. Ik ging met mijn rug tegen de muur hangen en zuchtte. Ik had zin om te janken. Dat liet ik niet gebeuren. Ik draaide de kraan dicht en griste een handdoek van de wastafel. Ik droogde me ruw af, trok een boxer aan en ging in bed liggen. Ik draaide me op mijn zij en sloot mijn ogen. Kut. Jankte ik toch nog.

Ik verveelde me. Jorick was op vakantie, Stijn wilde me niet meer zien. Ik moest mezelf tegenhouden om hem niet te gaan zoeken. Hij sliep nu thuis, dus in het park zou ik hem niet vinden. En wat had het voor nut? Hij was kwaad op me. Misschien ook wel terecht. Ik had me als een lul gedragen. Ik had hem vernederd, hem weggezet als één van die hoertjes in het park. En dat was hij niet. Hij was anders. Hij zat in een kuitsituatie. Ik wou dat ik hem kon helpen. Ik wou dat hij zich liet helpen, kon ik beter zeggen. Hij was dwars, wilde niet dat ik hem hielp. Ik ging op de rand van mijn bed zitten en stond op. Ik had al ontbeten, maar ik was daarna weer terug in mijn bed gaan liggen. Geen zin, in niets. Mijn vader was naar zijn werk, mijn moeder had nog vakantie. Het begon me allemaal steeds meer te ergeren. Ze deden alsof er niets aan de hand was. Ik voelde me genegeerd, niet serieus genomen. Ik ging me toch mooi niet aanpassen aan zijn ideaalbeeld. Voorbeeldfunctie mijn reet. Zijn carrière ging dan misschien precies zoals hij wilde, aan Ruben kon hij niets veranderen, maar als hij dacht mij te kunnen smeden tot de ideaalzoon in zijn ogen, dan kon hij het mooi bekijken. Op mij had hij niet zoveel invloed. Wat wilde hij nou eigenlijk? Dat ik met een meisje thuis zou komen, ook al had ik daar helemaal geen zin in? Waarschijnlijk dan wel een meisje dat hij voor me uitgezocht had, eentje van stand, ouders met veel geld en succes. Ik grijnsde naar mezelf in de

spiegel van de badkamer. Zijn zoon was homo. Zijn zoon had zich laten zuigen voor geld, door een volwassen vent. Ik ging er nog bijna trots op worden ook. Als hij dat allemaal wist dan werd hij gek. Ik stak mijn kop onder de kraan en deed mijn haar in model. Sinds ik thuis was maakte ik me daar weer zorgen om. In dat park kon het me allemaal niet schelen. Even vroeg ik me af hoe het er uit zou zien met rode punten. Ik trok een shirt aan en mijn schoenen. Ik ging naar Ruben.

‘Hey,’ zei Lisanne toen ik binnen kwam, ‘hoe gaat het?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Gaat.’

Ze wenkte me naar de keuken.

‘Vertel op. Ik zie aan je gezicht dat het niet goed gaat.’

‘Och.’

Ze pakte een thermosfles en een beker. Ze schonk thee in die ze naar me toe schoof op de tafel.

‘Zitten. Jij gaat me nu vertellen hoe het gaat.’

Ik schoof de stoel wat naar achteren en ging met tegenzin zitten. Ik hoorde Ruben kraaien in de grote kamer en draaide mijn hoofd om.

‘Eerst praten jij, eerder mag je niet naar hem toe van mij.’

Ik keek weer terug en zag Lisanne naar me staren. Ze keek bezorgd.

‘Ze doen net alsof er niets is. We hebben het er over gehad. Hij keurt het allemaal nog steeds af, maar hij snapt wel dat ik mijn gevoelens niet kan veranderen.’

‘En dus?’

‘En dus niets. Hij wil er niets over horen, er niets van zien.’

‘Wat je niet ziet bestaat niet?’

‘Zoiets.’

Ze schudde haar hoofd.

‘Ik ben nou net weer thuis, maar ik word er nu al gek van. Alsof ik mezelf niet mag zijn. Ik kan het niet hebben over Ralf, niet over Stijn...’

‘Stijn?’

‘Jongen die ik heb leren kennen.’

Ze glimlachte.

‘In het park,’ ging ik verder. ‘Hij slaapt daar vaak, als het thuis niet kan. Hele aardige jongen, hij heeft me echt geholpen.’

‘Daar kun je toch wel over vertellen? Of willen ze ook niets weten van jouw dagen van huis?’

‘Stijn is meer,’ zei ik voorzichtig.

Weer een glimlach.

‘In het begin niet hoor, maar later wel.’

‘Verliefd?’

‘Ik wel.’

‘Maar hij niet?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Weet ik niet. We hebben wel wat gedaan samen, maar hij wil verder niets. Hij past niet bij me, zegt hij.’

‘Liefde kun je niet dwingen, Jarno.’

‘Weet ik.’

‘Je kijkt down.’

‘We zijn met een beetje ruzie uit elkaar gegaan gisteren.’

‘Goedmaken dan.’

‘Hij wil me niet meer zien.’

‘Je verzint wel iets. Geef het de tijd.’

Ik knikte en nam een slok. Ik verslikte me en hoestte.

‘Rustig aan jij. Ik heb al genoeg aan de mensen hier om gezichtjes te poetsen.’

Ik lachte. In de kamer hoorde ik iemand op een tafel slaan.

‘Ja-o!’

Lisanne en ik keken elkaar aan.

‘Hij heeft je gehoord geloof ik.’

Verbaasd liep ik de kamer in. Ruben hing schuin in zijn stoel, starend naar de deur van het keukentje. Zijn hand graaide in mijn richting.

‘Ja!’

Lisanne liep met me mee. Ik ging naast hem zitten en gaf hem een kus. Ik kreeg meteen een natte terug. Hij was wild, onrustig. Ik streelde met mijn duim in zijn nek, om hem wat te kalmeren. Dat lukte. Lisanne glimlachte.

‘Ik snap niet dat die Stijn verder niets met je wil.’

Ik had op internet gezien dat het maandelijks homofeest er weer was. Ik hoefde er niet over na te denken, daar ging ik naar toe. Ging ik nog een smoes verzinnen thuis, of ging ik gewoon zonder ook maar iets te zeggen? Beter van wel, dat ging laat worden. Ik kon maar beter een alibi hebben. Maar ik ging

wel. Zeker weten. Ik had mijn kleren die ik aan wilde doen al klaar liggen. Van Stijn had ik al een paar dagen niets gehoord. Ik had nog wat sms-jes gestuurd, zelfs een keer proberen te bellen, maar hij reageerde nergens op. Dan ging ik maar zonder hem. Ik had hem graag meegenomen, maar als hij zelf niet wilde dan bekeek hij het maar.

‘Ik ga zo weg,’ zei ik tegen mijn ouders toen ze naar het nieuws zaten te kijken.

‘Waar ga je naar toe?’ vroeg mijn moeder.

‘Naar vrienden, van school. Ik weet niet hoe laat het wordt.’

‘Niet te laat hè?’

Nee...,’ zei ik zuchtend.

Mijn vader keek even bestraffend. Dat deed hij altijd als ik begon te protesteren. Niet op reageren, anders ging hij een discussie aan en had ik een “en-zo-en-zo-laait-ben-je-thuis” aan mijn broek hangen.

‘Is goed,’ zei ik.

Mijn moeder glimlachte naar me. Ik glimlachte terug met de beste pokerface die ik in huis had en ging. Via mijn kamer. Ik trok snel mijn andere kleren aan, deed nog een lekker luchtje op en griste toen mijn jas van de kapstok in de gang. Ik dook snel de garage in en pakte mijn fiets. Mooi. Geregeld.

Het was goed vol, maar toch minder druk dan de vorige keer. Laatste weken vakantietijd. Ik herkende wat gezichten van de vorige keer. Ik voelde me ook meer op mijn gemak. Mensen lachten, praatten, dronken. Ik haalde een biertje en ging aan de rand van de dansvloer staan kijken. Lekkere muziek ook. Ik keek rond. Verderop stond een jongen alleen. Of ik wilde of niet, ik bleef hem in de gaten houden. Er kwam een oudere jongen bij staan. Die zei wat tegen hem, maar meer dan een verlegen glimlach kwam er niet uit. De andere jongen gaf al snel op. Hij stond weer alleen en bleef naar de dansvloer kijken, een lege beker in zijn hand. Hij was van mijn leeftijd volgens mij. Veel jonger kon ook niet, dan lieten ze je hier niet binnen. Zou hij met iemand afgesproken hebben? Even kruisten onze blikken elkaar. Uitdrukkingsloos gezicht. In mijn ooghoek zag ik dat hij weer naar me keek. Als ik echt zijn richting uit keek draaide hij zijn blik snel ergens anders naar toe. Of ik wilde of niet, ik moest glimlachen. Dat had hij gezien. Er kwam een

verlegen glimlach, hij werd een beetje rood zelfs. Ik verdween tussen de mensen achter me, om met een omweg bij hem te komen.

‘Ook alleen?’ vroeg ik toen ik naast hem stond.

Hij keek opzij en herkende me. Weer die rode wangen.

‘Ja,’ zei hij toen.

‘Leuk hier toch?’

Hij knikte.

‘Eerste keer dat je hier bent?’

‘Ja.’

‘Voor mij de tweede keer.’

‘Echt?’

Ik knikte. ‘Ik ken hier verder ook niemand.’

‘Ook via internet dit gevonden zeker?’

Ik lachte. ‘Ja, zoiets.’

‘Ik vind het wel leuk. Jammer dat ik verder niemand ken.’

‘Wil je nog wat drinken?’ vroeg ik met een blik op zijn lege beker.

‘Ja, lekker.’

‘Kom,’ zei ik, ‘gaan we wat halen.’

Hij volgde me naar de bar waar ik twee biertjes bestelde. Ik gaf er eentje aan hem en zag hem kijken.

‘Sorry, ik heb helemaal niet gevraagd wat je wilde.’

Hij glimlachte. ‘Maakt niet uit.’

Hij nam een slok. Zo te zien zijn eerste slok bier. Hij keek naar me en lachte.

‘Ik ben Jarno,’ zei ik.

‘Wijnand.’

We tikten de plastic bekers tegen elkaar en dronken. Zijn tweede slok ging al makkelijker. Hij glimlachte weer. We stonden vlak bij elkaar. Hij kwam met zijn hoofd weer dicht bij die van mij, om elkaar te verstaan.

‘Hoe lang weet jij het al van jezelf?’

Daar moest ik even over nadenken. ‘Paar jaar.’

‘Weten jouw ouders het?’

‘Ja, die weten het.’

‘Gaaf. Die van mij nog niet.’

Ging ik het hem vertellen, wat er bij mij gebeurd was? Nee, dat liet ik maar zo. Als hij mijn verhaal hoorde dan durfde hij het thuis nooit meer te vertellen.

‘Vonden ze het prima?’ vroeg hij toen.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ze waren er niet echt blij mee. Maar ik ben hier, kan redelijk doen wat ik wil.’

‘Ook goed toch?’

Ik glimlachte. ‘Ja.’

Hij nam weer een slok.

‘Komt vanzelf een keer, om het thuis te vertellen.’

‘Ja, dat denk ik ook wel.’

Ik bekeek hem nog eens. Leuke jongen. Aan de praat blijven. Ik had alleen geen idee wat ik moest zeggen. Hij duidelijk ook niet. Af en toe keken we naar elkaar en glimlachten, voor de rest keken we rond. Af en toe nam ik een slok. Ik hield zijn beker in de gaten. Niet te snel drinken, een beetje in zijn tempo blijven.

‘Waar woon je?’ vroeg hij toen ineens. ‘Hier in de buurt?’

‘Aan de rand van de stad,’ zei ik.

‘Die nieuwe wijk?’

Ik lachte. ‘Zo nieuw is hij niet meer hoor.’

Hij glimlachte. Ik hing naar hem toe.

‘En jij?’

‘Hier niet ver vandaan, vlak bij het centrum.’

Toen hij me antwoordde had ik mijn hand losjes tegen zijn zij gelegd en stond dicht tegen hem aan. Hij vond het goed geloof ik. Blijven praten nu, anders moest ik hem weer loslaten.

‘Al leuke jongens gezien hier?’ grapte ik.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Beetje.’

Het gesprek stokte weer, we stonden weer gewoon naast elkaar. Ik had mijn bier al weer op.

‘Ik ga wat te eten halen, ga je mee?’

‘Is goed,’ zei hij.

We liepen naar de foyer, ik bestelde een broodje.

‘Jij ook?’

‘Nee, hoeft niet.’

Ik kreeg mijn broodje en wenkte hem mee naar dezelfde betonnen rand als waar ik met Ralf gezeten had. Ik nam een hap.

‘Lekker hoor.’

Hij lachte,

‘Ook een hapje?’

‘Nee, hoeft niet.’

Ik hield het broodje voor zijn gezicht. 'Kom op, het is echt lekker.'

Hij keek weer verlegen, maar hij nam wel een hap.

'Lekker,' zei hij.

'Uhu, doen ze goed hier.'

Ralf had dat toen slim aangepakt. Het werkte. Wijnand ont-
dooidde een beetje.

'Nog een hapje?'

Hij haalde lachend zijn schouders op. Ik voerde hem, voor-
zichtig. We zaten vlak naast elkaar. Mijn knie raakte die van
hem. Ik had mijn broodje op en bleef met het servetje in mijn
hand zitten.

'Ik haal nog wat te drinken,' zei hij.

'Is goed. Ik loop wel even mee.'

We stonden op en keken naar elkaar.

'Er zit nog een kruimel naast je mond,' zei ik.

Nog voordat hij iets kon doen was mijn gezicht vlak voor die
van hem. Ik veegde het weg met het servetje. Hij kleurde. Kon
ik hem nu een kus geven? Ik durfde wel, maar ging dat niet te
snel voor hem? Hij keek naar me, glimlachte. Daarna waren we
toch weer een stap uit elkaar. Ik wilde hem aanraken, gewoon
even een hand tegen zijn arm of zo. Ik moest dat gewoon doen,
gewoon even vriendschappelijk. Ik wilde hem dan wel aan
blijven kijken. Ik keek in zijn ogen, hij bleef terug kijken. Toen
werd alles zwart. Ik had ineens twee handen voor mijn ogen. Ik
werd een stuk achterover getrokken.

'Hey! Jarno! Wat doe jij hier?'

Chapter 14

Wijnand keek verbaasd. Ik herkende meteen de stem van Ralf. Ik wurmde me los en draaide me lachend om.

‘Ralf! Weer terug van vakantie?’

‘Ja, begin van de avond. Ik ben meteen hier naar toe gegaan.’

‘Goed gehad?’

‘Zeker. Wie is hij?’

‘Ow, dit is Wijnand. Wijnand, dit is Ralf.’

Ze knikten lachend naar elkaar, maar ik baalde. Ik kon Ralf er nu helemaal niet bij gebruiken. Ik was best blij om hem weer te zien, maar niet nu.

‘We gaan wat drinken,’ zei Ralf.

Hij nam ons mee naar de bar en betaalde. Ralf was een betere prater dan ik. Hij wond Wijnand om zijn vinger. Wijnand lachte, praatte vrolijk terug. Er werd nog een rondje gehaald. Ik baalde steeds meer. De manier hoe Ralf met hem omging... Ik herkende het. Zo had hij mij ook ingepakt de eerste avond.

‘Ik las dat je weer thuis was,’ zei Ralf toen Wijnand even naar het toilet was.

‘Ja.’

‘Goed zo. Hoe is het nu?’

‘Slecht. Hij wil het niet weten. Dank zij jouw ouders snapt hij nu wel dat ik mezelf zo niet gemaakt heb, maar er over praten is taboe. Hij wil er niets over horen, en hij wil het al helemaal niet zien.’

‘Da’s slecht.’

‘Tsja...’

‘Ze weten dus ook niet dat je hier bent?’

‘Nee. Feestje met vrienden.’

We grijnsden naar elkaar.

‘Nou ja, dat ben je toch ook? Waar ken je die jongen eigenlijk van?’

‘Hier tegengekomen.’

‘Vanavond?’

‘Ja, ik raakte er mee aan de praat. Hij was alleen, voor de eerste keer hier.’

‘Lief.’

Ik grinnikte. Wijnand kwam weer bij ons staan. Ralf begon meteen weer tegen hem te praten. Wijnand was vrolijk, zeker na nog een rondje. Hij had het duidelijk naar zijn zin. Vrienden van Ralf waren er ondertussen ook bij komen staan.

‘We gaan dansen,’ zei Ralf ineens. ‘Ga je mee?’

Wijnand twijfelde zichtbaar. Ralf trok aan zijn arm.

‘Kom op man, is leuk.’

Ik was al demonstratief tegen de bar aan gaan hangen. Wijnand zag het. Ik was benieuwd wat hij ging doen.

‘Nee,’ zei hij twijfelend, ‘ik blijf even hier.’

‘Zelf weten,’ zei Ralf. ‘Jij Jarno?’

‘Ik hang hier goed,’ lachte ik.

Ralf zwaaide en ging met de rest van zijn vrienden weg, richting de dansvloer. Ik keek ze na, samen met Wijnand. Hij was naast me komen hangen aan de bar.

‘Jij nog wat drinken?’ vroeg ik om maar iets te zeggen te hebben.

‘Nee, dank je. Even niet. Waar ken je die jongen van?’

‘Van de vorige keer dat ik hier was. Ik kende hem al langer, via internet. Profielensite voor homo’s. Hij vroeg me toen een keer of ik zin had om hier mee naar toe te gaan.’

‘Volgens mij probeerde hij me uit.’

Ik glimlachte.

‘Lijkt me zo’n typ die dat met iedereen doet.’

‘Misschien,’ zei ik maar.

‘Heeft hij dat met jou ook geprobeerd?’

‘Ander onderwerp,’ lachte ik.

‘Een cola dan,’ zei hij toen.

Ik klopte lachend op zijn schouders en draaide me om.

‘Goed idee.’

‘Ik ga zo naar huis,’ zei Wijnand een tijdje later.

Ralf hadden we al een tijdje niet meer gezien. Had ik zin om te gaan? Het was nog best vroeg.

‘Ik blijf nog even denk ik.’

Ineens stond Ralf weer bij ons.

'Ga je?' vroeg hij meteen.

'Ja, ik ga naar huis.'

'Jammer.'

Wijnand glimlachte verlegen.

'Ik loop wel even mee,' zei ik.

Voor Ralf kon reageren hadden we doei gezegd en waren we weg. In de foyer wachtte ik op Wijnand tot hij zijn jas terug had. Met zijn jas aan bleef hij nog even treuzelen.

'Ik zie je hier de volgende keer misschien wel weer.'

'Vast wel,' zei ik.

Ik zag in de verte Ralf weer aan komen lopen. Die gaf nog niet op.

'Nou, knuffel,' zei ik tegen Wijnand.

We pakten elkaar vast, hielden elkaar even stevig tegen elkaar aan. Voelde goed.

'Daar is ie weer,' grinnikte hij vlak bij mijn oor.

'Ik had hem al gezien.'

'Straks wil hij nog met me mee.'

'Nee, denk het niet, hij heeft zijn jas niet.'

'Ik vind het een rare gast.'

'Hij is wel aardig hoor.'

Hij keek me aan en glimlachte. Ik liet mijn duim heen en weer gaan tegen zijn zij. Alsof het vanzelf ging gaf ik hem een kus. Toen ik dat deed voelde ik zijn handen knijpen. Meteen daarna keek hij me weer aan, half glunderend.

'Ik vond het leuk vanavond, echt.'

'Ik ook,' zei ik, 'ik ook.'

Ik zag Ralf op een afstandje blijven, maar hij keek wel. Indringend, strak. Ik gaf Wijnand weer een kus. Nu kreeg ik er eentje terug. Mijn handen trokken hem dicht naar me toe, helemaal tegen me aan. Ik probeerde meer te voelen, maar zeker weten deed ik het niet. Hij had me door, en hij was net zo nieuwsgierig merkte ik. Hij kneep weer, ik voelde hem toen hij zich harder tegen me aandrukte. Ik kuste hem nog een keer, nu ik wist dat hij een stijve had wilde ik zoenen. Hij haperde even, alsof hij na moest denken, maar daarna voelde ik zijn lippen wat uit elkaar gaan en zijn zachte tong langs die van mij strijken. Daar werd ik zelf ook hard van. Ik sloot mijn ogen en ging helemaal op in het zoenen met Wijnand. Lang

duurde het niet. Zijn tong gleed terug, zijn lippen sloten weer. Een laatste kus, toen liet hij me los.

‘Ik moet nu echt weg.’

‘Is goed,’ zei ik.

Ik liep nog een stukje mee naar de deur, daar liet mijn hand zijn vingers pas los. Hij glimlachte naar me en ging naar buiten. Ik bleef even staan, toen draaide ik me om, terug naar binnen. In de toiletten stond ik bij de pisbak naar de muur te staren. Hij was nog dik tussen mijn vingers. Leuke jongen. Hij zoende lief. Maar ik wist verder geen moer van hem. Helemaal niets. Geen adres, geen nummer. Wijnand. Dat was het. Stom.

Binnen in de zaal kwam ik Ralf weer tegen.

‘Goed voor elkaar,’ lachte hij.

‘Ik weet verder niets van hem,’ zei ik.

‘Geen nummer, geen adres?’

‘Nope.’

‘Vrijheid blijheid, jongen.’

Hij lachte en drukte me een beker bier in mijn handen. Hij keek verbaasd om mijn gezicht.

‘Wat? Ik meen het. Vrijheid blijheid. Een keer zoenen, daar is toch niets mis mee?’

‘Klopt,’ zei ik.

Hij kon ouwehoeren wat hij wilde, ik voelde me lullig. Zo wilde ik eigenlijk niet over Wijnand denken. Die maakte dit misschien wel voor de eerste keer mee, net als ik de vorige keer. Ik was teleurgesteld. Hij nu misschien ook.

‘Niet zo piekeren.’

Ik keek weer op van mijn beker. Ralf sloeg en arm om me heen en trok zich even tegen me aan. Naast hem, schouder aan schouder, keek ik de zaal door.

‘Ik zeg je eerlijk, als jij hem niet had gezoend dan had ik het gedaan.’

Mooi, hij was jaloers. Dat was de bedoeling. Had ik het daarom gedaan?

‘Ik ga ook maar eens,’ zei ik.

‘Nu al?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Leuk geweest.’

Ralf hield me nu helemaal vast. ‘Blijf nog even man.’

‘Nee, ik ga zo.’

Hij hield een vinger onder mijn kin en tilde mijn gezicht op. Hij keek in mijn ogen.

‘Zeker weten?’

‘Zeker weten.’

Hij glimlachte en gaf me een kus. ‘Rij voorzichtig dan.’

Of ik wilde of niet, ik kuste hem terug. ‘Doe ik.’

Hoe deed hij dat toch? Ik was als zachte klei in zijn handen. Ik kuste hem nog een keer. En nog een keer. Kwam het door zijn handen op mijn billen? We zoenden, zijn tong speelde rustig met die van mij. Hier was niets tegen bestand. Ik klaagde ook niet, vond het niet erg. Gewoon zoenen om te zoenen, verder niets. Lekker.

‘Dat toen bij jou in de tuin, dat moeten we nog eens doen,’ fluisterde hij in mijn oor terwijl hij met zijn heupen duwde.

‘Toch niet in mijn tuin,’ grinnikte ik.

‘Ik heb ook een huis,’ lachte hij zachtjes.

‘Doen we.’

‘Wanneer?’

‘Zien we nog wel.’

‘Ik heb er nu wel zin in.’

Langzaam duwde ik me van hem af. Ik kuste hem nog een keer.

‘Volgende keer. Doei.’

Hij lachte, kneep in mijn bil en gaf me een kus.

‘Hou ik je aan. Zie je.’

Ik glimlachte en ging. Jas aan, fiets zoeken en wegwezen. Het was fris buiten. In gedachte trapte ik naar huis. Met twee jongens gezoend op de tweede keer dat ik er was. Dat moest zo niet doorontwikkelen iedere maand, anders bleef ik zoenen na een jaar op die feesten. Thuis was alles al donker. Ik deed zachtjes, sloot voorzichtig de deur en trok mijn kleren uit. Meteen mijn bed in. Met een zucht ging ik liggen. Leuke avond. En ze hadden me niet thuis horen komen. Perfect.

‘Leuke avond gehad?’ vroeg mijn moeder de volgende ochtend.

‘Ja hoor.’

‘We hebben je niet thuis horen komen.’

‘Dan lagen jullie er ook vroeg in,’ blufte ik

‘Ja, drukke week gehad.’

Ik ging onderuit in de bank zitten en staarde naar buiten. Het was lekker weer, nog steeds.

‘Ik wou dat Jorick weer terug was,’ zei ik.

‘Volgend weekend toch?’

Ik knikte. ‘Meteen ook het laatste weekend voordat school weer begint.’

‘Je weet dat we dan een barbecue hebben?’

Ik keek verstoord naar mijn vader. ‘Daar hoeft ik toch niet mee naar toe?’

‘Tuurlijk wel. Dat heb je altijd leuk gevonden. Laatste weekend van de zomervakantie een barbecue van mijn werk.’

‘Toen was ik nog klein.’

‘Je gaat gewoon mee. Het is traditie dat het hele gezin mee gaat.’

Ik zuchtte, waardoor mijn vader bestraffend keek. Goed, hij was verbaasd en dat snapte ik dan ook wel weer. Ik ging ieder jaar mee, en ik vond het altijd geweldig. Dat was het ook. Bandje er bij, veel eten. Ik kende er ook wel een aantal, veel kinderen bij mij uit de buurt. Meestal zaten de ouders bij elkaar en wij trokken ons eigen plan wel. Groot landgoed, balletje trappen. Vorig jaar nog met een kruisboog geschoten. Normaal had ik er ook wel zin in, maar nu? De hele dag weer net doen alsof er niets aan de hand was, de ideale zoon uithangen. Het voorbeeld van succes. Ik werd er dwars van.

‘Dan ga je toch niet?’ zei Jorick zaterdagavond.

Hij was weer terug van vakantie, we zaten bij de rest op het bankje. Ik keek naar twee auto’s die achter elkaar de wijk in reden. Hij had me net gevraagd of ik die zondag kwam zwemmen. Ik haalde mijn schouders op.

‘Het is altijd wel leuk.’

Hij glimlachte. Samen liepen we terug naar huis, het was al donker.

‘Nog iets van die jongen gehoord?’

‘Stijn? Nee. Die zwijgt in alle talen.’

‘Ga je die ooit nog wel weer eens zien dan?’

Ik grijnsde. ‘Die kan me niet langer ontwijken. Maandag zie ik hem. Op school.’

‘Ik spreek je morgenavond nog wel even. Veel plezier morgen.’

‘Ja, bedankt,’ zei ik alsof ik het zelf niet geloofde.

Oké, ik moest het toegeven, het was leuk. Er was weer veel werk van gemaakt. Moest een vermogen kosten, dat feestje. Ik zat bij mijn ouders aan een lange tafel, mijn vader zat tegen een collega op te scheppen over “hoe goed ik het wel niet deed op school”. Ik baalde er van. Ik stond op en ging op zoek naar leeftijd genoten. Even keet trappen. Je kon worstelen in een opgeblazen schuimrubber pak. Een jongen die ik daar altijd tegen kwam stootte me aan.

‘Wij tegen elkaar?’

Ik lachte. ‘Mij best.’

We wachtten tot we het pak aan mochten trekken. Het stonk, een muffe lucht van iedereen die het al aan had gehad. Hij ging meteen in de aanval en binnen een paar tellen lagen we over elkaar heen. Het ging hard, maar dat vond ik niet erg. De man die er bij stond zei dat we wel iets rustiger mochten doen. Daar lachten we om. Na vijf minuten moesten we er weer uit.

‘Doen we straks nog een keer,’ lachte hij toen we er naast stonden.

‘Zeker weten.’

Samen liepen we over het terrein heen. Hier en daar wat eten en drinken. Ik zag mijn ouders aan een tafel zitten met collega’s. Hij wenkte me. Met een zucht liet ik de jongen achter en ging naar mijn ouders.

‘Dat is nou mijn jongen,’ zei mijn vader tegen de man tegenover hem aan tafel. Ik keek glimlachend en toen herkende ik hem pas. Ik slikte. Ook zijn gezicht vertrok. Meteen daarna keek hij weer vriendelijk, alsof hij me voor de eerste keer zag. Hij stak zijn hand uit.

‘Hallo.’

‘Hallo,’ zei ik.

Hij keek schichtig, was niet op zijn gemak. Niets meer te zien van die vieze begerige grijns. Maar hij was het wel. De man waar Stijn me nog voor gewaarschuwd had. Strak ik in het pak. Geslaagd zakenman. Nu zat hij hier in casual kleding van een duur merk, op het bedrijfsfeestje met zijn vrouw. Ik stond vlak naast mijn vader, hij klopte een keer tegen mijn rug.

‘Als hij zijn studie afgerond heeft dan wordt het een hele grote, dat weet ik zeker.’

De man lachte.

‘Net zoals jou,’ ging mijn vader verder. Hij keek naar mij. ‘Hij werkt nu ruim een half jaar bij ons, en wat hij allemaal al binnengesleept heeft...’

Ik glimlachte maar. Ik kon me er wel iets bij voorstellen. Als die iets wilde dan kreeg hij het ook. Maakte niet uit hoe.

‘Papa!’ hoorde ik achter me.

Nu keek hij echt ongemakkelijk. Er kwamen twee meisjes bij hem staan. Hij lachte en knuffelde ze. Ik wilde weg. Niet langer bij die mafketel aan tafel blijven staan. Ik glimlachte nog een keer naar mijn ouders en liep weer weg. Om maar iets te doen te hebben ging ik nog een keer naar de barbecue. Ik stond te wachten op mijn stukje vlees toen hij ineens achter me stond.

‘Dat is ook toevallig.’

‘Ja,’ zei ik.

Hij tikte tegen mijn arm en wenkte me mee. Ik griste nog net mijn bordje met mijn hamburger mee.

‘Als jij ooit iets laat merken dan heb je geen leven meer.’

‘Ik of jij?’ bitste ik terug.

‘Oké, fair. Maar ik vraag me af hoe jouw vader gaat reageren als hij hoort dat jij jezelf in de uitverkoop gooit in het park.’

‘Heb ik dat gedaan dan? Volgens mij was jij het die mij een voorstel deed, niet andersom. Volgens mij ben ik er ook niet op ingegaan, of wel?’

‘Je houdt gewoon je mond.’

Ik begon er lol in te krijgen, zeker toen er wat druppels op zijn voorhoofd stonden.

‘O?’ vroeg ik cynisch.

‘Jij vraagt er om dat ik het je vader vertel, met zo’n houding.’

‘Jij ook. Hoe ga je dat trouwens vertellen, zonder jezelf verdacht te maken? Nog een keer, jij stelde mij wat voor, ik zei nee. Weet je nog? En ik weet wat jij daar doet. Moet ik de Rooie er bij vragen?’

‘Je houdt gewoon je bek, anders weet ik je te vinden.’

Ik moest er moeite voor doen, maar ik keek hem smalend aan.

‘Oké, wat moet je er voor hebben om jou te laten vergeten dat wij elkaar in het park gezien hebben?’

‘Wat heb je bij je?’

‘Twintig euro.’

‘Lieg niet. Wat heb je er voor over?’

‘Vijftig?’

‘Niet genoeg,’ blufte ik. ‘Jouw baan, jouw gezin...’

‘Honderd, verder ga ik niet.’

Ik deed of ik nadacht. Hij werd er ongeduldig van. Ik keek hem aan en knikte kort.

‘Maar dan wel nu meteen.’

Hij draaide met zijn rug naar de mensen toe, haalde zijn portefeuille uit zijn jasje en haalde er twee biljetten van vijftig uit. Ik keek even rond en griste ze toen uit zijn hand om ze meteen in mijn broekzak te proppen.

‘Dus toch meer dan twintig bij,’ zei ik.

‘Je bent een harde. Jouw vader heeft gelijk. Jij maakt het wel.’

Ik grijnsde.

‘Wat deed jij eigenlijk in dat park? Ik zie je er de laatste tijd ook niet meer.’

‘Niets bijzonders.’

‘Toch vraag ik me af hoe jouw vader zou reageren als hij weet dat zijn enige zoon in dat park rond loopt.’

‘Zijn wát??!’

‘Hoe bedoel je?’

‘Laat maar.’ Ik liep bij hem weg maar draaide nog een keer om. ‘En ik vraag me dan af hoe mijn vader zou reageren als hij weet dat zijn gewaardeerde collega het met jongetjes doet in het park.’

Zijn gezicht stond op onweer.

‘Wij begrijpen elkaar. Wij hebben elkaar daar nooit gezien.’

‘Precies.’

‘En je gedraagt je naar de Rooie toe. Als je hem ooit iets flikt, we weten je te vinden.’

Hij zei niets meer maar draaide zich om en liep met een omweg terug naar de tafel. Ik keek hem na. Mijn hamburger was al bijna koud. Ik gooide hem in een prullenbak en ging naar het toilet. Het zweet brak me ineens uit. Ik sloot me op en ging op de wc zitten, mijn gezicht in mijn handen. Daar kwam ik goed weg. Langzaam werd ik weer rustig. Waar had ik het lef vandaan gehaald om het zo te spelen? Stijn had het me geleerd. “Ik heb wat jij wil.” Dat was nu ook zo. Er stond heel

wat op het spel voor hem. Zijn baan, zijn gezin... Wat bezielde die gek? Raar om te zien, in het park speelde hij het hard, zelfverzekerd, maar daar was hier niets van te zien. Hij probeerde het wel in het begin, maar daar bleef weinig van over. Waarom ging hij dan ook naar het park in zijn eigen stad? Niet teveel extra kilometers op de teller van zijn auto waarschijnlijk. Loser. Wat een eikel. Ik haalde het geld uit mijn broekzak en keek er naar. Flink bedrag, daar kon Stijn een hele tijd mee vooruit. Ging ik dit aan hem vertellen? Misschien. Als hij me nog wilde spreken. Geen idee hoe hij nu over me dacht. Ik wilde hem weer zien. Morgen, dan waren we weer op school. Met alle dingen die er bij hoorden. Groepjes, twee werelden. Ik wreef een keer met mijn handen over mijn gezicht. Kut. Ik wilde terug. Naar het park. Met hem slapen, samen naar school. Ik keek op en staarde naar de deur. Waarom dacht ik dat nu weer? Hoe lang kon ik hier blijven zitten? Ik moest weer eens terug, naar buiten. Anders ging het misschien opvallen. En dat wilde ik zeker niet. Vooral die vent niet laten merken dat ik geschrokken was. Ik had hier de leiding, niet hij.

Ik zag mijn ouders kijken toen ik naar de andere kant van het veld liep. Die vent zat nog steeds bij hun aan tafel. Ik grijnsde. Mijn vader moest eens weten. Ik wilde er niet langer naar kijken. "Zijn enige zoon" galmde weer door mijn kop. Hij had het echt zo gezegd. Mijn vader verzwegen Ruben dus maar gewoon. Hoe kon hij dat doen? En dan dat ophemelen van mij, ik werd er niet goed van. Zijn grote voorbeeld, het bewijs van zijn succes. Ik was bijna in staat om die vent gewoon te vertellen hoe het zat. Dat kon ik beter niet doen tegen die gluiperd, dat wist ik ook wel. Vroeg of laat maakte hij er misbruik van. Maar gewoon om mijn vader dwars te zitten. Het leek me heerlijk. We hadden Ruben gewoon mee moeten nemen. Dat was helemaal niet "onmogelijk" of "lastig". Ik zou wel voor hem zorgen, mijn vader kon gewoon de geweldige vent uithangen bij zijn collega's. "Hij zou er toch niets aan hebben"? Volgens mij best wel. Hij zou het geweldig vinden. Weer eens wat anders dan die eeuwige woonkamer en af en toe daar de tuin in. Ik ging op een bankje zitten, kijken naar een springkussen. Kon ik hier weg? Ik wilde naar Ruben toe. Het was veel te ver weg

van huis, te ver om te lopen. Ik strekte mijn benen, ging onderuit zitten. Ik zat mijn tijd wel uit.

Aan het begin van de avond gingen we naar huis. Toen we de stad ik reden gaapte ik.

‘Kunnen jullie me afzetten bij Ruben?’

‘Hoe kon je dan thuis?’ vroeg mijn moeder.

‘Te voet.’

‘Doe niet zo gek. Bovendien ligt Ruben al in bed waarschijnlijk.’

‘Dan pak ik thuis mijn fiets wel.’

Mijn vader hield me via de achteruitkijkspiegel in de gaten.

‘Je kunt beter morgen gaan,’ probeerde mijn moeder.

‘Ik wil nu nog even.’

‘Zelf weten, maar het is morgen wel weer gewoon school.’

‘Eerste dag, dat begint niet zo vroeg.’

Mijn vader ging zich er mee bemoeien. ‘Je gaat morgen na school maar gewoon.’

‘Wat maakt het nou uit of ik nu nog even ga?’

Mijn moeder voelde de discussie tussen hem en mij al oplopen.

‘Waarom wil je dan nu nog per se?’ vroeg ze.

‘Omdat het familiedag is,’ zei ik betekenisvol en half verwijtend.

Mijn vader zei niets meer.

Ik was niet meer gegaan. Mijn moeder had ook gelijk, hij lag waarschijnlijk al te slapen. Maar ik had mijn punt gemaakt, ik had hem geraakt. Hij had er niets meer over gezegd. De school ging weer beginnen. Alles weer bij het oude. Had ik er zin in? Meer dan anders, maar dat kwam vooral omdat ik zo Stijn weer kon zien. In de gaten kon houden. De rest kon me gestolen worden. Toch was ik nerveus toen ik het schoolterrein op reed. Wat kon ik doen? Wel of niet naar hem toe gaan? Wel of niet iets zeggen? Ik wist het echt niet. Ik zou wel zien. Ik werd toch meteen afgeleid door Bram en mijn andere schoolvrienden. Algemeen gepraat, over hoe de vakanties waren geweest. Veel kon ik er niet over zeggen, maar dat liet ik niet merken. Met een beetje ontwijken kwam ik al een heel eind. We stonden bij elkaar, maar ik keek de hele tijd rond. Stijn had ik nog niet

gezien. Kut. Hij ging toch wel komen? Ik keek hoe laat het was. Hij had nog vijf minuten. De rest ging naar binnen. Ik kon niet anders dan meegaan. Ik treuzelde, bleef de poort in de gaten houden. Toen ik echt niet langer buiten kon blijven zonder dat het opviel zag ik hem. Hij was te voet. Dat was een slecht teken.

Met een zoi boeken en een nieuw rooster ging ik anderhalf uur later weer naar buiten. Ik liep met een heel groepje naar de fietsenstalling. Ik treuzelde, ik wilde Stijn nog spreken. Hij liep alleen naar buiten. Kon ik nu naar hem toe gaan? Mijn vrienden waren er nog, wat zouden die zeggen als ik ineens met Stijn ging praten? Wat moest ik zeggen als die naderhand vragen gingen stellen? Ik kon beter niets doen. Maar kon ik dat maken tegenover Stijn? Hij keek naar me, even staarden we elkaar aan. Ik zette een stap in zijn richting, automatisch. Dan stelden ze maar vragen. Stijn zag het en keek strak. Hij schudde zijn hoofd. Na die ene stap bleef ik staan. Stijn keek weer voor zich en liep door, het terrein af. Mijn hart bonkte in mijn keel. Ik baalde, was verdrietig. Stijn wilde me echt niet spreken. Bram stootte me aan.

‘Kom, we gaan.’

‘Ja,’ zei ik afwezig.

Als een halve robot pakte ik mijn fiets en reed naast Bram weg. Hij praatte maar ik was er met mijn gedachten niet bij. Ik keek nog rond maar zag Stijn nergens meer.

Bram had nog gevraagd of ik zin had om met hem mee naar huis te gaan. Maar ik zat nu op mijn kamer, voor me uit te starren. Ik speelde met mijn telefoon tussen mijn vingers. Ging ik een berichtje sturen? Hij reageerde er toch niet op. Hier kon ik niet tegen. Ik stond op, pakte mijn fiets en reed naar het park. Ik moest hem zoeken, of ik wilde of niet. Tegen beter weten in reed ik langs alle plekken waar we samen kwamen. Geen Stijn. Hij had ook gewoon zijn hele zoi boeken bij zich toen hij wegging. Dat liet hij niet in het park liggen, dat wist ik. Dan was er maar één mogelijkheid: hij was gewoon naar huis. Ik was een beetje opgelucht maar teleurgesteld tegelijkertijd. Die ging ik niet meer zien. Ik moest die avond nog maar eens in het park gaan kijken. Misschien sliep hij er wel. Ik was net op tijd terug

voor het eten. Mijn moeder stelde gelukkig geen vragen waarom ik zo stil was. Ik nam daarna mijn fiets mee naar het bankje. Iedereen was er weer, ook Jorick. Die keek wel verbaasd dat ik mijn fiets bij had, maar stelde geen vragen. Hij kon het wel raden. Hij kon ook niet nalaten om "kijk uit" te zeggen toen ik wegging.

Het park was leeg. Zo leek het, maar ik wist waar ik moest zoeken. Eerst zijn slaapplek maar. Hij was er niet. Ik controleerde zijn spullen, maar ik kon er niet uit opmaken of hij er zou zijn of niet. Dan maar een rondje maken. Er was nog niemand van de nachtploeg. Dat zou geen uur meer duren, wist ik. Daarna reed ik het verboden gebied in. Er waren veel jongens. Hier en daar stonden ze te wachten, te kijken. De meesten keken me vuil aan. Ze kenden me wel. Ik was nog een concurrent erbij. Verderop zag ik hem zitten, op een hekje. Zijn rode haar zag ik als eerste. Ik trapte door en stopte naast hem.

'Kom je doen?' vroeg hij zakelijk.

'Kijken hoe het met je gaat.'

'Goed hoor, ik slaap thuis vanavond. Als alles meezit tenminste.' Hij had een wrang lachje op zijn gezicht. 'Ideaal rooster voor dit jaar,' ging hij verder, 'vind je niet?'

'Ja,' zei ik.

'Lekker vroeg uit iedere dag.'

'Behalve woensdag.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Als dat het enige is.'

'Maar je slaapt thuis vanavond?'

'Ja.'

'Wat doe je hier dan?'

Hij keek me spottend aan. 'Ga nou onderhand eens leren een krant te lezen. Vanaf morgen slaat het weer om. Kutweer. Regen en zo. Ik heb niet veel geld meer, dus moet ik nu even een reserve opbouwen. Als het regent is er verrekt weinig handel.'

'Geld hebben?'

Hij zuchtte. 'Nee, niet van jou.'

'Het is ook niet van mij.'

Nu had ik zijn interesse. 'Van wie dan?'

'Dat zakenmannetje, die met die foute grijns.'

'Godverdomme Jarno.' Hij sprong op en kwam vlak tegenover me staan. 'Ik heb je nog zo gezegd dat je met hem niets moest

doen.' Hij keek verstoord. 'Waarom doe je dit eigenlijk? Geld zat, en dan ga je een beetje vrijwillig met zo'n goorlap lopen rotzooien? Jij bent echt gek hè?'

'Ik...'

'Nooit gedacht dat je het nog lekker zou vinden ook. Rot op.'

Hij duwde me.

'Stijn...'

'Wegwezen.'

'Ik heb niets met hem gedaan.'

'En hoe kom je aan zijn geld dan?'

'Ik kwam hem tegen op het personeelsfeest van mijn vader.'

Zijn mond viel open. 'Vertel?'

'Ik werd voorgesteld, ik herkende hem meteen. En hij mij ook. Naderhand kwam hij bij me staan, dreigde dat ik mijn mond moest houden.'

'Alsof jij jouw vader gaat vertellen wat je hier deed.'

'Ik heb die gek gevraagd hoeveel hij er voor over had.'

Stijn lachte. 'En?'

'Hij bood twintig euro, maar dat vond ik niet genoeg.'

'Hoeveel...'

Hij stopte met zijn zin toen ik de honderd euro uit mijn broekzak haalde. Hij grijnsde. Daarna sloeg hij zijn arm om mijn nek en gaf me een kus op mijn wang.

'Ik ben trots op je. Afpersen die lul.'

'Ik heb tegen hem gezegd dat hij jou nooit iets moest flikken, dat wij hem wel wisten te vinden.'

Stijn lachte. 'Zakenmannelijke jij.'

Ik strekte mijn arm. 'Pak aan.'

Hij liet me los. Zijn gezicht stond weer strak. 'Nee.'

'Kom op man. Pak aan.'

'Jarno, flikker op. Ik neem van jou geen geld aan.'

'Het is ook een beetje jouw geld.'

'Nou begin je echt uit je nek te lullen. Opzouten nou, ik heb nog meer te doen en dat lukt niet echt als jij hier bij mij in de buurt staat.'

'Niet?'

'Nee, want dan willen ze een trio en dat laat ik niet toe. Zijn ze weer teleurgesteld en zo... Wegwezen.'

'Ik ga pas weg als je dit aanneemt.'

Stijn zuchtte en liet zijn hoofd zakken. Schuin opzij keek hij me weer aan.

‘Je wordt irritant. Ik wil dat je gaat.’

Ik dacht er over na om te zeggen dat ik seks met hem wilde en daar voor wilde betalen met honderd euro, maar daar werd hij waarschijnlijk nog kwader van.

‘Dan ga ik maar,’ zei ik. ‘Zelf weten.’

‘Doei.’

Ik pakte mijn fiets en liep bij hem vandaan. Kwaad. Nee, teleurgesteld. Ik liep langzaam weg, fiets aan de hand.

‘Jarno, wacht!’

Ik draaide me om en zag Stijn naar me toe komen. Als hij nu nog dat geld dacht te krijgen dan had hij het mooi mis. Hij bleef een paar stappen van me vandaan stilstaan. Hij maakte een gebaar alsof hij het allemaal niet snapte. Hij keek twijfelend. Alsof hij niet wist of hij het kon vragen. Toen zei hij het toch.

‘Waarom doe je dit? Voor mij, bedoel ik?’

Chapter 15

Ik keek verbaasd, beledigd.

‘Wat denk je?’ zei ik half boos.

‘Jarno... Niet doen. Niet op mij. Ik ben alleen maar problemen.’

Ik werd dwars. ‘Als ik jou nou gewoon leuk vind... Kan ik daar wat aan doen? Godverdomme zeg. Je bent leuk, mooi, lief...’

Stijn lachte spottend. ‘Ik? Lief?’

‘Ja, jij ja!’

Hij grijnsde. Gespeeld, dat zag ik. Hij dacht na.

‘Sorry,’ zei ik voor mijn uitval.

‘Jij bent echt onverbeterlijk.’

Ik keek hem aan en zag dat hij glimlachte.

‘Je bent lief, echt.’ Hij zei het zacht. ‘Té lief.’

‘Wat voel jij voor mij?’ vroeg ik.

‘Niet naar vragen.’

‘Ik kan het wel raden, Stijn. Die middag bij André, daarna in het park... Waarom zou het niet kunnen?’

‘Ik leef hier, Jarno. Ik wil niet dat jij je zorgen maakt om me. Als wij samen iets hebben dan doe je dat toch.’

‘Nou niet dan?’

‘Jarno, alsjeblieft.’

‘Te laat Stijn. Je had me nooit mee moeten nemen naar André. Niet mee moeten nemen terug naar het park.’

‘Nee, dat had ik niet moeten doen.’

‘Waarom deed je dat dan?’

Stijn zuchtte.

‘Nou?’

Hij keek weer strak. ‘Ik had het geld nodig.’

‘Gelul.’

‘Oké, gelul. Ik vond je leuk. Al lang. Op school al. Nou je zin?’

Ik was even uit het veld geslagen. Stijn keek van me weg.

‘Echt?’

Hij keek op en knikte. Ik zette de paar stappen naar hem toe.

‘Jarno, niet doen.’

Ik deed het toch. Ik pakte hem vast en kuste hem. Stijn gaf heel even toe, daarna duwde hij me van zich af.

‘Ik beloof je, als ik uit deze shit ben dan kom ik naar je toe. Maar niet eerder. Ga. Maak het nou niet moeilijker dan het is.’

Ik wilde nog iets zeggen maar hij had zich omgedraaid en liep weg.

‘Stijn!’

Hij zei niets meer, draaide zich niet meer om. Ik pakte mijn fiets en reed hem achterna.

‘Waar ga je naar toe?’

‘Naar huis.’

‘Spring achterop. Kom.’

Hij twijfelde, maar hij deed het toch. Samen reden we het park uit, hij wees me de weg naar zijn huis.

‘Heb je nog niets verdiend vandaag. Sorry.’

‘Ik red me wel.’

‘Wordt het morgen echt kutweer?’

Ik hoorde hem lachen achterop. ‘Verdiep je eens in het nieuws.’

‘Maar...’

‘Jarno, maak je geen zorgen. Misschien gaat het ook gewoon goed.’

‘Misschien.’

‘Ik moet er hier af.’

Ik remde, voor ik helemaal stil stond sprong hij al van mijn fiets.

‘Deze straat,’ zei hij.

‘Echt geen geld hebben?’

‘Nee, ik red me wel.’ Hij gaf me snel een kus. ‘Jij bent gek,’ glimlachte hij.

Ik keek hem na, tot hij de hoek om was.

De volgende dag begonnen de gewone lessen. Stijn zat aan de andere kant van het lokaal. Hij zat helemaal achterin, ik kon hem niet zien. Toch kon ik het niet laten af en toe achterom te kijken. Hij keek stoïcijns voor zich uit. Er was iets in zijn gezicht. Hij zat ergens mee, dat kon ik zien. In de pauze stond hij

bij wat andere jongens, ik bij mijn groepje. We keken af en toe naar elkaar. Ik kreeg hem ook niet meer uit mijn gedachten. Zeker niet na dat laatste gesprek. Hij was verliefd op me. Geweest of nog steeds? Ik wist het niet. Hij sloot zich voor alles af.

‘Doe dan een keer wat speciaals voor hem,’ zei Jorick.

Ik had hem alles verteld en hij vond het te gek dat Stijn ook wat voor mij voelde.

‘Wat dan?’

‘Weet ik veel. Verzin iets, jij kent hem beter dan ik.’

‘Hij wil niks.’

‘Dwing hem dan. Jullie gingen toch wel eens wat eten op het station? Neem hem in het weekend nog een keer mee.’

‘Als hij dat wil.’

‘Slaapt hij er in het weekend ook?’

‘Als het nodig is.’

‘Jullie gingen altijd vroeg slapen, zei je. Nou, zeg thuis dat je bij mij bent en ga dan van hieruit naar het park. Jouw ouders weten dat we het laat maken in het weekend, die vermoeden niets. Jij gaat van hieruit naar het park, besluipt hem en je kust Doornroosje wakker.’

Ik lachte. ‘Gek.’

‘Vind je?’

Ik staarde voor me uit. Nee, eigenlijk niet. Hoe meer ik er over nadacht, hoe beter ik het plan begon te vinden. Ik moest alleen nadenken hoe ik het aan ging pakken.

Ik besloot hem maar gewoon te bellen op zaterdagochtend. Stomme zet waarschijnlijk, als hij mij naam zag op zijn telefoon nam hij toch niet op. Toch wilde ik het proberen. Ik liet hem tot aan zijn voicemail over gaan, een kwartier later nog een keer. Hij nam niet op. Kon van alles betekenen natuurlijk, maar het verbaasde me niet. Dan zat er niets anders op. Zoeken. Ik reed als eerste naar het park. Waar moest ik anders beginnen? Het was er druk. Veel gezinnen rond de speeltuin, in het verboden stuk zag ik wat jongens lopen. Na een dag of drie regenbuien was het nu een stuk beter. Nog niet heel warm, maar in ieder geval droog. Ik zag Stijn nergens. Bij mijn tweede ronde zag ik

hem ineens. Hij liep voor me, zand aan zijn schoenen. Ik trapte bij en ging naast hem rijden.

‘Hé, Stijn.’

‘Wat doe jij hier?’

‘Zin om wat te gaan eten?’

‘Te gaan eten?’

‘Ja, op het station.’

Hij glimlachte. ‘Waarom?’

‘Gewoon, ik verveelde me. En ik vond het altijd wel gezellig.’

Hij schudde zijn hoofd. Daarna ging hij achter mijn fiets lopen en sprong er op. Ik ging meteen sneller rijden. Hij deed het! Geen kans geven zich te bedenken. We reden snel, door de stad heen, naar het station. Stijn zei niets, die hield zich stevig vast. We hoefden niets te zeggen, ons tafeltje, waar we zo vaak gezeten hadden, was vrij. Stijn liep voor me en ging zitten. Ik pakte de kaart.

Stijn lachte. ‘Moet je nog kijken?’

‘Hetzelfde?’

‘Tuurlijk.’

We bestelden, namen een slok van onze cola.

‘Waar slaap je nu?’ vroeg ik.

‘Park,’ was het korte antwoord.

Ik keek begripvol.

‘Het lijkt wel of het steeds erger wordt.’

‘Jouw vader?’

Hij knikte.

‘Agressiever?’

‘Nee. Maar het gebeurt steeds vaker dat hij drinkt. Hij heeft weer eens het idee opgepakt om te gaan afkicken, met hulp. Maar daar is een wachtlijst voor en dan wordt hij nerveus. Alsof hij nog snel even zoveel mogelijk moet drinken omdat het nu nog kan.’

‘Gaat hij naar een kliniek?’

Stijn knikte.

‘En jij? Alleen in huis?’

Nu grijnsde hij. ‘Onder toezicht van een oom en tante.’

‘Toezicht?’

‘Nou ja, op papier. Anders gaat jeugdzorg zich er mee bemoeien.’

Ik keek vragend.

‘Laat maar, heel verhaal. We hebben het zo wel voor elkaar.’
Het eten werd voor ons neergezet. Stijn veegde een pluk rood haar van zijn voorhoofd en keek me aan.

‘Smakelijk.’

Ik lachte. ‘Jij ook.’

Hij at gulzig de eerste paar happen, alsof hij honger had. Daarna was hij rustiger.

‘Man, dit is lekker.’

‘Zoals altijd,’ zei ik.

Hij keek even naar buiten.

‘Weet je,’ zei hij toen, ‘dat zakenmannetje ontloopt me als de pest.’

‘Echt?’

‘Hij was er vanmorgen, ik was benieuwd wat hij zou doen.’
Stijn lachte. ‘Maar toen hij me zag draaide hij meteen om.’

‘Mooi zo.’

‘Met wie was je vanmorgen dan?’

Stijn keek me aan met grote ogen.

‘Sorry, ik had het niet moeten vragen.’

‘Hoe wist je het?’

‘Ik kon je eerst nergens vinden, daarna zag ik je ineens lopen, met zand aan je schoenen.’

Stijn glimlachte. ‘André.’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Hij vroeg nog hoe het met je ging.’

‘Wat heb je gezegd?’

‘Goed. Hij vroeg voorzichtig of het er nog in zat dat we nog eens bij hem thuis...’

‘Echt?’

Hij knikte. ‘Zelfde bedrag.’

‘Nou...’

‘Nee Jarno. Dat doen we niet meer.’

‘Ik weet het.’

‘Jij moet daar niet eens over nadenken.’

‘Oké, oké,’ zei ik met mijn handen omhoog.

Stijn schoof zijn bord van zich af en ging achterover zitten met een grijns. Zijn mond, die pretogen van hem... Hij ging weer voorover zitten en keek serieus.

‘Niet zo verliefd kijken jij.’

‘Sorry.’

Hij lachte. 'Is al goed. Zullen we zo weer eens gaan?'

We stonden op, ik rekende af en stopte lopend naar buiten mijn bankpas weg.

'Rich boy.'

Ik pakte mijn fiets en knikte naar de bagagedrager.

'Kom, spring achterop, dan beng ik je terug.'

Stijn liep achter me aan, pakte de bagagedrager en sprong erop. Mooi, tot zover ging mijn plan zoals het moest. Ik bedacht me, waarom zou ik tot de avond wachten? Misschien kon ik nu wel mee naar zijn slaapplek. Ik wilde hem. Dat ging niet door. Stijn was heel duidelijk bij de rand van het park. Hij ging het park in, ik ging naar huis. Met tegenzin nam ik afscheid van hem. Mijn kans kwam nog wel. Ik ging hem overvallen die avond.

Jorick keek lachend. Ik was nerveus. Om de paar minuten zat ik op mijn horloge te kijken.

'Hoe laat ga je?'

'Over een uur.'

'Dan drink je nog wat.'

'Ja, lekker,' zei ik afwezig.

'Man, ga vast naar hem toe,' lachte hij weer.

'Misschien is hij nog wakker.'

'Nou en?'

Ik dacht na. 'Ik wil zeker zijn dat hij slaapt.'

'Je zit de hele tijd op jouw horloge te kijken, je bijt nagels... God, wat ben jij verliefd zeg!'

Ik glimlachte.

'Vanmiddag ging toch ook goed?'

'Ja.'

'Nou dan.'

Hij liep zijn kamer uit en kwam een paar minuten later terug.

'Hier. En als je dat op hebt dan ga je.'

Ik nam een slok cola. Met een schuin oog keek ik naar mijn rugzakje.

'Wat heb je er allemaal in zitten?'

'Ontbijtje voor hem.'

Jorick keek bijna vertederd. 'Lief.'

'Ik hoop maar dat hij het leuk vindt.'

‘Vast wel. Als ik in zo’n situatie zou zitten dan zou ik er heel blij mee zijn.’

‘Dan ken je Stijn nog niet.’

Ik leegde mijn glas en keek Jorick aan.

‘Er is maar één manier om er achter te komen of hij het leuk vindt.’

‘Ja,’ zei ik.

W stonden samen op. Jorick sloeg een arm om mijn schouder. ‘Succes.’

‘Dank je.’

Via een omweg reed ik de wijk uit. Ik wilde niet dat mijn ouders mij zagen. Ik verstopte mijn fiets aan de rand van het park en liep met mijn rugzakje over mijn schouder het donkere pad in. Het was rustig. Ik dacht er nog even aan om te wachten, maar daar zette ik me snel overheen. Ik moest niet door het midden, daar liep ik veel te veel risico om iemand van de nachtploeg tegen te komen. Via de achterkant besloop ik de slaapplek van Stijn. Ik deed zachtjes, zette stap voor stap mijn voeten neer. Schuivend, om niet ineens op een flinke tak te stappen die kon knakken. Mijn ogen waren aan de donkerte gewend. Het laatste stuk ging ik op mijn knieën. Ik was bijna bij de open plek. Tussen de bladeren door zag ik een bultje liggen. Hij was er. Ik zat naast hem, hij sliep. Zijn ogen dicht, gezicht redelijk ontspannen. Zijn haar zat in de war, alle kanten op, maar dat was altijd zo. Ik streek er een keer door heen en gaf hem meteen een kus op zijn wang. Daar schrok hij van.

‘Stijn,’ fluisterde ik.

Hij zat meteen rechtop.

‘Wat...?!’

‘Ssst, ik ben het.’

‘Godverdomme, gek. Ik schrik me kapot.’

Ik grinnikte.

‘Wat doe jij hier?’ Hij zag mijn rugzakje. ‘Nee hè?’

‘Nee, ik kom alleen maar hallo zeggen.’

‘Je bent gek.’

‘Ja. Ik heb een ontbijtje voor je bij, voor morgen.’

Zijn ogen werden groter. ‘Doe normaal.’

Ik trok een stuk deken strak en ging er op zitten. Ik maakte mijn rugzak open en haalde alles er uit. Het meeste zat in

aluminiumfolie. Als laatste zette ik de thermosfles met koffie neer. Stijn zat naast me en bekeek het.

‘Jij bent echt gek.’ Hij glimlachte. ‘En lief.’

Hij gaf me een kus op mijn wang. Ik boog voorover en gaf hem een kus terug. Mijn hand lag toen al op zijn been.

‘Wat zit er in die thermosfles?’

‘Koffie. Zoals jij hem drinkt.’

‘Is die nog warm morgen?’

‘Niet loeiheet, maar warm genoeg.’

Hij glimlachte weer en schudde zijn hoofd. ‘Waarom doe je dit voor mij?’

‘Dat weet je,’ zei ik.

‘Jarno...’

‘Niet zeiken. Ik vind het leuk om te doen.’

‘Dan krijg je wel wat terug.’

‘Hoeft niet.’

‘O jawel,’ zei hij beslist.

Hij bukte voorover, langs me heen en trok een pastic zak uit de struiken. Hij haalde er een fles cola uit en draaide de dop eraf. Daarna gaf hij hem aan mij. Ik nam een slok en hoestte.

‘Ja, beetje teveel rum geloof ik,’ grijnsde hij.

‘Lul.’

‘Lekker, slaap je goed van.’

Hij nam een flinke slok en gaf de fles toen aan mij. Hij zat naast me en keek me aan.

‘Je bent lief, weet je dat?’

Ik keek verlegen.

‘Da’s nieuw voor me, dat iemand dat voor me is. Da’s raar.’

‘Wen er maar aan.’

‘Misschien moet ik dat eens doen.’

Nu keek ik hoopvol.

‘Als de situatie er voor is.’

Mijn gezicht betrok weer. Hij gaf me een kus, griste toen de fles uit mijn handen. Hij draaide de dop er weer op en stopte alles met het ontbijt terug in de plastic zak. Hij verstopte het weer en ging toen op de deken liggen.

‘Blijf je slapen?’

‘Dan heb ik een probleem thuis.’

‘Jammer.’

‘Ik kan er wel even bij komen liggen....’

Hij grinnikte en hield de deken voor me omhoog. Ik kroop tegen hem aan, voelde hoe zijn arm de deken om me heen sloeg.

‘Omdraaien, anders kun je hem niet dicht houden.’

Ik draaide me om, Stijn ging achter me tegen me aan liggen, arm om me heen. Hij zuchtte. Ik kneep voor me de twee stukken deken tegen elkaar.

‘Ik heb je gemist.’

‘Mij?’

‘Dit ligt veel lekkerder dan alleen.’

Hij hield me wat steviger vast. Zijn duim streelde over mijn borst. Ik pakte zijn hand en hield die vast. Hij zuchtte weer, een beetje trillend.

‘Stijn? Alles goed?’

‘Nee.’

Ik draaide me om en pakte hem vast. Hij probeerde zijn gezicht te verbergen. Ik hield zijn hoofd tussen mijn handen en keek hem aan. Hij keek strak, zijn ogen glinsterden.

‘Stijn...’

‘Ik ben moe,’ zei hij, ‘moe om altijd alles alleen te doen.’

‘Als jij wil dan ben ik er voor je.’

‘Ja, en dan? Dan help je mij en is er niets wat ik terug kan doen.’

‘Nou en?’

‘Doe normaal. Ik kan helemaal niets terug doen. Ik ga niet van jou profiteren.’

‘Laat mij het nou voor je doen.’

‘Hoe dan?’

‘Ik zorg dat je geld genoeg hebt om te eten. Dan hoef je daar in ieder geval niet meer voor ehh...’

‘Ik ga geen geld van je aannemen.’

‘Waarom niet? Als ik jou daar mee kan helpen.’

Hij duwde zijn hoofd tegen mijn hals.

‘Oké, ik verzin wel iets.’

Ik kuste zijn voorhoofd, hij kuste mijn hals terug. Ik voelde zijn vingers tegen mijn rug, ze bewogen zachtjes. Zijn schoen schuurde langs die van mij.

‘Kun je echt niet blijven?’

‘Ze worden gek morgenochtend als ik er niet ben.’

Hij mompelde nog wat. Zijn vingers kwamen tot stilstand en met een diepe zucht ontspande hij. Sliep hij nou? Heel zachtjes

fluisterde ik zijn naam. Hij reageerde niet meer. Ik ging er nog eens goed voor liggen. Hij merkte dat ik bewoog en klampte zich nog wat steviger aan me vast. Zo kende ik hem niet. Hij was aanhankelijk, breekbaar. Ik gaf hem nog een kus op zijn voorhoofd wat een kleine tevreden kreun opleverde. Ik zou er alles voor over hebben om te kunnen blijven.

Dat gebeurde ook bijna. Ik was even ingedommeld. Gelukkig schrok ik toch wakker. Doordat ik bewoog deed Stijn ook zijn ogen open.

‘Ik moet zo gaan,’ fluisterde ik met een kus.

‘Hoe laat is het?’

‘Twee uur ’s nachts.’

Hij glimlachte.

‘Ik heb gezegd dat ik bij vrienden was, maar nu moet ik toch echt naar huis.’

Hij hield me stevig vast, ik lachte.

‘Heel even nog,’ protesteerde hij.

Ik wilde niets liever.

‘Ik moet zo echt thuis zijn.’

‘Mag ik mee?’

‘Mee?’

‘Ja, ik ben nou toch wakker. Ik breng je naar huis. Daarna loop ik op mijn gemak terug.’

‘Kun je niet beter hier blijven?’

‘Alsof ik nou nog kan slapen. Ik ga met je mee.’

Ik wilde opstaan maar hij hield me tegen. Zachtjes lachend probeerde ik me los te wurmen. Zijn armen hadden me stevig vast, een been haakte vast achter dat van mij. Ik gaf me gewonnen. Dan werd het maar wat later. Ik gaf mijn verzet op en kustte hem. Hij kustte me lang terug. En nog een keer. Hij likte langs mijn lippen. Meteen had ik mijn tong er bij. Ik wilde zoenen met hem. Dat deden we. Traag, langzaam. Strelend met handen, half rollend over de deken. Dan hij boven, dan ik weer.

‘Stijn.... Ik kom zo echt te laat.’

Hij liet me half los en keek me aan. Hij knikte. We stonden op, rolden de deken op en draaiden alles in plastic. Stijn nam de tas met het ontbijt mee.

‘Waar staat jouw fiets?’

‘Vooraan in het park, in de struiken.’

‘Dan hoop ik voor je dat die er nog staat.’

Mijn fiets was er nog. Ik maakte het slot los en ging zitten. Stijn sprong achterop. In het donker reden we naar mijn huis.

‘Het is al donker binnen,’ zei ik toen we er bijna waren.

‘Goed of slecht teken?’

‘Goed.’

‘Mooi.’

Bij de garage sprong hij van mijn fiets. Ik deed zachtjes de deur open en wenkte hem mee naar binnen. Mijn fiets stond binnen twee tellen tegen de muur, bij tel drie had ik hem al weer vast. Hij lachte.

‘Ssst,’ siste ik.

Hij zei niets meer, zijn mond hapte naar mijn bovenlip.

‘Als ze nou wakker worden?’

‘De deur tussen de garage en het huis zit nog op slot, die horen we op tijd.’

Hij grinnikte, zoende me weer. Ik wilde hem zo dicht mogelijk tegen me aan hebben. Dat merkte hij. Zijn heupen drukten tegen die van mij. Toen voelde ik genoeg.

Een uur later lag ik in mijn bed. Alleen. Stijn was weer via de deur naar buiten gegaan. Ik had zo zachtjes mogelijk gedaan. Volgens mij hadden mijn ouders niets gehoord. Mooi zo. Ik miste Stijn nu al. Hij had veel beter gereageerd dan ik ooit had kunnen hopen. Was dit nu een doorbraak? Gaf hij nu eindelijk toe? Ik werd er meteen onrustig van. Ik wilde hem weer zien, ik zat vol met vragen. Ik moest de druk niet opbouwen bij hem, maar loslaten ook zeker niet. Ik ging hem voor me winnen, dat wist ik zeker.

Ik werd laat wakker. Ik had nog een tijdje liggen piekeren, maar vanaf het moment dat ik net deed alsof hij bij me lag en dicht tegen me aan in slaap viel deed ik dat ook. Ik werd er zelfs vrolijk wakker van. In mijn gedachten was hij nog bij me toen ik wakker werd. Ik draaide me nog een keer om onder mijn dekbed en sloot mijn ogen weer. Mijn hand streelde mijn zij, alsof hij dat deed. Ik werd er hard van. Ik speelde met mezelf. Na drie keer mijn orgasme tegen te hebben gehouden stapte ik uit bed en zette de douche aan. Daar maakte ik het af. Samen met Stijn.

Ik schoof de pui naar het terras open en keek naar buiten. Het was bewolkt. Ik liep naar mijn kast, haalde er wat kleren uit en kleetde me aan. Ik bekeek de kleren van de dag ervoor. Er zaten vlekken op, van het zand in het park. Ik klopte het er zo goed mogelijk af en gooide het in de wasmand. Mijn maag knorde. Fris en wakker liep ik de woonkamer in.

‘Goeiemorgen,’ zei ik vrolijk.

Ze zaten aan tafel, achter in de kamer. Mijn vader keek me aan.

‘Wat was je laat?’

Kut, ze hadden me dus toch thuis horen komen.

‘Ja, sorry, het was gezellig.’

Hij keek nog strakker. Ik deed alsof er verder niets aan de hand was en zette de waterkoker aan in de keuken.

‘Wie was die jongen achterop jouw fiets?’ hoorde ik ineens dwingend achter me.

Chapter 16

Ik slikte. Hij had echt alles gezien.

‘Een jongen van school,’ zei ik voorzichtig.

‘Wat moest hij hier dan? Ik kan me niet herinneren dat hij hier in de wijk woont.’

‘Hij reed een stukje mee.’

‘Jarno, zit hij echt bij jou op school?’

‘Ja, dat zei ik toch? Ik ben gisteren nog met vrienden van school geweest.’

‘En wat deden jullie nog zo lang in de garage?’

‘Praten.’

‘Ik heb niets gehoord.’

Had hij nou aan de deur staan luisteren?

‘We hebben zachtjes gepraat, om jullie niet wakker te maken.’

Hij keek bedenkelijk.

‘Jullie zullen hem misschien nog wel vaker zien,’ blufte ik. ‘We kunnen elkaar helpen met huiswerk.’

Verslikte hij zich nou bijna in zijn koffie?

‘Ja, ik heb hem aangeboden om te helpen,’ zei ik tegen een verbaasd gezicht.

‘Waar woont hij?’ vroeg mijn vader.

Nou moest ik uitkijken.

‘Geen idee precies, net buiten de wijk denk ik.’

Dat was blijkbaar antwoord genoeg. Als ik vertelde waar hij echt woonde dan had ik genoeg uit te leggen. Niet alleen dat hij in de meest bekende achterbuurt woonde, maar dat was ook nog eens helemaal de andere kant op.

‘Aparte jongen.’

‘Hij heeft rood haar, ja,’ zei ik.

Knuppel erin, mijn vader zat er omheen te draaien. Vroeg of laat zou hij er toch wel over beginnen. Dan maar beter meteen. Hij zei verder niets meer. Ook goed. Ik maakte mijn ontbijtje

verder klaar en ging in de bank zitten. Met de afstandsbediening zette ik de tv aan. Ik durfde niet meer naar ze te kijken.

‘Ga je mee naar Ruben?’ vroeg mijn moeder een uurtje later. Ze keek om de hoek van mijn slaapkamerdeur.

‘Nee, denk het niet. Ik ga morgen na school weer.’

‘Oké.’

En weg was ze weer. Ik zat achter mijn bureau, wat kleine dingen van huiswerk te maken. Begin van het jaar, zoveel was het niet. Daar was ik snel genoeg mee klaar. Maar als zij naar Ruben gingen, dan kon ik mooi nog even naar het park. Kijken of Stijn er nog was. Ik wachtte geduldig tot ze weg waren, daarna schoot ik meteen de keuken in om wat broodjes te maken. Terwijl ik daar mee bezig was belde ik hem.

‘Hoi,’ zei hij vrolijk.

‘Hoi, waar ben je?’

‘Overal en nergens.’

‘Heb je tijd vanmiddag?’

‘Wat wil je gaan doen?’

‘Maakt me niet uit. Jou zien.’

Hij glimlachte hoorde ik.

‘Op het station?’ vroeg ik.

‘Mij best. Hoe laat ben je er?’

‘Ik kan er over een minuut of tien zijn.’

‘Dat haal ik niet.’

‘Waar ben je, dan haal ik je op.’

‘Ik zit nog in het park.’

‘Kom ik daar wel naar toe. Jouw slaapplek?’

‘Nee, doe de speeltuin maar.’

‘Oké,’ sloot ik af, ‘zie je zo.’

Ik maakte fluitend de broodjes af, rolde ze in folie en nam het mee naar mijn kamer. Ik deed ze in mijn rugzakje, trok mijn schoenen aan en ging naar de garage. Ik trapte snel, ik was vrolijk en blij dat ik Stijn weer even zou zien. Ik was benieuwd hoe hij zou reageren op de broodjes. Dan had hij toch weer gewoon te eten de volgende ochtend. Ik zette mijn fiets bij de ingang in een klem en liep het park in. Hij zat op een bankje, op zijn gemak rond te kijken.

‘Hoi,’ zei ik.

Ik ging naast hem zitten. Het was niet druk, zo'n lekker weer was het ook niet.

'Hoi,' zei Stijn terug.

'Hoe was het ontbijtje?'

Hij lachte. 'Lekker. Ik heb de thermosfles nog daar liggen, haal ik zo wel even op.'

'Is goed,' zei ik.

Het was even stil. Daarna stond hij op.

'Doen we nu meteen even.'

Ik knikte en liep met hem naar zijn slaapplek. Hij nam een andere route. Op de plek haalde hij een tas tevoorschijn en gaf me de metalen fles. Ik deed mijn rugzak open en pakte de broodjes.

'Ruilen?'

Hij glimlachte. 'Lekker.'

Daarna stond hij vlak bij me en gaf me een kus. We zoenden.

'Jij bent veel te lief,' fluisterde hij.

'En jij meer dan je denkt.'

Hij gniffelde. Mijn hand zocht de rand van zijn broek.

'Leg die deken eens neer,' zei ik gehaast.

'Jarno, nee, niet nu.'

Mijn hand zat al in zijn broek, ik voelde hem hard worden.

'Waarom niet?'

Stijn kreunde. Ik liet niet los. Ineens duwde hij me van zich af. Hij bukte, trok de deken uit het plastic en gooide die op de grond. Ineens was hij snel. Hij rukte aan mijn broekriem, duwde mijn shirt omhoog. We vielen op de deken en trokken onze kleren zo ver mogelijk uit. Hij lag op me, was niet meer te houden. Hij zoende me wild, zijn harde pik duwde langs die van mij. Mijn vingers klauwden in zijn billen. Alsof ik hem nog dichter tegen me aan kon trekken. Hij kreunde.

'Ik kom bijna, dat wordt een zootje.'

Hij wilde stoppen maar ik kneep door.

'Maakt niet uit,' hijgde ik. 'Ik douche thuis wel weer.'

Twee tellen later strekten zijn benen en voelde ik zijn warme zaad op mijn buik. Ik spande mijn spieren en spoot mijn zaad er naast. Stijn ging stil liggen. Ik streelde zijn rug en likte met mijn tong langs zijn lippen.

'Nog niet aankleden,' zuchtte hij.

'Nee. Zo blijven liggen.'

We knuffelden, kusten, zoenden. Langzaam, op ons gemak. Tot het toch echt tijd werd om te gaan. Ik wilde voor mijn ouders terug zijn, om vragen te voorkomen. Ik trok mijn broek van mijn enkels terug omhoog, liet mijn shirt zakken. Met tegenzin. We kropen tussen de struiken door, terug naar het pad. Daar pakte hij mijn hand vast en liep traag naar mijn fiets. Ik bleef naast hem lopen, mijn schouder tegen de zijne. Ik keek naar hem.

‘Kijk je?’

‘Gewoon, je bent leuk om naar te kijken.’

‘En?’

‘Ik ben verbaasd, daarom kijk ik ook.’

‘Verbaasd?’

‘Dat je me ineens toelaat.’

Stijn kneep. ‘Wilde ik al heel lang.’

‘Lang tegengehouden maar nu eindelijk toegegeven?’

‘Zoiets. Al denk ik nog steeds dat het moeilijk zal zijn.’

‘Ik weet niet hoe we dat op school moeten doen.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik ook niet. Niet laten merken dat we met elkaar omgaan denk ik.’

‘Als ze dat weten, weten ze ook meteen dat er meer aan de hand is.’

Hij knikte. ‘Dat kan niet anders. Normaal zouden wij nooit met elkaar omgaan.’

Ik bleef stil staan, we waren bij mijn fiets. Ik trok hem naar me toe en kustte hem.

‘Ik zie je morgen,’ zei ik.

Hij glimlachte. ‘Morgen.’

Nog even zoenen, nog even vasthouden. Paar minuten later thuis kon ook nog wel.

Ik was mooi op tijd. Ze waren er nog niet. Ik klopte mijn schoenen schoon, mijn kleren vielen mee gelukkig. Ik trok ze uit en ging onder de douche staan. Ik had de kraan al open gedraaid maar liep nog even terug mijn kamer in om alvast een schone boxer te pakken. Ik hoorde de voordeur open gaan. Snel schoot ik terug de badkamer in en trok de douchedeur achter me dicht. Ik was vrolijk. Ik had Stijn echt voor me gewonnen. Het zou lastig worden om hem buiten school te zien en het verborgen te houden voor mijn ouders. Maar dat ging

me wel lukken. Ik wist nog niet precies hoe, maar daar vonden we wel een oplossing voor.

Ik had het warm toen ik hem weer zag op school. Gewoon een gloed door me heen. Hij glimlachte ook naar me. Onopvallend. Maar hij glimlachte. De rest had niets in de gaten. Ik stond nog buiten, hij liep naar binnen. Bij de ingang haalde hij een prop aluminiumfolie uit zijn jaszak en gooide die in de prullenbak. Hij grijnsde.

‘Rare gast,’ hoorde ik naast me.

Ik zweeg, haalde mijn schouders op.

‘Ik zie hem wel eens lopen door de stad. Rare vent. In gedachten, afwezig. Volgens mij blowt ie als een gek.’

‘Zou je denken?’

‘Dat doen al dat soort types toch?’

Ik lachte. ‘Ja, en wij zitten allemaal op hockey.’

Hij lachte. ‘Daar is tenminste verder niets mis mee.’

Ik draaide me om naar het groepje, Stijn was ook al lang naar binnen. De rest praatte door over van alles, ik was stil. Er werd over Stijn gepraat en voor de eerste keer ergerde het me. Als ik nou in de volgende pauze bij hem ging staan? Gewoon met hem praten? Dat moest toch gewoon kunnen? Wat een onzin eigenlijk allemaal. We liepen langzaam naar binnen, Stijn zat al in het lokaal. Ik zag hem kijken toen ik ging zitten. Ik vond het niet erg. Ik vond het lekker zelfs.

Toch ging ik in de andere pauzes niet bij hem staan. Natuurlijk niet. Ik was niet gek. Dat zou alleen maar een hoop vragen, geouwehoer en flauwe grappen opleveren. Maar ik wilde het wel. Na school ging ik hem wel achterna.

Ik moest nog even zoeken zelfs. Hij was sneller weg dan ik dacht. Eerst was ik hem kwijt, maar ineens stond hij er, grijnzend, te wachten op mij. Het was niet ver van het park. Hij zei niets, gebaarde dat ik door moest rijden en sprong toen achterop. Hij lachte. We reden snel het park in en stopten bij een bankje.

‘Ik wil nu een kus,’ zei hij.

Die kon hij van me krijgen. Meer dan één zelfs.

‘Ik kom vanavond nog een ontbijtje brengen.’

‘Dat hoef je echt niet iedere dag te doen hoor.’
‘Jawel.’
Hij glimlachte en kuste me weer. ‘Je bent gek.’
Hij praatte verder over school. Gewoon, zoals ik ook met Jorick zou doen. Of de andere vrienden van school.
‘Hoe doe jij dat eigenlijk met huiswerk?’ vroeg ik.
‘Vaak niet. Maar ik blijf ook wel eens wat langer op school hangen.’
‘Krijg je dan geen vragen?’
‘Ze weten een beetje van de problemen thuis, Jarno.’
Ik was verbaasd. ‘Ook dat je in het park slaapt?’
‘Nee, dat niet. Hoeven ze ook verder niet te weten. Niemand. Jij bent de enige.’
‘Ze praten er wel over.’
Hij haalde zijn schouders op. ‘Weet ik. Maar niemand weet hoe het precies zit.’
‘Je kunt wel bij mij thuis huiswerk komen maken.’
‘En jouw vader dan?’
‘Die is er bijna nooit. En dan nog. Ik kan toch wel een vriend van school meenemen?’
Stijn schudde zijn hoofd. ‘Jij durft.’
‘Hoezo?’
‘Ik zie er iets anders uit dan de rest van jouw vrienden.’
‘Dat weet hij al.’
Nu was Stijn verbaasd. ‘Hoezo?’
‘Hij heeft je gezien, achter op mijn fiets.’
‘En het huis was donker.’
‘Ik was ook verbaasd. Maar hij heeft ons gezien blijkbaar. Hij vroeg wie je was.’
‘Wat heb je gezegd?’
‘De waarheid,’ grijnsde ik. ‘Jongen van school.’
Stijn lachte en schudde zijn hoofd.
‘En ik heb gezegd dat hij je nog wel vaker zou zien, dat je wel eens huiswerk zou komen maken.’
‘Jij bent echt gek.’
‘Dus eigenlijk moet je een keer mee,’ plaagde ik, ‘anders gelooft ie het niet.’
Stijn keek voor zich uit. ‘Misschien kan het nog wel werken ook.’
‘Ja, precies.’

‘Gaan we doen een keer.’

‘Waarom nu niet?’

Stijn keek me aan en glimlachte. Ik stond op en trok aan zijn arm.

Hij was een beetje voorzichtig toen hij bij mij thuis naar binnen stapte. Ik vond het ook wel spannend. Nou wist ik bijna zeker dat er niemand zou zijn, maar toch. Ik haalde snel wat te drinken uit de keuken en nam hem mee naar mijn kamer.

‘Jezus.’

‘Wat?’

Stijn grijnsde. ‘Rich boy.’

Ik haalde een beetje verlegen mijn schouders op. Stijn lachte en gaf me een kus. Daar gaf ik maar al te graag aan toe. Meteen flitste Ralf door mijn kop. Ik moest het nu niet te ver laten komen. De kans dat er snel iemand thuis zou komen was klein, maar dat dacht ik toen ook. Kleren aanhouden, dan was er niets aan de hand. Ik maakte mijn tas leeg en legde dat op mijn bureau. Huiswerk. Daarna pakte ik Stijn weer vast. Of hij mij. Geen idee wie het eerste was.

‘Bezoek gehad?’ vroeg mijn moeder.

De twee glazen stonden nog op het aanrecht. Expres.

‘Ja,’ zei ik.

‘Wie? Is Jorick hier geweest?’

‘Nee, jongen van school. Stijn.’

Mijn vader keek naar me.

‘Die met dat rode haar ja,’ zei ik bits.

Zijn gezicht vertrok.

‘Wat?’

‘Wat is er mis met die andere vrienden van je?’

‘Niets.’

‘Wat doet die Stijn hier dan ineens? Eerst zit hij bij je achter op de fiets, nu komt hij al hier binnen blijkbaar...’

‘Heb ik je toch gezegd? Om huiswerk te maken.’

Hij keek nog steeds afkeurend.

‘Wat nou? Wat is het probleem? Dat hij rood haar heeft?’

Zijn ogen schoten vuur. ‘Je doet het erom hè? Expres rare types uitnodigen, gewoon om te zieken.’

‘Waar slaat dat nou weer op?! Ik mag toch zelf wel weten wie ik mee naar huis neem of niet?’

‘Hij is homo zeker?’

‘Het is gewoon een jongen van school,’ ontweek ik, ‘en we helpen elkaar met huiswerk, jezus zeg!’

Voor mijn vader nog iets kon zeggen ging ik de kamer weer uit, naar mijn kamer. Toen ik merkte dat hij niet achter me aan kwam sloop ik terug de gang in. Jawel, een discussie tussen hem en mijn moeder. Ik kon het wel raden. Hij mocht niet achter me aan, geen discussies.

De volgende dag nam ik Stijn weer mee. Ze wenden er maar aan. We lagen op mijn bed toen ik de deur van de garage hoorde. Ik duwde Stijn meteen van me af, trok hem omhoog en ging aan mijn bureau zitten. Stijn stond vlak achter me toen de deur van mijn kamer open ging.

‘Hallo,’ zei ik zo normaal mogelijk tegen mijn vader, ‘dit is Stijn, van school.’

Stijn gaf hem beleefd een hand en stelde zich voor. Mijn vader bleef nors kijken, maar gaf wel een hand terug. Hij kon moeilijk anders.

‘Wat ben je vroeg?’ kon ik niet laten te vragen.

Dat leverde me een dodelijke blik op. Hij ging naar zijn kantoorje, en liet de deur van mijn kamer half open staan. Ik stond op en deed hem duidelijk hoorbaar dicht. Stijn keek naar me, niet op zijn gemak.

‘Controle,’ zei ik.

‘Controle?’

‘Normaal is hij nooit zo vroeg. Hij weet dat je gisteren ook hier geweest bent. Hij vertrouwt me niet.’

‘Misschien moet ik nu maar gewoon gaan.’

‘Nee, jij blijft.’

‘Kom je nou niet in de problemen dan?’

‘En wat dan nog? Hij zoekt het maar uit. Ik doe hier niets verkeerd.’

‘Jarno...’

Ik glimlachte en gaf hem een kus. ‘Echt, ik laat me niet de hele tijd de hoek in drukken. Jij bent gewoon een vriend van school en daar vertrouwt hij me maar in.’

‘Nou ja, gewoon een vriend van school...’

Ik grijnsde. 'Meer dan dat. Maar dat hoeft hij niet te weten.'
Stijn keek nog steeds bedenkelijk.

'Wij gaan gewoon door met dat huiswerk,' zei ik, 'hij kan me niets maken.'

Er werd kort op de deur geklopt waarna die meteen open ging. Nou ging hij me echt op mijn zenuwen werken. Mijn vader stak zijn hoofd om de hoek van de deur.

'Jullie ook wat drinken?'

'Ja, lekker,' zei ik chagrijnig, 'cola.'

'Ik heb nog,' zei Stijn timide.

Ik dronk snel mijn glas leeg en strekte mijn arm met het lege glas naar mijn vader toe. Die nam het aan met een strakke blik. Hij was binnen twee minuten terug. Hij zette het op mijn bureau en liep de kamer weer uit. De deur bleef open.

'Ik denk dat ik moet gaan,' zei Stijn.

Ik werd kwaad.

'Jarno,' zei hij voordat ik ook maar mijn mond open kon doen, 'ik ga. Dit gaat niet goed. Drijf het nou niet door tot het echt fout gaat.'

Ik zuchtte. Stijn lachte.

'Wat?' vroeg ik geërgerd.

'Je bent mooi als je kwaad bent.'

'Huh?'

Hij gaf me lachend snel een kus.

'Ik ga nu, het is toch aan het einde van de middag. Veel langer zou ik toch niet kunnen blijven.'

'Ik zie je morgen dan wel weer,' mopperde ik nog na.

'Morgen,' glimlachte hij.

Ik liet hem uit, met de ogen van mijn vader vanuit zijn kantoor in mijn rug.

'Tot ziens,' zei Stijn superbeleefd naar hem.

Mijn vader mompelde wat en ging door met zijn werk. Ik sloot de deur en ging met een strak gezicht terug naar mijn kamer. Maar eerst wiep ik nog een kwade blik zijn kantoor in.

Het had nog een staartje tijdens het eten.

'Volgens mij is het geen goed idee als je die jongen hier nog uitnodigt,' zei mijn vader broodnuchter.

Hij hield zich in, dat kon ik aan zijn stem horen. Ik wist even net wat ik moest doen.

'Hoezo?' vroeg ik maar zo verbaasd mogelijk.

'Gewoon zoals ik het zeg.'

'Maar waarom dan?'

Hij zuchtte. 'Dat weet je zelf ook wel. We hebben discussies genoeg gehad over je weet wel en dat ik het niet hier in huis wil hebben. En dan kom je ineens met een vriend van school aanzetten die als vriend totaal niet bij je past. Ik zeg het je nog maar een keer; je moet het niet op de spits drijven. Gaat je niet lukken.'

'Het is gewoon een jongen van school. Kom op zeg. Ik help hem met huiswerk, mag dat ook al niet meer?'

Hij gaf me zijn "geen grote mond" blik.

'Laat maar,' zei ik, 'ik zal hem niet meer meenemen.'

Mijn vader keek tevreden.

'Hoe was het nadat ik weg was?' vroeg Stijn na school.

'Kut.'

'Hoe kut?'

'Hij denkt dat ik... Laat maar.'

'Nee, vertel op.'

'Ik schaam me kapot voor die vent.'

'Hij heeft door dat we iets hebben?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee, denk het niet. Volgens mij is het nog erger.'

'Wat dan?'

'Hij denkt dat ik jou meeneem om extra te zeiken. Rare jongens met rood haar meenemen naar huis, om de zaak op te naaien.'

Stijn schudde zijn hoofd. Ik nam een slok van de smerige drinkyoghurt op het muurtje in het winkelcentrum.

'Ik zei toch dat ik niet goed voor je was,' zei hij twijfelend na een tijdje.

'Doe normaal.'

'Ik pas niet bij je. Jouw familie accepteert me niet. En als ze zouden weten wat ik allemaal doe... Geef ze eens ongelijk.'

'Onzin Stijn.'

Ik dacht na. 'Kom,' zei ik.

'Waarheen?'

'Naar familie van mij.'

Stijn keek verbaasd.

‘Ruben. Daar moet ik naar toe. En jij gaat mee.’

Ik zag Ruben nergens in de gezamenlijke woonkamer. Lisanne zag ik ook niet. Een andere verzorgster kwam binnen.

‘Hey,’ zei ze. ‘Lisanne is hem net in bad aan het doen.’

‘Kan ik er heen?’

‘Ja hoor,’ zei ze.

Ze keek onderzoekend naar Stijn. Ze keek ons zelfs na. Ik klopte in de gang op de deur van de badkamer en deed hem een stukje open. Ik keek om de hoek.

‘Hé, Jarno! Kom je helpen?’

‘Ik heb nog iemand bij me.’

Ruben kraaide, zijn hand zwaaide in mijn richting. Het meewerken met Lisanne was snel voorbij.

‘We zijn bijna klaar. Even afdrogen nog.’

Stijn bleef in de deuropening staan. Ruben kraaide toen ik hem afdroogde in de stoel. Ik droogde zijn borst, zijn rug, daarna zijn benen. Ik wilde niet kijken maar het was onvermijdelijk. Het stak duidelijk naar boven.

‘Dat heeft ie bij mij nooit hoor,’ plaagde Lisanne me.

Ik depte het met de handdoek. Ruben vond het meer dan prima. Ik keek even kort naar de deur. Stijn keek verbaasd.

‘Ik wacht buiten wel,’ zei hij.

‘Hoeft niet, we zijn bijna klaar.’

Lisanne trok het shirt over zijn hoofd terwijl Ruben lachte om het kietelen van de sokken die ik aan zijn voeten deed. Samen tilden we hem in zijn eigen stoel. Daar kreeg hij zijn onderbroek aan en de rest.

‘Haartjes kammen,’ zei Lisanne.

Ruben sputterde tegen, had er geen zin in. Ze zuchtte en gaf de borstel aan mij. Dat vond Ruben een beter plan. Hij bleef redelijk stil zitten, liet me zijn haar doen. Stijn glimlachte. Lisanne en ik reden Ruben de kamer in, Stijn volgde ons. Ruben werd bij zijn vaste tafel neergezet, hij staaarde even naar buiten maar had daarna weer meteen aandacht voor mij. Ik gaf hem een kus.

‘Lief,’ zei ik zachtjes.

‘Ja.’

Stijn keek vertederd. Lisanne gaf hem een hand.

‘Lisanne.’

‘Stijn,’ antwoordde hij verlegen.

Ze glimlachte en keek even naar mij. Ze liep naar de keuken en kwam terug met een drinkbeker. Deksel met drinktuitje erop.

‘Geef jij het?’

Ik knikte. ‘Is goed.’

Ruben zag het en riep iets onverstaanbaars. Stijn zat er wat stilletjes bij. Hij keek hoe ik Ruben liet drinken, waarbij ik regelmatig met een doekje zijn kin afveegde. Lianne glimlachte en aaide even over mijn schouder. Ruben protesteerde.

‘Jaloers, jaloers,’ lachte Lianne en liep weg. ‘Ik pak jouw broer niet af hoor.’

Ik grinnikte en gaf Ruben nog een slok. Hij was nog bezig met Lianne na te kijken dus liep er een flinke slok langs zijn wang.

‘Gekkie,’ lachte ik.

Hij draaide zijn hoofd naar mij en glimlachte. Ik had nog net op tijd het doekje in zijn hals om te voorkomen dat het allemaal onder zijn shirt liep.

‘Je bent net in bad geweest,’ lachte ik.

Ruben kraaide en slingerde met zijn arm. Ik kreeg een klap tegen mijn hoofd.

‘Ha!’

Ik grinnikte. Ruben zakte wat onderuit. Ik gaf de beker aan Stijn.

‘Hier, hou even vast.’

Ik deed mijn handen onder Rubens armen en tilde hem weer wat omhoog.

‘Wel blijven zitten hoor.’

‘Ja!’

‘Goed zo.’

‘Ja!’

Ik stond nog voor hem en gaf hem gebukt een kus. Zijn hand sloeg tegen mijn nek.

‘Knuffel?’

Lachend hield ik hem vast. Ruben glimlachte. Ik pakte de beker weer over. Ineens had Ruben aandacht voor Stijn. Met grote ogen staaarde hij naar hem.

‘Stijn,’ zei ik.

‘Ja!’

'Nee, Stijn.'

Ruben lachte. Stijn glimlachte naar hem.

'Hallo,' zei hij voorzichtig.

'Ja!'

'Stijn,' zei ik nog een keer.

'Ie!'

'Ja,' glimlachte ik, 'Stijn is lief.'

'Ja!'

Ik keek even naar Stijn en legde mijn hand op zijn knie.

'Volgens mij vindt ie je wel oké.'

'Versta jij dat?'

'Nee, meer herkennen. Maar zeker weten doe ik het niet.'

Stijn glimlachte met zijn blik naar Ruben. 'Mooi.'

'Lief!'

'Is Stijn lief?' vroeg ik.

Ruben kraaide.

'Ja hé? Stijn is lief hè?'

Ik gaf Stijn een kus. Ruben kraaide. Niet protesterend. Hij lachte. Ik deed het nog een keer wat dezelfde reactie opleverde.

'O ja,' hoorde ik Lianne protesterend roepen vanaf de andere kant van de kamer. 'Hij wel?'

Ik lachte. 'Ja, Stijn mag dat wel.'

Ze kwam bij ons staan en legde een hand op mijn schouder. Ze keek naar Ruben.

'Frappant. Wat gaat er toch in dat koppie rond? Ik zeg het je Jarno, hij heeft meer door dan wij denken.'

Ruben reikte met zijn hand naar de beker. Ik gaf hem het laatste te drinken.

'Op,' zei ik beslist.

'Ja.'

Ruben hing met zijn hoofd scheef, mond open. Hij keek vanuit zijn ooghoek naar Stijn. Ik veegde zijn mond nog een keer af.

'Geef maar,' zei Lianne.

Ruben bleef naar Stijn kijken. Die voelde zich ongemakkelijk. Hij wist niet wat hij moest doen. Iets zeggen? Alleen maar terug kijken? Zijn hand pakken die hij zijn richting uitzwaaide? Lianne glimlachte en gaf mij een knipoog. Stijn stond op.

'Even naar het toilet.'

‘Daarachter, om de hoek. Vlak naast de badkamer,’ zei Lisanne.

Ruben bleef Stijn nakijken en protesteerde.

‘Dus dat is Stijn?’ zei Lisanne.

Ik glimlachte.

‘Aparte jongen.’

‘Ja.’

‘Is het nou wel wat tussen jullie?’

‘Anders kwam ik hem niet voorstellen aan mijn familie,’ grinnikte ik.

Lisanne lachte.

‘Thuis mag hij er niet in.’

‘Ze kennen hem?’

‘Voorgesteld als vriend van school, maar pa vertrouwt het allemaal niet.’

‘Niet mee naar huis nemen dan. Gooi niet alles overhoop.’

‘Nee, doe ik ook niet.’

‘Maar?’

‘Maar ik zal blij zijn als ik daar weg ben,’ zei ik.

Stijn kwam terug. Lisanne stond op en liep naar de keuken. Ik keek naar Stijn. Hoe hij liep, hoe hij bewoog. Hoe hij lachend naar me terugkeek.

‘A!’

Ruben had hem ook in de gaten. Hij keek lachend naar Stijn, volgde hem met zijn blik toen hij weer ging zitten. Ik had zin om het uit te proberen. Ik gaf Stijn een kus, Ruben kraaide meteen.

‘Geef er eens eentje terug,’ zei ik.

‘Wat?’

‘Mij. Een kus. Ik wil kijken hoe Ruben reageert.’

Stijn glimlachte. Hij staarde in mijn ogen.

‘Rare manier van versieren heb je.’

Ik schoot in de lach, hij grijnsde. Hij streelde mijn wang, aaide door mijn haar en trok toen mijn hoofd naar zich toe. Hij kustte me, hield zijn mond lang tegen mijn lippen. Ik hoorde Ruben lachen. Stijn liet me los, we keken tegelijk naar hem. Ruben lachte, graaide met zijn handen.

‘Hij vindt het leuk geloof ik.’

Ik knikte. ‘Volgens mij ook.’

Ik keek hem aan en glimlachte, gaf hem nog een snelle kus.
'Zullen we zo weer eens gaan?' vroeg ik. 'Ik moet wel op tijd thuis zijn.'
'Is goed.'
Ik pakte Rubens hand en gaf hem een kus op zijn wang.
'We gaan,' zei ik.
'Ja.'
Ik knuffelde hem. Hij probeerde me vast te pakken en drukte zijn natte mond op mijn wang.
'Dag,' zei ik toen ik ging staan.
'Ja!'
'Dag Ruben,' zei Stijn.
We zwaaiden toen we weglieden. Ruben protesteerde. Ik glimlachte en zwaaide.
'Dag!'
Ruben krijste, sloeg boos op zijn armleuning.
'Nou,' zei ik toen ik omdraaide, 'nog één knuffel dan.'
Ik knuffelde hem, gaf hem nog een kus. Dat was niet genoeg.
'Ruben is lief,' zei ik.
Ik liet hem los en liep weer bij hem vandaan. Ruben was boos, zwaaide met zijn arm en stootte protesterende klanken uit. Hij keek strak. Maar niet naar mij. Hij keek naar Stijn.
'Volgens mij wil hij een knuffel van je,' zei ik verbaasd.
'Zou je denken?'
Ruben bleef kijken en protesteren. Lianne kwam kijken.
'Doe maar,' zei ik tegen Stijn.
'Hoe dan?'
'Armen om hem heen, even over zijn schouder wrijven. Je kunt een klap krijgen,' lachte ik, 'maar dat is goed bedoeld.'
Stijn liep naar hem toe en aaide een keer door zijn haar.
'Dag Ruben,' zei hij.
Ruben had zijn hand al om de arm van Stijn geklauwd. Stijn boog verder voorover en hield hem even vast. Ruben probeerde terug te aaien en drukte hem een kus op zijn wang. Stijn aarzelde en gaf hem toen een kus terug.
'Dag,' zei hij.
Ruben lachte weer en keek hem rustig na. Hij strekte zijn arm.
'Ja.'

Ik was verbaasd, keek naar Lisanne. Ze haalde haar schouders op. Stijn liep naast me naar de deur. Hij pakte mijn hand, samen keken we bij de deur nog een keer om. Ruben keek, zwaaide op zijn manier. Hij lachte.

‘Zie je nou wel dat ik familie heb die jou wel accepteert?’ zei ik buiten.

Stijn glimlachte. ‘Je hebt een lieve broer.’

Ik keek op mijn horloge. ‘Ik moet echt haasten.’

‘Ga maar, ik loop wel. Zie je morgen.’

Hij gaf me een kus, maar ik liet hem niet meteen los. Ik wilde zoenen. Stijn kreunde zachtjes toen ik hem tegen me aantrok. Daarna lieten we elkaar los.

Chapter 17

Ik trapte flink door. Ik was nog op tijd zonder het gevaar van vragen. Ik dacht aan Stijn en aan Ruben en glimlachte. Ruben was lief. Ruben snapte me. Hij wel. Mijn ouders zouden dat nooit doen. Dan maar geen voorbeeldzoon. Ruben gaf me het gevoel dat hij Stijn accepteerde. Dat vond ik belangrijker dan mijn ouders. Stijn vond hem lief gelukkig. Dat was toch het belangrijkste. De rest kon me gestolen worden. Ik zong mijn tijd wel uit. Straks na school studeren en op kamers. Het duurde nog wel even, maar volgens mij ging me dat wel lukken. Nog even meespelen, daarna kon ik doen wat ik wilde. En dat ging ik ook zeker doen.

Stijn was enthousiast. Na school zaten we in het winkelcentrum op het muurtje.

‘Ga je mee?’ vroeg hij.

‘Waarheen?’

‘Zie je wel.’

‘Waarheen?’ zeurde ik.

‘Zie je wel,’ zei hij lachend en op dezelfde manier zeurderig.

Hij had zijn fiets bij. We reden naast elkaar. Ik had al snel door dat we naar zijn wijk fietsten. Hij reed een gangetje tussen twee huizen in en trapte een poort open. Ik keek in een wildernis van een tuin.

‘Ja, moeten we een keer wat aan doen,’ zei hij toen hij me zag kijken.

Mijn fiets viel tegen die van hem, tegen het schuurtje aan. Hij deed de achterdeur open en liep met me de keuken in. Het was een puinhoop. Ongewassen zool op het aanrecht, lege bierblikjes.

‘Is toch nog even fout gegaan vanmorgen blijktbaar. Hij is vandaag naar de kliniek gegaan.’

Mijn mond viel open. Stijn glimlachte breed, ondanks de puinhoop.

‘Welkom in mijn huis,’ grijnsde hij.

Ik kon er nog niet bij lachen, ik was teveel onder de indruk.

‘Ik ga morgen wel opruimen.’

‘Zal ik je helpen?’

‘Mag. Maar nu niet.’

‘Nu niet?’

Hij grijnsde en trok me de gang in.

‘Hij is echt weg.’

‘Hoe bedoel je?’

‘We hebben gisteren zijn tas gepakt en in de gang gezet. Die is weg, met zijn jas.’

Hij pakte de telefoon en belde iemand.

‘Hoi.’ ‘Ja.’ ‘Puinhoop. Overal blikjes.’ ‘Ow, dat heb je gezien?’ ‘Nee, hoeft niet. Doe ik zelf wel.’ ‘Ja.’ ‘Hoe ging het?’ ‘Ja, dat zal wel.’ ‘Afgesloten? Voor hoe lang?’ ‘Jezus. Ook geen bezoek?’ ‘Nee, is misschien ook wel goed.’ ‘Ja, doe ik. Dank je.’

Hij hing op en keek naar me. Strak.

‘Gaat het?’

Stijn haalde zijn schouders op. ‘Jawel. Dat was mijn tante. Heeft hem weggebracht vandaag. Ze hebben hem in een gesloten afdeling geplaatst, voor minimaal een maand. Geen bezoek.’

Dat laatste kwam er wrang uit. Ik stak mijn hand uit en streelde zijn arm.

‘Maar goed ook, misschien,’ zei hij er achteraan. ‘Anders werkt het toch niet.’

Ik pakte hem vast en kuste zijn wang. Stijn pakte me meteen vast en zoende. Zijn tong likte langs mijn tanden. Hij zette een stap naar de trap. En nog een. Ik schuifelde met hem mee, zoenend en wel. We moesten stoppen met zoenen om boven te komen. Hij deed een kamerdeur open en ging naar binnen. Ik was verbaasd. Het was de enige redelijk schone kamer in het huis. Voor zover een kamer van een jongen van mijn leeftijd opgeruimd kon zijn. Stijn pakte me weer vast en trok me op zijn bed. Hij trok mijn shirt over mijn hoofd en wurmde aan de knoop van mijn broek.

‘Niks buiten. Geen kans betrappt te worden.’ Hij keek me aan. ‘Hier ga ik eens flink de tijd voor nemen.’

Het opruimen stelden we uit tot zaterdag. Dan hadden we de hele dag de tijd. Stijn had al wel het een en ander opgeruimd, maar de grote beurt was zaterdag. Hij en ik samen. Aan het einde van de middag was alle rotzooi weg. We zaten samen tevreden in de bank. En fles rum en cola op tafel.

‘Blijf je eten?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Mij best. Even bellen naar huis.’

Ik belde expres het mobiele nummer van mijn moeder. Geen gedoe.

‘Nee, we zitten met zijn allen nog in de stad. We willen hier eten en daarna uitgaan.’

Stijn grijnsde.

‘Zien we je nog?’ vroeg mijn moeder.

‘Ik denk het niet. Zal wel laat worden.’

‘Oké. Veel plezier.’

We hingen op. Ze klonk niet enthousiast. Dat werd een snedige opmerking van mijn vader. Dat wist ik, dat wist zij.

‘Geregeld,’ zei ik overdreven vrolijk.

Stijn gaf me een kus. ‘Gaan we stappen? Zei je dat nou net?’

‘Zin in?’

‘Waarheen?’

‘Dat maandelijks homofeest is er weer. Moet je een keer gezien hebben.’

Stijn haalde zijn schouders op.

‘Kom op man, is best leuk.’ Ik keek naar hem. ‘Ik betaal.’

‘Rich Boy.’

Stijn kookte. En lekker. Hij kon het beter dan ik. Nou ja, ik kookte eigenlijk nooit. We zaten samen aan tafel.

‘Je zit op zijn plek,’ zei hij ineens.

‘Zijn plek?’

‘Ja, daar zit hij altijd. Nooit in de bank of zo. Altijd aan tafel. Ellebogen en armen erop.’

Hij slikte een zin in, merkte ik.

‘Blik bier voor zijn neus,’ zei hij er toen toch achteraan.

Ik zocht met mijn voet de zijne.

‘Ik hoop maar dat het goed gaat daar.’

Ik probeerde bemoedigend te glimlachen. ‘Ik ook.’

Stijn zuchtte.

‘Mis je hem?’

Hij haalde zijn schouders op en knikte toen.

‘Op een of andere manier wel ja. Ook al is het hier een puinhoop. Hij blijft mijn vader. Echt, als ie niet drinkt is het best een geschikte vent. Maar ja...’

Ineens stond hij op en ruimde de tafel af. Stoïcijns gezicht. Ik hielp hem mee. Hij zette de vaat behoorlijk hard in de wasbak.

‘Gaaf het?’ vroeg ik voorzichtig.

‘Jawel. Ik ben blij dat je hier bent.’

‘Heb je wel zin om te gaan stappen vanavond?’

Hij glimlachte weer. ‘Met jou wel.’

We waren vroeg. Langzaam liep de zaal vol. Stijn keek rond.

‘Leuk,’ zei hij na een tijdje.

‘Ja hè?’

‘Hier komt echt van alles hè?’

‘Homo’s in alle kleuren en maten,’ lachte ik.

Hij kustte me lachend.

‘Hier kan dat gewoon,’ zei hij.

‘Ja, als het hier al niet meer kan.’

Stijn lachte en kustte me nog een keer. Met mijn rug hangend tegen de bar zoenden we. Traag, niet te lang.

‘Ken je hier nog mensen?’

‘Een paar. Geen idee of ze komen.’

Hij lachte. ‘Ow, die jongen uit jouw tuin zeker?’

Ik grinnikte. ‘Ja, die ook.’

‘Ik wil hem wel eens zien,’ zei hij plagerig.

‘Stijn, hou op.’

‘Gewoon, even keuren. Kijken met wat voor jongens jij seks hebt.’

‘Gaan we balorig doen?’

Stijn lachte.

‘Nou doe je best,’ zei ik, ‘daar zul je hem hebben.’

Ralf zag me, zwaaide en liep naar me toe.

‘Hey,’ zei hij.

‘Hoi, hoe is ie?’

‘Ja goed hoor.’

‘Dit is Stijn,’ zei ik. ‘Stijn, dit is Ralf.’

Ze glimlachten naar elkaar.

'Wat drinken?' vroeg Ralf.
'Lekker,' zei ik.
'Jij ook?' vroeg hij aan Stijn.
Stijn knikte. 'Dank je.'
Ralf bestelde, Stijn keek me grijnzend aan. Ik kon mijn lach bijna niet houden.
'Proost jongens.'
We tilden onze plastic beker op en namen een eerste slok.
'Nog niet echt druk hè?'
'Komt wel,' zei ik.
'Ben je hier al lang?'
'We zijn hier een half uurtje binnen denk ik.'
'We?'
'Ja.'
'Je bent hem hier niet tegen gekomen, maar je hebt hem gewoon meegenomen?'
Ik lachte. 'Ja. Jongen van school.'
'Cool.'
Stijn stond rond te kijken. Zijn hand raakte die van mij, zijn vingers speelden met me. Ik keek even naar hem en glimlachte. Ralf zag het en grijnsde.
'Dik aan, zie ik wel.'
'Zeker weten,' zei ik meteen trots.
Dat hij het maar wist. Zijn vrienden kwamen er bij staan. Ze namen hem mee naar de dansvloer. Stijn bestelde twee bier. Ik nam een slok en keek naar Ralf en zijn vrienden.
'Dus daar heb jij mee....?'
Ik keek opzij en grijnsde. 'Ja, sorry.'
Stijn haalde zijn schouders op.
'Wat?'
'Mijn smaak is het niet.'
Ik lachte, Stijn lachte gelukkig mee.
'Moet je daar kijken,' zei hij ineens.
'Waar?'
Hij knikte een richting op. 'Herken je hem?'
'Wie?'
'Met dat gele shirt.'
'Oranje horloge?'
Hij lachte. 'Ja, die. Ken je hem?'
'Nee?'

'Eén van de vaste hoertjes.'

'Meen je niet.'

'Jazeker wel. Raar gastje. Doet alles.'

'Alles?'

'Ja hoor, en voor weinig. Die laat zich zo neuken, door iedereen.'

Ik keek nog een keer naar hem.

'Sletje,' zei Stijn naast me. 'Dat laat ik dus echt nooit doen.'

'Wat?'

'Me neuken.'

Ik lachte om de nuchtere manier waarop hij het zei.

'Ik meen het.'

'Weet ik,' zei ik.

Ik keek hem aan, hij lachte ook.

'Ben niet verbaasd als je die nog tegen komt op de toiletten hier, met zijn broek op de enkels.'

'Ik zal opletten.'

Stijn lachte en schudde zijn hoofd. 'Jij nog bier?'

Stijn kon dansen. En hoe. Hij viel op. Ook niet gek met dat rode haar, maar dan nog. Hij kon dansen. Ik bleef bij hem in de buurt, maar wat ik deed sloeg ineens nergens meer op leek het wel. Het interesseerde me niet, ik was met Stijn aan het dansen en ik genoot. Ik zag Ralf kijken. Onze blikken kruisten elkaar. Ik grijnsde, hij lachte terug. Stijn trok me tegen zich aan. Samen schuurden we op de dansvloer. Ik zag mensen kijken, Ralf vooral. Stijn kuste mijn nek. Ik kneep mijn vingers zachtjes in zijn rug. Zijn kruis wreef, ik duwde terug. Hij kuste mijn nek weer.

'Hou op,' grinnikte ik in zijn oor, 'anders wil ik je hier meteen.'

'Geduld jij. Vanavond.'

'Hou ik je aan.'

Stijn liet me lachend los en danste verder, vlak bij me. Ik genoot. Dit voelde zo goed. Ralf keek nog steeds. Een stukje verder zag ik nog iemand kijken die ik meteen herkende. Wijnand. Hij keek iets minder vrolijk. Kut. Daar voelde ik me schuldig over.

Wat haalde ik me in mijn hoofd? Goed, we hadden gezoend, maar om er dan maar meteen vanuit te gaan dat hij ook verliefd op me was en daarom hier naar toe gekomen was. Beetje arrogant, Jarno. Ik vermande me. Maar ik wilde nog wel even met hem praten. Dat lukte me een half uurtje later, toen Stijn en ik wat gingen drinken. Wijnand bleef op een afstandje. Ik deed alsof ik hem voor het eerst die avond zag en keek blij ver-rast. Ik wenkte hem.

‘Hé, jij ook weer hier?’

‘Ja,’ zei Wijnand.

Stijn kwam er bij staan en gaf me mijn bier. Hij stak zijn hand uit.

‘Stijn.’

‘Wijnand.’

‘Wil je ook wat drinken?’

‘Ja, lekker.’

Stijn gaf hem zijn beker. ‘Hier. Ik haal wel een nieuwe.’

En weg was hij weer.

‘Vriendje?’ vroeg Wijnand.

Ik aarzelde.

‘Ik heb jullie net zien dansen,’ zei hij veelbetekenend.

‘Ja, sinds een weekje of wat,’ zei ik.

‘Leuk.’

Hij meende het. Dat merkte ik. Maar hij klonk ook een beetje jaloers. Dit voelde ongemakkelijk.

‘Ja,’ zei ik maar.

‘Gaaf voor je.’

‘Dank je.’

We stonden een beetje ongemakkelijk naar elkaar te kijken. Stijn kwam er weer aan en nam een slok.

‘En waar kennen jullie elkaar van?’

‘Van hier,’ zei ik.

‘Ja,’ zei Wijnand.

We glimlachten. Wijnand keek rond, dronk zijn bier op.

‘Dansen?’ vroeg ik om maar iets te zeggen te hebben.

Ik zag aan zijn gezicht dat hij daar geen zin in had. Ralf kwam er bij staan.

‘Hey, jij ook weer hier?’

‘Ja,’ zei Wijnand een beetje opgelucht.

Ik was het ook wel. Het voelde allemaal ongemakkelijk.

'Ik ga wat eten,' zei Ralf, 'gaan jullie mee?'

'Neuh,' zei Stijn droog.

Wijnand reageerde bijna opgelucht. Samen gingen ze naar de foyer.

'Aardige jongen,' zei Stijn.

'Wie?'

'Wijnand. Niet die Ralf. Die staat je met zijn ogen te scannen. Inschatten wat je in je broek hebt zitten.'

Ik lachte.

'Ik ben blij dat ik bij je ben vanavond.'

'Ik ook.'

'Anders had ik aan die Wijnand nog een flinke concurrent gehad denk ik.'

'Wat?'

'Ja. Leuke jongen, ik vind hem wel bij je passen.'

'Ik heb jou nu,' zei ik.

'Dank je. Maar dan nog. Als je mij niet had gehad, dan was het tussen jullie wel iets geworden.'

'Hoe kom je daar nu weer bij?'

'Dat zie ik. Voel ik. Hoe hij naar je keek... is er de vorige keer wat gebeurd of zo?'

Ik bloosde. 'Nou...'

Stijn grijnsde. 'Gezoend?'

Ik knikte, voelde me betrappt. 'Maar dat was vooral omdat Ralf achter hem aanzat. Hij was voor de eerste keer hier, ik gunde het Ralf niet.'

'Jaloerse nicht die je bent,' lachte hij.

'Zeg!'

Stijn lachte nu nog harder. 'Je bent lief. Beschermend. Daarom deed je het toch?'

'Ja.'

'En omdat het gewoon lekker is, zoenen.'

'Zeg!'

'Geef toe,' fluisterde hij ineens bij mijn oor, 'het is toch zo?'

Meteen waren zijn lippen op mijn mond. Ik proefde bier, voelde zijn tong die de mijne streelde. Ik kneep in zijn kont. Daarna liet hij me los. Hij duwde nog even zijn kruis tegen me aan. Hij was stijf.

'Zullen we zo gaan?' vroeg hij. 'Ik wil naar huis.'

Ik grijnsde. Ik wist wel waarom.

In de foyer zag ik Ralf weer, met Wijnand. Ik groette ze.

‘Ga je alweer?’ vroeg Ralf.

‘Ja, mooi geweest.’

Ik kreeg een knuffel en een kus van hem. Wijnand stond naast hem en deed hetzelfde.

‘Tot de volgende keer,’ zei hij.

‘Ja,’ zei ik. ‘We zien elkaar wel weer.’

Hij keek even diep in mijn ogen. ‘Zeker weten.’

Stijn gaf hij een hand.

We reden naar zijn huis

‘Blijf je slapen?’

‘Dan moet ik wel even bellen.’

‘Nu nog? Zijn ze nog wakker?’

‘Denk het niet. Ik sms wel.’

Ik stuurde al fietsend een berichtje naar mijn moeders telefoon. Dat zag ze de volgende ochtend wel. Ik bleef gewoon bij een klasgenoot nadrinken en slapen, niks mis mee toch? Bij Stijn thuis gingen we meteen slapen.

‘Eerst douchen,’ zei Stijn.

Hij trok op zijn kamer zijn kleren uit en liep naar de douchecel. Ik volgde hem snel. Stijn draaide de kraan open en liet het water warm worden.

‘Kan effe duren,’ zei hij grijnzend.

Hij liet me alleen achter, ik hoorde hem de trap af denderen en niet veel later weer oplopen. Hij had twee blikjes bij zich. Cola mix met rum. Hij grijnsde toen hij de deur weer achter zich dichtdeed en er met zijn rug tegenaan ging leunen.

‘Lekker?’

Ik knikte.

‘Kom maar pakken dan.’

Ik bleef even staan. Stijn stond naakt, op zijn gemak, terug te kijken. Ik bekeek hem, zette toen een stap dichterbij. Hij hield ze lachend achter zijn rug. Ik sloeg mijn armen om hem heen, kuste hem en wurmde een blikje tussen zijn vingers vandaan. Ik trok hem open, nam een slok en gaf hem nog een kus.

‘Douchen.’

Hij duwde me naar achteren, trok achter me het douchegordijn aan de kant en duwde me verder, onder het vallende water. We douchten zoenend, voelend. Stijn speelde met

mijn piemel, duwde mijn huid over mijn eikel en weer terug. Hij zoende me, zonder dat onze lippen helemaal aansloten. Hij likte mijn gezicht. Mijn nek. Mijn oksel. Ik stond met mijn handen boven mijn hoofd, rug tegen de muur, zijn vingers klemde om mijn polsen. Als ik wilde kwam ik zo los, maar dat wilde ik niet. Toch wel, het kietelde. Hij liet me ook los, zijn tong treiterde in mijn navel. Ik kreunde, wilde dat hij lager ging. Dat deed hij ook. Traag zoog hij hem naar binnen, zijn tong draaide er omheen. Ineens liet hij me uit zijn mond glijden en kustte me.

‘Zo, leuk geweest weer.’

‘Huh?’

Lachend nam hij een slok uit zijn blikje. ‘Straks in bed, jongen, straks in bed.’

‘Vooruit dan,’ zei ik terwijl ik zijn erectie vastpakte.

‘Oké, oké,’ protesteerde hij terwijl hij de kraan dichtdraaide, ‘afdrogen.’

Ik lachte, gaf hem een kus en schoof het gordijn opzij. Hij gooide een handdoek naar me en pakte er zelf ook een.

Stijn nam een slok en zette het blikje op het tafeltje naast zijn bed. Hij trok het dekbed naar het voeteneind.

‘Sorry, mijn bed is wat smaller dan dat van jou.’

‘Nou en? Lekker knus.’

Ik zette mijn blikje naast dat van hem. Hij pakte me vast en gaf me een kus. Samen vielen we op zijn bed. Hij trok het dekbed over ons heen, in de schemer van het licht dat door zijn dekbed kwam keken we elkaar aan.

‘Was leuk, dat stappen,’ zei hij zachtjes.

‘Vond ik ook.’

Hij kreunde, trok me tegen zich aan en begon te zoenen. Zijn hand gleed over mijn heup.

‘Je bent nog hard.’

‘Opnieuw.’

Hij gniffelde.

‘Jij ook.’

‘Opnieuw,’ grinnikte hij.

Ik wurmde me uit zijn omhelzing en dook naar beneden. Ik wilde hem in mijn mond hebben. Ik pijpte hem traag, zijn eikel bleef in mijn mond. Ik draaide cirkeltjes met mijn tong om de

rand van zijn eikel. Zijn handen knepen op mijn hoofd. Ik likte zijn ballen, en een stukje lager, net onder zijn balzak. Nu kreunde hij harder. Ineens trok hij me terug, en kuste me. Hij duwde me omhoog, ging zitten en trok me weer tegen zich aan. Tussen ons in greep hij ze bij elkaar en trok ons af. Ik keek. Ik genoot. Ik boog voorover, duwde hem op zijn rug. Hij bleef ons vasthouden, tot ik echt helemaal op hem ging liggen. Zijn hand gleed tussen ons uit. Ik reed op hem, kuste zijn hals. Hij pakte me vast en draaide ons om. Hij lag nu bovenop en ging zitten. Hij bewoog heen en weer, tot ik tussen zijn billen klem zat. Hij reed heen en weer, zijn handen op mijn borst. Hij kreunde, kneep zijn billen bij elkaar. Hij zat ineens stil en staarde naar me.

‘Condoom pakken?’

‘Huh?’

‘Ik wil je in me hebben.’

‘Dat deed je toch nooit?’

‘Daar niet. Maar met jou...’

Het gloeide door me heen.

‘Nou?’

‘Doe maar,’ grinnikte ik.

Hij had ze opvallend snel te pakken. Ik werd zenuwachtig. Mijn erectie zakte een stukje in. Stijn glimlachte, bukte en zoog hem weer hard. Daarna prutste hij met het condoom. Hij pakte glijmiddel en smeerde het er overheen. Zijn hand verdween achter hem, ik kon wel raden wat hij aan het doen was. Hij kreunde. Daarna pakte hij een handdoek onder het bed vandaan, veegde zijn hand af en pakte mijn pik vast. Hij ging wat omhoog, ik voelde al snel dat hij tegen mijn eikel duwde. Hij kneep zijn ogen dicht en duwde harder. Ik voelde weerstand. Langzaam voelde ik meer. Het was strak, maar even later was mijn eikel warm omgeven door hem. Hij zuchtte, wachtte even en duwde toen verder.

‘Jezus, Jarno,’ kreunde hij.

‘Gaat het?’

Hij knikte. Hij zakte verder tot ik er voor mijn gevoel helemaal in zat. Hij bleef even zitten en ging toen een klein stukje omhoog. En weer terug. Ik werd er geil van, en daar werd ik weer harder van. Hij keek naar me en glimlachte.

‘Lekker?’

Ik knikte. Hij ging nu sneller. Nog steeds langzaam, maar hij bleef nu op en neer gaan.

‘Omdraaien?’

‘Als het lukt,’ zei ik.

Hij ging achterover hangen. Dat ging fout. Ik gleed uit hem. We lachten. Hij lag op zijn rug, zijn benen om me heen.

‘Kom maar.’

Hij pakte mijn piemel en richtte mijn eikel. Ik duwde. Na nog wat meer kracht te zetten gleed mijn eikel terug naar binnen. Stijn zuchtte en liet zijn hoofd achterover vallen. Ik boog naar voren, duwde dieper en kustte hem. Hij opende zijn ogen en kustte me terug. Zijn arm sloeg om me heen. Ik begon traag te stoten. Steeds sneller. Niet te snel, maar gewoon lekker heen en weer. Hij kneep me dicht tegen zich aan. Hij was warm van binnen.

‘Je bent heet,’ zei hij, ‘dat voel ik.’

‘Jij ook.’

Hij glimlachte.

‘Dit is te lekker,’ kreunde ik.

Hij kneep zijn spieren samen. Ik leunde op mijn armen, keek naar hem.

‘Niet doen,’ zuchtte ik, ‘dan kom ik veel te snel.’

Hij probeerde weer te ontspannen. Zijn voeten duwden op mijn billen, gestaag ritme. Nu hij helemaal ontspannen was ging het soepel. Het tintelde.

‘Stijn...’

‘Als je het niet meer kunt houden...’

‘Nee.’

‘Doen dan.’

Ik versnelde even, maar toen kwam ik al. Met iedere stoot spoot ik een nieuwe straal zaad in het condoom. Daarna viel ik op hem en zuchtte. Stijn streelde me. Ik voelde me uit hem glippen. Stijn zocht met zijn hand, stroopte het van me af en liet het naast het bed vallen. Zijn hand speelde met mijn half geslonken piemel.

‘Dit was lekker, Jarno.’

Ik glimlachte, maar dat kon hij niet zien. Mijn wang lag op zijn borst, ik ademde nog steeds zwaar.

‘Uhu,’ mompelde ik.

Hij lachte. Ik zocht met mijn hand en trok hem af.

‘Wil jij ook?’

‘Doe zo maar.’

Ik maakte er werk van. Ik trok hem, likte, zoog. Stijn kreunde, net op tijd keek ik om hem te zien ontladen op zijn buik. Lang kijken mocht ik niet. Stijn trok me tegen zich aan, trok het dekbed over ons heen en nestelde zich tegen me aan.

‘En jij blijft lekker hier,’ zei hij tevreden.

‘In een gewoon bed.’

‘In een gewoon bed. Niemand die ons kan storen.’

Ik zakte in. Drukke dag gehad, stappen, gedronken, seks... Mijn ogen gleden dicht. Die van Stijn ook. Ik wilde nu alleen nog maar slapen. Dicht tegen hem aan. Hij kreunde tevreden, met een kus op mijn voorhoofd. Hij wilde ook niets anders.

Ik werd wakker van Stijn die draaide. Hij stond op uit bed, ik deed alsof ik nog sliep. Ik kreeg een aai door mijn haar, daarna hoorde ik het toilet. Hij ging de trap af, hij rommelde in de keuken. Niet veel later was hij terug. Voorzichtig kroop hij tegen me aan, sloeg een arm om me heen en kustte mijn schouder. Lepeltje lepeltje. Zijn zachte pik lag tegen mijn bil. Zijn hand gleed over mijn buik, zijn vingers stopten bij mijn ballen. Ze speelden ermee, maar heel voorzichtig. Ik kreunde. Daarna draaide ik me om en gaf hem een kus.

‘Goeiemorgen,’ kraakte ik.

Stijn glimlachte. ‘Goeiemorgen.’

Ik deed mijn ogen weer dicht en hield hem vast.

‘Nog niet opstaan,’ zei ik zacht.

Ik ging ‘s middags naar huis. Mijn telefoon had een paar keer gepiept, maar daar had ik niet op gereageerd. Ik kon wel raden wie dat was. Ik gokte erop dat ze naar Ruben zouden gaan, dan had ik nog even tijd alleen thuis. Stijn en ik hadden eerst samen zitten ontbijten, hij had afbakbroodjes in de oven gedaan. Voeten tegen en op elkaar, aan tafel. Daarna samen elkaar gepijpt onder de douche. Ik kon even geen genoeg van die jongen krijgen. Hij duidelijk ook niet van mij. Voor ik ging hadden we nog plannen gemaakt. Na school zou ik naar zijn huis komen. Dat gingen we zo iedere dag doen. Samen zijn. Maar nu ging ik naar huis. Op tijd thuis voor het eten. Als ik dat niet zou doen dan had ik echt een probleem. Ik kreeg het

benauwd toen ik de auto voor de garage zag staan. Ze waren dus niet naar Ruben. Ik zette mijn fiets binnen en wilde naar mijn kamer. Dat ging niet door. De deur naar de huiskamer stond open.

‘Jarno?’ hoorde ik mijn vader roepen toen ik de deur van de garage naar de hal dichtdeed.

‘Ja?’

‘Kom je even hierheen?’

‘Even mijn schoenen uit,’ zei ik.

Het bleef stil. Ik deed mijn schoenen uit op mijn kamer en zuchtte. Ik moest wel. Geen idee wat me te wachten stond. Ik liep naar de woonkamer. Ze zaten in de bank.

‘Waar kom jij vandaan?’

‘Van een jongen van school,’ zei ik, ‘ik heb nog gesms’t.’

‘Hoe kom je er ineens bij om niet thuis te komen zonder vooraf te bellen?’

‘We gingen na het stappen nog wat drinken bij een jongen thuis. Ik kon blijven slapen. Ik wilde niet bellen, want jullie sliepen waarschijnlijk al. Toen heb ik maar een berichtje gestuurd.’

‘Gelul!’

‘Nee, echt waar. Toen ik daar was kregen we pas het idee te blijven slapen.’

‘Geef maar een telefoonnummer van die ouders. Dan ga ik bellen.’

‘Die waren niet thuis.’

‘Dan bel ik die jongen zelf wel.’

Ik aarzelde.

‘Je bent bij die jongen geweest hè? Helemaal niet met een stel vrienden van school. Toch?’

Ik zei niets.

‘Geef maar toe, Jarno. Je bent bij die jongen geweest. Of was het die Ralf? Nee, die jongen die hier laatst was hè? Gatverdamme, uit mijn ogen, naar je kamer. Ik wil niet weten wat er gebeurd is.’

Het knakte in mijn hoofd. Woest draaide ik me om.

‘Stijn ja! En we hebben seks gehad ja!’ Ik schreeuwde. ‘En het was nog lekker ook. Daar ga jij helemaal niets aan veranderen!’

Met een klap smeed ik de deur dicht. Binnen drie stappen was ik in mijn kamer. Nog een deur die ik dichtsmeed. Die ging achter me aankomen wist ik. Ik zette me schrap, maar tot mijn verbazing kwam er niemand achter me aan. Ik liet me op bed vallen.

En half uur later riep mijn moeder. Eten. Ik schuifelde terug de kamer in, voor een zwijgzame maaltijd. Er werd niets gezegd, de sfeer was beneden alle peil. Pas toen alles op was begon hij weer.

‘Ik had het je nog zo verboden,’ zei hij geforceerd rustig.

‘Ik mocht het hier niet in huis,’ zei ik.

‘Ik wil het gewoon niet hebben.’

‘Ik ben gewoon zo. Punt. Daar kan ik niets aan veranderen, jullie ook niet.’ Ik wilde zeggen “en jij al helemaal niet”, maar dat slikte ik op tijd in.

Mijn vader schudde alleen maar zijn hoofd.

‘Waar heb ik dit aan verdiend?’ Hij zuchtte. ‘Ik kan je buiten de deur niet tegenhouden, maar man, wat zal ik blij zijn als jij op kamers gaat.’

‘Ik ook,’ zei ik. ‘Zeg maar wanneer.’

Zijn ogen schoten vuur.

‘Sorry,’ zei ik maar alvast.

‘Als je gaat studeren ga je op kamers, geen moment eerder. Ik heb ook nog zoiets als een verantwoordelijkheid in jouw opvoeding.’

Ik zuchtte.

‘Je kunt nou wel zuchten, maar de komende anderhalf jaar ga jij je nog gewoon aan de regels van dit huis houden.’

Ging ik nog wat zeggen? Beter van niet. Ik keek naar mijn moeder maar die zei niets. Wat dacht zij er eigenlijk van?

‘Ga je je daar aan houden?’ vroeg mijn vader dwingend.

‘Kan ik anders?’

‘Nee,’ zei hij triomfantelijk.

‘Dat zijn nou eenmaal de regels hier in huis,’ zei mijn moeder.

De manier waarop ze het zei. Het klikte in mijn hoofd. Ze gaf me gelijk! Die nadruk in haar zin op “hier in huis”.

‘Oké,’ zei ik.

Ik kon er wel mee leven. Geen Stijn in huis. Maar voor de rest? Ik zag er wel een mooie deal in. Ik hield me in huis aan de regels, maar dan hadden zij niets te zeggen over wat ik verder deed.

‘Ik hou me aan de regels hier.’

Dat viel best te doen tot ik op kamers zat.

‘Maar daarbuiten leef ik mijn eigen leven. Ik beloof jullie dat jullie er niets van zullen merken, geen last van zullen hebben. Niets van zullen zien.’

Zag ik mijn moeder nou knikken?

‘Ik kan gaan stappen in het weekend, en bij vrienden blijven slapen.’

Mijn vader keek strak naar me, toen ik die laatste zin nadrukkelijk uitsprak. Maar hij zei niets.

‘Afgesproken,’ zei ik en stond op.

Ik liep rustig naar mijn kamer. Mijn moeder zou nog wel langskomen later. Ik ging op bed liggen en staarde naar boven. Was dit een deal? Zolang Stijn zijn vader in die kliniek zat hadden we in ieder geval de ruimte. Wat er daarna gebeurde zagen we dan wel weer. Hoeveel jongens en meisjes van mijn leeftijd konden ieder weekend bij elkaar slapen tenslotte. We creëerden onze momentjes wel. Tot ik op kamers zou gaan. Eigenlijk vonden mijn ouders het volgens mij wel goed, deze afspraak. Volgens mij hadden ze overlegd. Het was niet wat mijn vader gehoopt had, wat zijn voorbeeldzoon zou doen met zijn leven. Maar hij had zich er volgens mij bij neergelegd. Ik glimlachte. Wie zwijgt, stemt toe toch?

© 2011 Oliver Kjelsson

www.feedbooks.com
Food for the mind